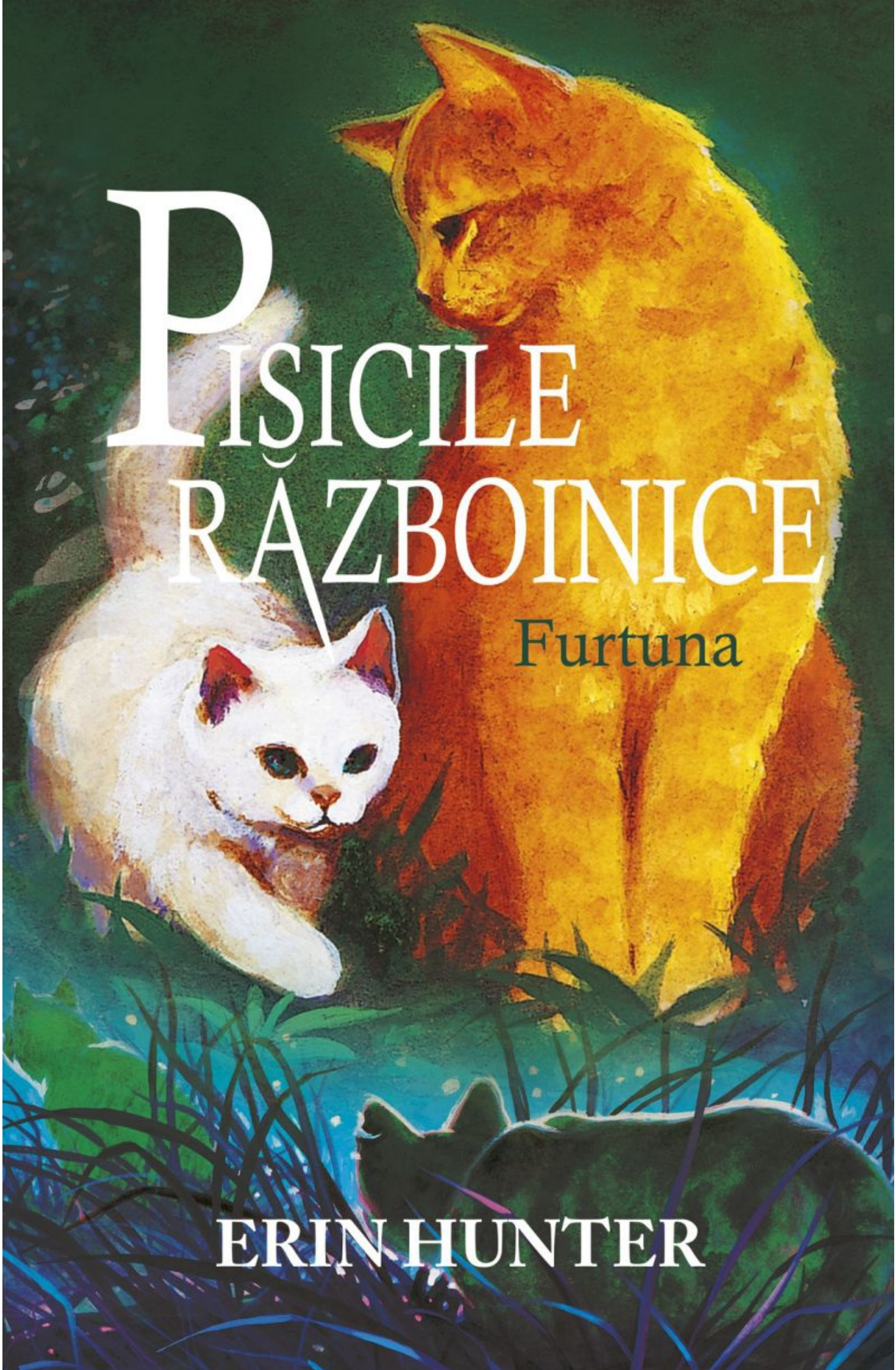
PISICILE
RĂZBOINICE
Furtuna
ERIN HUNTER

Erin Hunter

Pisicile războinice

Furtuna

Cartea a IV-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

GALAXIA COPIILOR
2016

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

WARRIOR CATS. RISING STORM
Erin Hunter

Series concept © Working Partners Limited 2001
Text © Working Partners Limited 2003

PISICILE RĂZBOINICE. FURTUNA
Erin Hunter

Copyright © 2016 Editura Galaxia Copiilor ISBN ePub: 978-606-796-007-5
ISBN PDF: 978-606-796-008-2
ISBN Print: 978-606-8578-55-2

Redactare: Anca Tach **Tehnoredactare:** Liviu Stoica **Corectură:** Elena Georgescu **Design copertă:** Andra Penescu
Editura Galaxia Copiilor
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512, București Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Lui Denise – Acesta e cântul pe care l-am putut scrie

Mulțumiri deosebite lui Kate Cary

CLANURI

clanul tunetului

LIDER — **STEA ALBASTRĂ** – pisică gri-albăstruie, cu nuanțe argintii în jurul botului.

SECUND — **INIMĂ DE FOC** – motan roșcat, chipeș.
UCENIC, LABĂ DE NOR

PISICĂ-VRACI — **COLȚ GALBEN** – pisică bătrână, de culoare cenușiu-închis, cu fața lată, turtită, fostă membră a Clanului Umbrelor.
UCENIC, BLANĂ FUMURIE – pisică cenușiu-închis.

RĂZBOINICI (motani și pisici fără pui)

VIFOR ALB – motan mare, alb.
UCENIC, LABĂ LUMINOASĂ

DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră.
UCENIC, LABĂ DE FRUNZĂ

COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcit, cu dungi negre.
UCENIC, LABĂ IUTE

VÂNT AGER – motan dungat, iute.

BLANĂ DE ȘOARECE – pisică mică, maronie.
UCENIC, LABĂ ASCUȚITĂ

BLANĂ DE FERIGĂ – motan cafeniu-deschis.

BLANĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu.

FURTUNĂ DE NISIP – pisică roșcată, spălăcită.

BLANĂ DE ZĂPADĂ – pisică cu blană albă, frumoasă, și ochi albaștri.

FAȚĂ DUNGATĂ – pisică frumușică, în dungi.

UCENICI (mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ IUTE – motan cu blana alb-negru.

LABĂ DE NOR – motan cu blana lungă, albă.

LABĂ LUMINOASĂ – pisică albă cu pete roșcate.

LABĂ ASCUȚITĂ – motan roșcat.

LABĂ DE FRUNZĂ – pisică cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii verzui-deschis.

LABĂ DE CENUȘĂ – motan cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii albaștri.

REGINE (pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

FLOARE AURIE – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică dungată, cu blana deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenușiu-deschis, cu ochii neobișnuit de albaștri.

BĂTRÂNI (foști războinici și foste regine, retrași)

JUMA DE COADĂ – motan mare, în dungi, cu blana cafenie, fără o bucată din coadă.

URECHIUȘĂ – motan cenușiu cu urechile foarte mici; cel mai bătrân motan din Clanul Tunetului.

ZDREANȚĂ – motan mic, alb-negru, cu blana zdrențuită.

CHIOARA – pisică cenușie, deschisă la culoare; cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului; aproape oarbă și surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică odinioară drăgălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

clanul umbrelor

LIDER **BLANĂ ÎNTUNECATĂ** – motan bătrân, negru.

SECUND **BLANĂ PLUMBURIE** – motan slab, cenușiu.

PISICĂ-VRACI **MUCEA** – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINICI **CODIȚĂ** – motan dungat, maroniu.
UCENIC, LABĂ MARONIE

LABĂ UDĂ – motan dungat, cenușiu.
UCENIC, LABĂ DE STEJAR

NOURAȘ – motan dungat, foarte mic.

GÂT ALB – motan negru cu pieptul și labele albe.

REGINE **NOR DE ZORI** – pisică mică, dungată.

FLOARE ÎNTUNECATĂ – pisică neagră.

MAC ÎNALT – pisică dungată, maroniu-deschis, cu picioare lungi.

clanul vântului

LIDER **STEA ÎNALTĂ** – motan alb-negru, cu o coadă foarte lungă.

SECUND **ȘCHIOPUL** – motan negru, cu o labă sucită.

PISICĂ-VRACI **FAȚĂ DE COPAC** – motan maroniu, cu coada scurtă.

RĂZBOINICI **GHEARĂ DE NĂMOL** – motan pestriț, maroniu-închis.
UCENIC, LABĂ PALMATĂ

URECHE SFÂȘIATĂ – motan dungat.
UCENIC, LABĂ SPRINTENĂ

MUSTĂCIOARĂ – motan tânăr, dungat, cafeniu.
UCENIC, LABĂ ALBĂ

IZVOR IUTE – pisică tărcată, cu blana gri-deschis.

REGINE **LABĂ FUMURIE** – regină cenușie.

FLOAREA ZORILOR – regină tărcată.

clanul râului

LIDER **STEA ÎNCOVOIATĂ** – motan uriaș, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SECUND **BLANĂ DE LEOPARD** – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

PISICĂ-VRACI **BLANĂ DE NĂMOL** – motan maroniu-deschis, cu blana lungă.

RĂZBOINICI **GHEARĂ NEAGRĂ** – motan fumuriu-negru.
UCENIC, LABĂ GREA

BLANĂ DE PIATRĂ – motan cenușiu, cu răni de luptă pe urechi.
UCENIC, LABĂ UMBROASĂ

BURTĂ ZGOMOTOASĂ – motan cafeniu-închis.

DUNGĂ CENUȘIE – motan gri cu blana lungă, fost membru al Clanului Tunetului.

REGINE **LABĂ DE CEAȚĂ** – pisică frumoasă, cu blana cenușie.

BLANĂ DE MUȘCHI – pisică cu blana pestriță.

BĂTRÂNI **LAC FUMURIU** – pisică cenușie, cu blana zdrențuită și cu cicatrice pe bot.

pisici din afara clanurilor

ARPACAȘ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

PICIOR NEGRU – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele; fostul Secund al Clanului Umbrelor.

BOLOVAN – motan dungat argintiu; fost membru al Clanului Umbrelor.

PRINȚESA – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe; pisică de casă, sora lui Inimă de Foc.

LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb; fost membru al Clanului Tunetului, acum locuiește la fermă, cu Arpacaș.

PATĂ – pisoi alb-negru, durduliu și prietenos, care trăiește într-o casă de la marginea pădurii.

GHEARĂ DE TIGRU – motan masiv, cu blana închisă la culoare și gheare neobișnuit de lungi, fost membru al Clanului Tunetului.

CLANUL TUNETULUI
CLANUL RAULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VANTULUI
CLANUL STELELOR
FIETRELE INALTE
FERMA LUI ARPACAS
TINUTUL HOITURILOR
TABARA CLANULUI UMBRELOR
TABARA CLANULUI VANTULUI
PATRU STEJARI
CALEA TUNETULUI
LA CASCADE
COPACUL BUFNITEI
TABARA CLANULUI MAREI
TUNETULUI
VALEA NISIPOASA
SMOCHIN
FIETRELE SERPILOR
BRAZII INALTI
FIETRELE INSORITE
TABARA CLANULUI RAULUI
COPACII TAIATI
TINUTUL DOUA

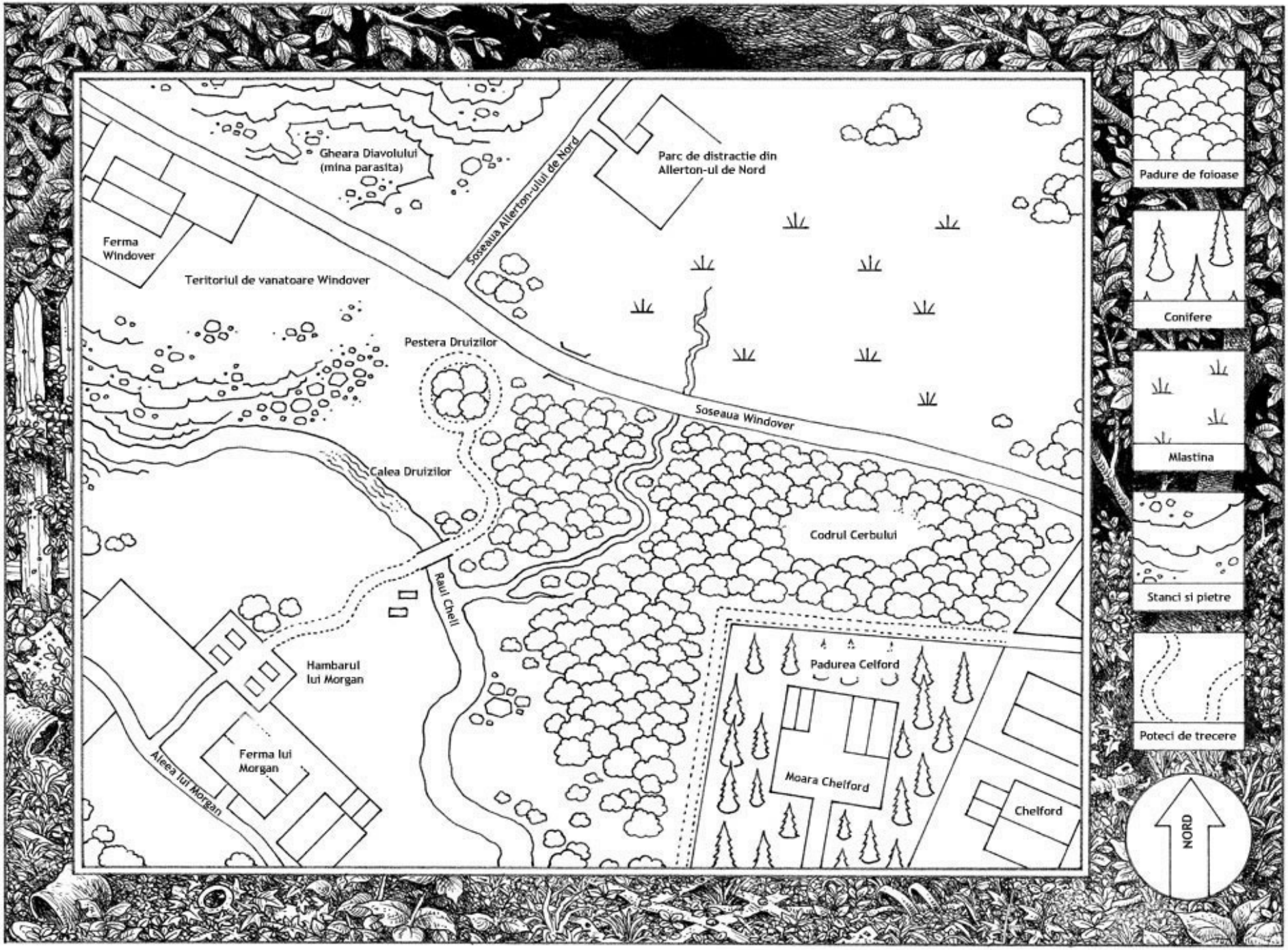
Gheara Diavolului
(mina parasita)
Parc de distractie din
Allerton-ul de Nord
Soseaua Allerton-ului de Nord
Ferma
Windover
Teritoriul de vanatoare Windover
Pestera Druizilor
Soseaua Windover
Calea Druizilor
Codrul Cerbului
Raul Chell
Hambarul
lui Morgan
Padurea Celford
Ferma lui
Morgan
Aleea lui Morgan
Moara Chelford
Chelford
Padure de foioase
Conifere
Mlastina
Stanci si pietre
Poteci de trecere
NORD

PROLOG

Un urlet de agonie a răsunat în poiana scăldată în lumina lunii. Două pisici stăteau ghemuite la umbra unui tufiș de pe margine. Una dintre ele se zvârcolea chinuită de durere, lovind din coada lungă. Cealaltă pisică s-a ridicat în patru labe și a aplecat capul. Fusese pisică-vraci multă vreme și, cu toate astea, nu avea ce să facă, își privea neajutorată liderul, învins de boala ce pusese capăt deja atâtor vieți. Nu știa nicio buruiană care să-i ușureze durerile și febra aduse de boala aceasta, iar blana lui cenușie se înfoia de frustrare în timp ce liderul continua să se zvârcolească, prăbușindu-se apoi, epuizat, în cuibul căptușit cu mușchi. Temător, vraciul s-a aplecat și l-a adulmecat. Mai răsufla, dar respirația lui era slabă și mirosea greu, trupul slab se ridica ușor la fiecare răsuflare chinuită.

În pădure a răsunat un țipăt. De data aceasta nu fusese o pisică, ci o cucuvea. Pisica-vraci a înmărmurit. Cucuvelele aduceau moartea în pădure, furau prada și chiar și puii de pisică, dacă aceștia se îndepărtau prea mult de mamă. Vraciul a ridicat o privire scrutătoare spre cer, rugându-se la spiritele strămoșilor războinici ca strigătul cucuvelei să nu fi fost un semn rău. Se uita printre ramurile ce alcătuiau acoperișul bârlogului, căutând Blana Argintie pe cerul întunecat. Dar întinderea de stele unde locuia clanul străbunilor era ascunsă de nori, iar pisica-vraci s-a cutremurat înfricoșată. Oare Clanul Stelelor îi abandonase în mâna bolii care le decima tabăra?

Apoi vântul a trecut printre copaci și frunzele uscate au foșnit. Deasupra, sus de tot, norii s-au mișcat și o stea, singură pe cer, a trimis o rază fragilă de lumină, pătrunzând prin acoperișul vizuinii. În întuneric, liderul clanului a tras aer în piept, răsuflând adânc, constant. În sufletul vraciului a licărit speranța. Până la urmă, Clanul Stelelor nu îi părăsise.

Epuizat și ușurat, motanul a ridicat bărbia, mulțumind în tăcere strămoșilor războinici că îi cruțaseră viața liderului. Îngustând ochii în fața razei de lumină, a auzit în gând murmurul spiritelor. Șopteau despre bătălii glorioase ce aveau să vină, despre noi teritorii și despre un clan și mai măreț, care avea să se ridice din cenușa celui vechi. Vraciul a simțit un val de bucurie inundându-i pieptul și făcând să îi furnice labele. Mesajul purtat de steaua aceea nu era unul simplu, despre supraviețuire.

Dintr-odată, fără nicio avertizare, o aripă lată, cenușie a trecut peste raza de lumină, cufundând vizuina în întuneric. Pisica-vraci s-a dat în spate, lipindu-și burta de pământ în timp ce bufnița cobora țipând și își înfigea ghearele în acoperișul vizuinii. Probabil simțise mirosul bolii care îl slăbise pe lider și căuta o pradă ușoară. Dar stratul de ramuri era prea gros, nu putea pătrunde prin el.

Pisica-vraci a ascultat bătaia lentă a aripilor în timp ce bufnița se îndepărta, afundându-se în pădure, apoi s-a ridicat în picioare cu inima bătându-i nebunește și a cercetat din nou cerul. Ca și cucuveaua, steaua dispăruse. În locul ei era doar întuneric. Spaima s-a strecurat pe sub blana vraciului, strângându-i inima ca într-o menghină.

— Ai auzit? a întrebat un motan de dincolo de intrarea în vizuină, cu vocea subțiată de teamă.

Pisica-vraci s-a strecurat repede în luminiș, știind că întregul clan avea să aștepte o interpretare a acelui semn. Războinicii, reginele și bătrânii – cei care se simțeau suficient de bine încât să se poată ridica din cuiburi – erau înghesuiți laolaltă la umbră, pe latura cea mai îndepărtată a poienii. Vraciul s-a oprit o clipă, ascultând murmurele alarmate ale clanului.

— Ce căuta cucuveaua aici? a mârâit un războinic pestriț, ai cărui ochi sclipeau în întuneric.

— Nu se apropie niciodată atât de mult de tabără, a jelit un bătrân.

— A furat vreun pui? a cerut să știe alt războinic, întorcându-și capul lat spre pisica de lângă el.

— De data asta nu, a răspuns regina argintie.

Trei dintre puii ei fuseseră răpuși de boală, vocea îi era împovărată de suferință.

— Dar s-ar putea întoarce, probabil ne simte slăbiciunea.

— Cred că duhoarea morții o s-o țină la distanță, a spus un războinic tărcat, șchiopătând până în luminiș.

Labele îi erau pline de noroi și avea blana ciufulită. Îngropase unul dintre membrii clanului. Mai trebuia să sape și alte morminte, dar era prea slăbit pentru a continua în seara aceea.

— Cum se simte liderul nostru? a întrebat el cu vocea sugrumată de teamă.

— Nu știm, i-a răspuns motanul pestriț.

— Unde e pisica-vraci? s-a plâns regina.

Pisicile au privit în jurul luminișului, iar vraciul le-a văzut sclipirea înspăimântată din ochi. Simțea panica tot mai mare din vocea lor și știa că au nevoie să fie alinați, asigurați că nu fuseseră părăsiți de Clanul Stelelor. Trăgând adânc aer în piept, pisica și-a îndreptat blana de pe umeri și a pornit de-a curmezișul poienii.

— N-avem nevoie de pisica-vraci să ne spună că țipătul cucuvelei anunță moarte, a scâncit un bătrân, cu ochii plini de spaimă.

— De unde știi tu? a scuipat războinicul pestriț.

— Da, a rostit și regina privindu-l pe bătrân. Clanul Stelelor nu vorbește cu tine!

Când pisica-vraci a ajuns în dreptul lor, regina s-a întors repede.

— A fost un semn cucuveaua? a mieunat ea neliniștită.

Mișcând stingher din labe, vraciul a evitat un răspuns direct.

— Clanul Stelelor mi-a vorbit în noaptea aceasta, i-a anunțat el. Ați văzut steaua care a strălucit printre nori?

Regina a dat din cap, iar în spatele ei ochii celorlalte pisici sclipeau plini de speranțe disperate.

— Ce-a însemnat? a întrebat bătrânul.

— Va trăi liderul nostru? a miorlăit războinicul tărcat.

Pisica-vraci a ezitat.

— Nu poate să moară acum! a exclamat regina. Cum rămâne cu cele nouă vieți? Clanul Stelelor i le-a dat abia acum șase luni!

— Nici măcar Clanul Stelelor nu-i poate da putere la nesfârșit, i-a răspuns pisica-vraci. Dar strămoșii noștri nu ne-au uitat, a continuat el încercând să-și scoată din minte imaginea aripii întunecate a cucuvelei, ce acoperise subțirica rază de lumină. Steaua purta un mesaj de speranță.

Un scâncet ascuțit a răsunat dintr-un colț întunecat al taberei, iar o regină dungată a sărit în picioare și s-a grăbit în direcția aceea. Ceilalți au continuat să-l privească pe vraci cu ochi ce implorau o alinare.

— A vorbit Clanul Stelelor despre ploaie? a întrebat un războinic tânăr. A trecut așa de mult timp de când a plouat ultima oară, poate că ar curăța tabăra de boală.

Pisica-vraci a clătinat din cap.

— Nu despre ploaie, ci despre un măreț nou început al clanului nostru. În raza aceea de lumină, strămoșii noștri războinici mi-au arătat viitorul, iar acesta va fi unul glorios.

— Atunci înseamnă că supraviețuim? a mieunat regina argintie.

— Vom face mai mult decât să supraviețuim, a promis pisica-vraci. Vom stăpâni întreaga pădure!

Murmure de ușurare s-au făcut auzite printre pisici; au tors pentru prima oară în aproape o lună.

Vraciul a întors capul, ascunzându-și tremurul din mustăți. Se ruga ca pisicile din clan să nu-l mai întrebe despre cucuvea. Nu îndrăznea să le spună despre înfiorătoarea avertizare adăugată de Clanul Stelelor atunci când aripa păsării ascunsese steaua. Clanul avea să

plătească cel mai înfiorător preț pentru acel nou început.

CAPITOLUL 1

Raze calde de soare treceau prin acoperișul de frunze și licăreau pe blana lui Inimă de Foc. S-a lăsat și mai jos, dându-și seama că părul îi strălucește auriu, ieșind în evidență în verdele puternic al ierbii.

Punând labă după labă, s-a târât până sub o ferigă. Simțea mirosul unui porumbel. S-a mișcat încet în direcția mirosului ce făcea să-i plouă în gură, până a văzut pasărea dolofană, care ciugulea printre ferigi.

A scos ghearele, iar labele îi furnicau de nerăbdare. Era înfometat, condusese patrula de la răsărit și vânase toată dimineața. Era în toiul sezonului de pradă, o perioadă în care pisicile din clan mâncau bine și se îngrășau. Cu toate că plouase foarte puțin după inundațiile din timpul primăverii, pădurea era plină de vânat. După ce refăcuse proviziile de pradă din tabără, era momentul ca Inimă de Foc să vâneze pentru el. Și-a încordat mușchii, gata să sară.

Dintr-odată a simțit un alt miros, adus de adierea vântului. Inimă de Foc a deschis botul, aplecându-și capul într-o parte. Probabil că și porumbelul simțise mirosul nou, a ridicat brusc capul și s-a pregătit să desfacă aripile, dar era prea târziu. O furtună de blană albă a ieșit de sub niște mărăcini. Inimă de Foc a privit uimit cum pisica a tăbărât asupra păsării speriate, țintuind-o la pământ cu labele din față, după care a omorât-o cu o mușcătură la gât.

Mirosul delicios de vânat a umplut nările lui Inimă de Foc. S-a ridicat și a ieșit din tufiș, îndreptându-se spre pufosul motan alb.

— Bună vânătoare, Labă de Nor, a mieunat el. Nu te-am auzit venind decât atunci când era deja târziu.

— Și pasărea asta proastă la fel, a miorlăit Labă de Nor, dând înfumurat din coadă.

Inimă de Foc a simțit cum i se încordează umerii.

Labă de Nor îi era ucenic, dar și nepot. Era fiul surorii lui. Era responsabilitatea lui Inimă de Foc să-i insufle deprinderile unui războinic al clanului, precum și respectul pentru codul războinicilor. Tânărul motan era, fără îndoială, un excelent vânător, însă Inimă de Foc și-ar fi dorit ca acesta să învețe câte ceva și despre modestie. Se întreba uneori dacă Labă de Nor avea să învețe vreodată importanța codului războinicilor, a tradițiilor legate de loialitate și de ritualurile clanului, tradiții transmise de generații întregi ce trăiseră în pădure.

Labă de Nor se născuse în cuibul de Două-Picioare unde locuia și sora lui Inimă de Foc, Prințesa, și fusese adus în Clanul Tunetului de către motan, când era pui. Inimă de Foc știa din propria experiență amară că pisicile din clan nu respectă deloc pisoii de casă. Își petrecuse primele șase luni din viață locuind cu Două-Picioare, iar în clan erau pisici care încă nu-l lăsau să uite faptul că nu se născuse în pădure. Urechile i-au zvâcnit a nerăbdare. Știa că făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-și demonstra loialitatea față de clan, dar încăpățânatul lui ucenic era cu totul altfel. Dacă Labă de Nor voia să se bucure de simpatie din partea tovarășilor din clan, trebuia să mai renunțe un pic la aroganță.

— Ți-a prins foarte bine c-ai fost rapid, a subliniat Inimă de Foc. Erai pe direcția vântului. Te-am mirosit înainte să te văd. Și pasărea la fel.

Blana lungă, ca de zăpadă, a lui Labă de Nor s-a înfoiat, iar tânărul motan i-a răspuns răstit:

— Știu că eram în direcția vântului! Dar mi-am dat seama că turturica asta proastă nu era greu de prins, chiar dacă mă mirosea.

L-a privit sfidător pe Inimă de Foc, iar enervarea acestuia s-a transformat în mânie.

— E porumbel, nu turturică! a scuipat el. Și un războinic adevărat are mai mult respect pentru prada care-i hrănește clanul.

— Da, clar! a ripostat Labă de Nor. N-am văzut cine știe ce respect când Labă Ascuțită a târât ieri în tabără veverița aia. A zis că fusese așa de fraieră, că putea să o prindă și un pui de pisică.

— Labă Ascuțită e doar un ucenic, a mârâit Inimă de Foc. Ca și tine, mai are multe de învățat.

— Dar l-am prins, nu? a mormăit Labă de Nor, împungând îmbufnat porumbelul cu o labă.

— Să fii războinic nu înseamnă doar să prinzi porumbei!

— Sunt mai rapid decât Labă Luminoasă și mai puternic decât Labă Ascuțită! a scuipat Labă de Nor. Ce vrei mai mult de-atât?

— Tovarășii tăi de vizuină ar ști că un războinic nu atacă niciodată când vântul bate din spatele lui!

Inimă de Foc știa că nu ar fi trebuit să se lase atras în discuția aceea, dar încăpățânarea ucenicului îl scotea din fire ca o căpușă în ureche.

— Mare lucru. Poate că tu erai pe direcția bună a vântului, ca un războinic cuminte, dar eu am prins porumbelul! a ridicat tonul Labă de Nor.

— Taci din gură, a șuierat Inimă de Foc, dintr-odată atent la altceva.

A ridicat capul, adulmecând aerul. În pădure părea să domnească o tăcere stranie, iar mieunăturile puternice ale lui Labă de Nor răsunau prea tare printre copaci.

— Ce e ? l-a întrebat Labă de Nor, privind în jur. Nu simt niciun miros.

— Nici eu, a recunoscut Inimă de Foc.

— Și-atunci ce te îngrijorează?

— Gheară de Tigru, a răspuns cu bruschețe Inimă de Foc.

Războinicul cenușiu îi bântuise visele încă de când Stea Albastră îl izgonise din clan, cu un pătrar de lună înainte. Gheară de Tigru încercase s-o ucidă pe conducătoarea Clanului Tunetului, însă Inimă de Foc îl oprise și îi demascase trădarea în fața întregului clan. Nu găsiseră de atunci nici urmă de el, dar acum, în liniștea apăsătoare a pădurii, Inimă de Foc simțea ghearele ca de gheață ale spaimei. Pădurea părea să asculte și ea atentă, ținându-și răsuflarea, iar cuvintele pe care le rostise Gheară de Tigru la plecare încă răsunau în mintea lui Inimă de Foc: „Cască bine ochii, Inimă de Foc. Ciulește urechile. Uită-te mereu în spate. Fiindcă într-o bună zi am să te găsesc și atunci o să fii hrană pentru ciori.“

Miorlăitul lui Labă de Nor a întrerupt tăcerea.

— Ce să caute Gheară de Tigru pe aici? a întrebat el batjocoritor. Stea Albastră l-a exilat!

— Știu. Clanul Stelelor știe unde s-o fi dus! Dar Gheară de Tigru a spus clar c-o să se întoarcă.

— Nu mi-e mie frică de trădătorul ăla!

— Ei bine, ar trebui să-ți fie, a șuierat Inimă de Foc. Gheară de Tigru cunoaște pădurea asta la fel de bine ca orice pisică din Clanul Tunetului. Te-ar sfâșia din două mișcări dacă ar avea ocazia.

Labă de Nor a pufnit și a început să dea târcoale prăzii, nerăbdător.

— Nu mai ești deloc distractiv de când te-a făcut secund Stea Albastră. Eu nu mai stau pe-aici, dacă o să pierzi toată dimineața încercând să mă sperii cu povești din astea pentru copii. Trebuie să vânez pentru bătrâni.

A țâșnit în mărăcini, lăsând acolo porumbelul ucis.

— Labă de Nor, treci înapoi! a urlat Inimă de Foc furios.

Era prea târziu. A clătinat din cap trist.

— Gheară de Tigru n-are decât să-l prindă pe idiotul cu minte de șoarece! a mormăit el ca pentru sine.

Dând mânios din coadă, a înșfăcat porumbelul, întrebându-se dacă nu era mai bine să-l care el în tabără pentru Labă de Nor. Un războinic trebuie să fie responsabil de propria pradă, a decis el, aruncând porumbelul într-un smoc de iarbă și culcând micile tulpini verzi, pentru a acoperi pasărea grăsună; i-ar fi plăcut să fie sigur că Labă de Nor avea să se întoarcă și să îl ducă, împreună cu restul prăzii, bătrânilor înfometați. Dacă nu-l aducea acasă, n-avea decât să flămânzească, a hotărât Inimă de Foc. Ucenicul trebuia să învețe că prada nu poate fi irosită nici măcar vara.

Soarele se ridica pe cer, pârjolind pământul și storcând și ultima picătură de umezeală din frunzele copacilor. Inimă de Foc a ciulit urechile. Pădurea era în continuare straniu de liniștită, ca și cum ființele ce locuiau în ea s-ar fi ascuns până ce umbra serii le-ar fi alinat după încă o zi de căldură sufocantă. Tăcerea aceasta neclintită îl deranja, îi făcea trupul să freamăte cuprins de temeri. Poate c-ar fi trebuit totuși să meargă după Labă de Nor.

„Tu ai încercat să-l avertizezi în legătură cu Gheară de Tigru!“ – Inimă de Foc aproape că auzea vocea familiară a celui mai bun prieten al lui, Dungă Cenușie, și a tresărit, copleșit de amintirile dulci-amărui. Asta i-ar fi spus fostul războinic al Clanului Tunetului, dacă ar fi fost acolo. Se antrenaseră împreună, ca ucenici, și luptaseră unul lângă altul până ce iubirea și tragedia i-au despărțit. Dungă Cenușie se îndrăgostise de o pisică din alt clan, dar poate că, dacă Pârâu Argintiu nu ar fi murit dând naștere puilor, Dungă Cenușie ar fi rămas în clanul lui. Inimă de Foc și l-a amintit din nou pe Dungă Cenușie cărând cei doi pui spre teritoriul Clanului Râului, ducându-i să facă parte din clanul mamei lor.

Și-a simțit umerii împovărați de o durere grea. Îi simțea lipsa și încă purta conversații cu el, în gând, aproape în fiecare zi. Își cunoștea atât de bine vechiul prieten, încât nu era greu să-și imagineze ce-ar fi spus.

Inimă de Foc s-a scuturat, gonind amintirile cu un zvâcnet al urechilor. Era momentul să se întoarcă în tabără. Era secundul Clanului Tunetului, avea grupuri de vânătoare și patrule de organizat. Labă de Nor trebuia să se descurce și singur.

Pământul era uscat sub labele lui Inimă de Foc, în timp ce alerga prin pădure până deasupra râpei în care se afla tabăra. A ezitat preț de o clipă, oprindu-se și bucurându-se de valul de mândrie și afecțiune care îl inunda de câte ori se apropia de căminul său din pădure. Cu toate că își petrecuse copilăria în ținutul Două-Picioare, știuse încă din prima clipă în care pusese laba în pădure că acolo e locul lui.

Sub el, tabăra Clanului Tunetului era bine ascunsă de tufișurile stufoase de mărăcini. Grăbindu-se să coboare povârnișul, Inimă de Foc a urmat cărarea bătătorită spre tunelul de orz sălbatic ce ducea în tabără.

Blană Albastră era întinsă lângă intrarea în vizuina puilor, încălzindu-și burta umflată în soarele dimineții. Până de curând se aflase în vizuina războinicilor, însă la un moment dat s-a mutat cu celelalte regine, așteptând să dea naștere primilor ei pui.

Lângă ea, Față Dungată își privea înduioșată cei doi pui care se jucau în țărână, ridicând vălătuci mici de praf. Erau frații adoptivi ai lui Labă de Nor; când Inimă de Foc l-a adus în tabără pe primul născut al surorii lui, Față Dungată fusese de acord să alăpteze puiul neajutorat. Labă de Nor devenise de curând ucenic, iar în scurt timp și puii lui Față Dungată aveau să pornească pe același drum.

Murmurul mai multor voci l-a făcut pe Inimă de Foc să-și întoarcă privirea spre Piatra Mare, aflată în capătul luminișului. Câțiva războinici se strânseseră în umbra pietrei pe care se urca de obicei Stea Albastră, conducătoarea Clanului Tunetului, când voia să li se adreseze pisicilor din clan. Inimă de Foc a recunoscut blana tărcată a lui Dungă Neagră, umbra micuță a lui Vânt Ager și capul ca de nea al lui Vifor Alb.

În timp ce Inimă de Foc pășea în tăcere pe țărâna arsă de soare, mieunatul nemulțumit al lui Dungă Neagră răsuna deasupra celorlalte voci:

— Și cine o să conducă patrula de la prânz?

— O să hotărască Inimă de Foc, când se va întoarce de la vânătoare, i-a răspuns calm Vifor Alb.

Era clar că bătrânul războinic nu avea de gând să se lase întărâtat de tonul ostil al lui Dungă Neagră.

— Ar fi trebuit să se întoarcă până acum, s-a plâns Blană Pământie, un motan tărcat maroniu, care-și făcuse ucenicia în același timp cu Inimă de Foc.

— M-am întors, a intervenit el, croindu-și drum printre războinici și așezându-se lângă Vifor Alb.

— În fine, acum că te-ai întors, ne spui cine o să conducă patrula de la prânz? a mieunat Dungă Neagră, aruncându-i o privire rece.

Inimă de Foc își simțea pielea fierbinte pe sub blană, în ciuda umbrei aruncate de Piatra Mare. Din întregul clan, Dungă Neagră fusese cel mai apropiat de Gheară de Tigru, iar secundul nu se putea abține să se întrebe cât de profundă îi e loialitatea, cu toate că Dungă Neagră decisese să rămână în clan atunci când fostul lui aliat plecase în exil.

— Coadă Lungă va conduce patrula, a mieunat Inimă de Foc.

Dungă Neagră și-a mutat încet privirea de la Inimă de Foc la Vifor Alb, în timp ce mustățile îi tresăreau și ochii îi străluceau batjocoritor. Inimă de Foc a înghițit în sec cu greu, temându-se că a spus o prostie.

— Ăăă, Coadă Lungă a ieșit cu ucenicul lui, i-a explicat Vânt Ager cu o expresie stânjenită. El și Labă Iute se întorc abia diseară, mai știi?

Blană Pământie l-a privit disprețuitor.

Inimă de Foc a scrâșnit din colți. Ar fi trebuit să știe asta!

— Atunci Vânt Ager. Poți să-i iei pe Blană de Ferigă și Blană Pământie cu tine.

— Blană de Ferigă nu poate să țină pasul cu noi, a mieunat Blană Pământie. Încă mai șchiopătează după bătălia cu pisicile vagaboande.

— Bine, bine.

Inimă de Foc încerca să-și ascundă neliniștea tot mai mare, dar simțea că aruncă nume la întâmplare:

— Blană de Ferigă poate să meargă la vânătoare cu Blană de Șoarece și… și …

— Aș vrea și eu să vânez cu ei, s-a oferit Furtună de Nisip.

Inimă de Foc, clipind recunoscător spre pisica portocalie, a continuat:

— … Și cu Furtună de Nisip.

— Dar cu patrula cum rămâne? O să și treacă prânzul dacă nu ne hotărâm! a mieunat Dungă Neagră.

— Poți să i te alături lui Vânt Ager pentru patrulă, s-a răstit Inimă de Foc.

— Și patrula de seară? a întrebat cu blândețe Blană de Șoarece.

Inimă de Foc a privit-o lung, simțind că mintea i se golise dintr-odată.

Mieunatul răgușit al lui Vifor Alb a răsunat de lângă Inimă de Foc:

— Aș vrea să conduc eu patrula de seară. Crezi că Labă Iute și Coadă Lungă mi s-ar alătura, după ce se întorc?

— Sigur că da.

Inimă de Foc s-a uitat în jur, scrutând fețele războinicilor și observând ușurat că par cu toții mulțumiți.

Pisicile s-au îndepărtat, lăsându-l pe Inimă de Foc singur cu Vifor Alb.

— Mulțumesc, a mieunat el, plecându-și capul în fața bătrânului războinic. Cred c-ar fi trebuit să organizez patrulele mai din timp.

— O să-ți fie din ce în ce mai ușor, l-a liniștit Vifor Alb. Ne-am obișnuit cu toții ca Gheară

de Tigru să ne spună exact ce să facem și când.

Inimă de Foc și-a îndepărtat privirea întristat.

— Sunt cu toții mai arțăgoși decât de obicei, a continuat Vifor Alb. Trădarea lui Gheară de Tigru a zguduit tot clanul.

Inimă de Foc l-a privit lung pe războinicul alb, dându-și seama că acesta încearcă să-l încurajeze. Era ușor să uite că faptele lui Gheară de Tigru fuseseră un șoc imens pentru restul clanului. Inimă de Foc știa de ceva vreme că dorința de putere a lui Gheară de Tigru îl împinsese pe acesta să comită crime și să mintă. Dar celorlalte pisici le venise greu să creadă că neînfricatul războinic se putuse întoarce împotriva propriului clan. Cuvintele lui Vifor Alb i-au amintit lui Inimă de Foc că, deși nu avea încă autoritatea lui Gheară de Tigru, el nu și-ar fi trădat niciodată clanul, așa cum făcuse acesta.

Vocea lui Vifor Alb i-a întrerupt șirul gândurilor.

— Trebuie să mă duc până la Față Dungată. Mi-a spus că vrea să vorbească cu mine, a rostit acesta, plecându-și capul.

Gestul respectuos al războinicului l-a surprins pe Inimă de Foc, care i-a răspuns cu un salut stingher.

În timp ce-l privea pe Vifor Alb îndepărtându-se, Inimă de Foc a simțit că-i chiorăie stomacul de foame și s-a gândit la porumbelul suculent pe care îl prinsese Labă de Nor. Labă Luminoasă, ucenica alb-roșcată a lui Vifor Alb, ședea în fața vizuinii ucenicilor, iar Inimă de Foc se întreba dacă ea adusese vreo pradă pentru bătrâni. A pornit spre butucul bătrân lângă care ea se spăla pe coadă. Pisica tânără a ridicat capul și a mieunat:

— Bună, Inimă de Foc.

— Salut, Labă Luminoasă. Ai fost la vânătoare?

— Da, i-a răspuns ea cu ochii strălucitori. A fost prima oară când m-a lăsat Vifor Alb să mă duc singură.

— Ai prins ceva?

Labă Luminoasă și-a privit rușinată lăbuțele.

— Două rândunele și o veveriță.

— Bravo, a tors Inimă de Foc. Sunt sigur că Vifor Alb a fost mulțumit.

Ucenica a încuviințat din cap.

— Ai dus vânatul direct în vizuina bătrânilor?

— Da, a răspuns ea și ochii i s-au umplut de îngrijorare. N-am făcut bine? a mieunat ea neliniștită.

— Ai făcut foarte bine, a asigurat-o Inimă de Foc.

Ce bine ar fi fost dacă și ucenicul lui s-ar fi dovedit la fel de demn de încredere. Labă de Nor ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Bătrânii aveau nevoie de mai mult de două rândunele și o veveriță ca să-și umple burta. A decis să meargă să-i vadă, ca să se asigure că nu suferă prea mult din cauza căldurii. Apropiindu-se de stejarul căzut sub care își făcuseră vizuină bătrânii, a auzit voci de sub crengile acestuia.

— Puii lui Blană Albastră au să se nască curând.

Era vocea lui Coadă Pestriță. Era cea mai în vârstă regină, iar puiul pe care îl avea era slab și micuț pentru vârsta lui, suferise de tuse albă.

— Puii nou-născuți sunt întotdeauna un semn bun, a tors Chioara.

— Clanul Stelelor știe că ne-ar prinde bine un semn bun, a mormăit sumbru Urechiușă.

— Doar nu te mai gândești la ritual, nu? a cârâit Zdreanță.

Inimă de Foc și-l și imagina pe bătrânul motan alb-negru zvâcnind nerăbdător din urechi în direcția lui Urechiușă.

— Ce face?! a mieunat Chioara.

— Ritualul de numire a noului secund! i-a explicat Zdreanță miorlăind cât de tare putea. Știi tu, când a plecat Gheară de Tigru, acum un pătrar de lună.

— Urechile-s alea care nu-mi merg ca pe vremuri, nu mintea, s-a răţoit Chioara.

A continuat, iar celelalte pisici au ascultat-o în tăcere; o respectau pentru înţelepciunea ei, cu toate că avea un temperament dificil.

— Nu cred că ne-ar pedepsi Clanul Stelelor doar pentru că Stea Albastră nu a numit un secund înainte de răsăritul lunii. Situaţia a fost neobişnuită.

— Dar asta face totul şi mai grav! s-a agitat Coadă Tărcată. Ce-o să creadă Clanul Stelelor despre un clan al cărui secund s-a întors împotriva lui, iar al cărui nou secund este numit cu întârziere? Pare că nu putem păstra loialitatea propriilor pisici şi nici măcar nu suntem în stare să ţinem ceremoniile cuvenite.

Inimă de Foc a simţit un fior ca de gheaţă de-a lungul spinării. Când Stea Albastră aflase despre trădarea lui Gheară de Tigru şi-l izgonise din clan, fusese prea tulburată pentru a ţine ritualul cuvenit de numire a unui nou secund. Inimă de Foc nu fusese numit succesor al lui Gheară de Tigru decât în ziua următoare, iar pentru multe dintre pisici acesta era un semn foarte rău.

— Numirea lui Inimă de Foc a încălcat tradiţia clanului pentru prima oară de când mă ştiu, a miorlăit pe un ton grav Urechiuşă. Nu pot să nu mă întreb dacă vremurile în care el este secund nu vor fi unele sumbre pentru Clanul Tunetului.

Zdreanţă a mieunat a încuviinţare, iar lui Inimă de Foc îi bătea inima nebuneşte în timp ce aştepta să le calmeze temerile Chioara, cu vorbele ei înţelepte. Însă de data aceasta nu a spus nimic. Deasupra lui, soarele neîndurător continua să strălucească pe cerul senin, albastru. În ciuda lui, Inimă de Foc era străbătut de un fior rece până la os.

S-a îndepărtat de vizuina bătrânilor, în clipa aceea nu-i mai putea privi în ochi; a pornit neliniştit de-a lungul unei laturi a luminişului. Apropiindu-se de vizuina puilor, mergea cu privirea în pământ, pierdut în gânduri. O mişcare bruscă în faţa intrării în vizuină l-a făcut să ridice privirea. A înmărmurit, recunoscând ochii de chihlimbar ai lui Gheară de Tigru, care îl fixau. Înspăimântat de privirea aceea cunoscută, Inimă de Foc a clipit alarmat. Apoi şi-a dat seama că nu îl priveşte pe neînfricatul războinic, ci pe Mărăciniş – fiul lui Gheară de Tigru.

CAPITOLUL 2

Inimă de Foc a văzut licărirea unei blăni de un auriu deschis, și, ridicând privirea, a zărit-o pe Floare Aurie ieșind din vizuina puilor, în spatele micuțului cu blana cenușie. Între fălci i se bălăngănea un pui cu blana aurie, pe care l-a așezat cu grijă lângă Mărăciniș. Inimă de Foc și-a dat seama imediat că Floare Aurie îi văzuse reacția, căci se așezase înfășurându-și protectoare coada în jurul puilor și ridicând bărbia, ca și cum l-ar fi provocat pe Inimă de Foc să spună ceva.

S-a simțit vinovat. Ce era în mintea lui? Era secundul, pentru numele Clanului Stelelor! Știa că trebuie să o asigure pe Floare Aurie că puii ei aveau să fie îngrijiți și respectați ca oricare alți membri ai Clanului Tunetului.

— Puii… Puii tăi arată sănătoși, s-a bâlbâit el, însă blana i s-a zburlit când puiul tărcat și-a ridicat privirea de chihlimbar spre el, fără să clipească – copia perfectă a privirii amenințătoare a lui Gheară de Tigru.

Inimă de Foc a încercat să izgonească teama și mânia ce îl făceau să scoată instinctiv ghearele și să le înfigă în pământul tare. Gheară de Tigru fusese cel care trădase Clanul Tunetului, și-a spus el. Nu puiul acela.

— Este prima zi în care Pată Roșcată iese din vizuină, i-a explicat Floare Aurie.

A privit neliniștită în jos, spre puiul auriu.

— Au crescut repede, a murmurat Inimă de Foc.

Floare Aurie s-a aplecat și a lins fiecare pui pe cap, apoi s-a uitat spre Inimă de Foc.

— Înțeleg cum te simți, a mieunat ea liniștită. Ochii îți trădează întotdeauna inima. Dar sunt puii mei și sunt gata să mor apărându-i, dacă va fi nevoie.

Și-a ridicat privirea spre Inimă de Foc, iar el a văzut intensitatea sentimentelor în adâncimile gălbui ale privirii pisicii.

— Mi-e teamă pentru ei, Inimă de Foc, a continuat ea. Clanul nu o să-l ierte niciodată pe Gheară de Tigru; și nici nu trebuie să-l ierte. Dar Mărăciniș și Pată Roșcată nu au greșit cu nimic și nu o să permit să fie pedepsiți din cauza lui Gheară de Tigru. Eu nici nu am de gând să le spun cine a fost tatăl lor, doar că a fost un luptător puternic și curajos.

Lui Inimă de Foc i-a părut rău de biata regină.

— O să fie în siguranță aici, a promis el, însă ochii de chihlimbar ai lui Mărăciniș încă îi făceau labele să furnice de neliniște.

În spatele lor, Vifor Alb a ieșit din vizuina puilor.

— Față Dungată crede că puii ei sunt gata să înceapă antrenamentul, i-a spus el lui Inimă de Foc.

— Stea Albastră știe? l-a întrebat el.

Vifor Alb a dat din cap.

— Față Dungată ar fi vrut să-i dea chiar ea vestea, dar Stea Albastră n-a mai vizitat bârlogul puilor de zile întregi.

Inimă de Foc s-a încruntat. Lidera clanului se interesa de obicei de tot ce ținea de viața pisicilor ei, în mod deosebit de vizuina puilor. Toate pisicile știau cât de important e pentru Clanul Tunetului să aibă pui puternici și sănătoși.

— Presupun că nu ar trebui să ne surprindă, a continuat Vifor Alb. Încă își mai revine după rănile suferite în bătălia cu pisicile vagaboande.

— Să merg să-i spun? s-a oferit Inimă de Foc.

— Da. Niște vești bune ar putea s-o înveselească.

Inimă de Foc și-a dat dintr-odată seama că Vifor Alb e la fel de îngrijorat ca el în legătură cu lidera lor.

— Sunt sigur c-o s-o înveselească, a aprobat el. Clanul Tunetului nu a mai avut atât de mulți ucenici de luni întregi.

— Ceea ce-mi aduce aminte, a adăugat Vifor Alb, luminându-i-se privirea. Unde este Labă de Nor? Credeam că aduce pradă pentru bătrâni.

Inimă de Foc și-a îndepărtat privirea stânjenit.

— Ăăă, da, asta face. Nu știu de ce durează așa de mult.

Vifor Alb și-a ridicat una dintre labele masive și a lins-o ușor.

— Pădurea nu mai este un loc așa de sigur cum era pe vremuri, a murmurat el, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Inimă de Foc. Să nu uităm că pisicile din Clanul Vântului și din Clanul Umbrelor sunt încă furioase pe noi pentru că l-am adăpostit pe Coadă Ruptă. N-au aflat că acesta a murit, pot încerca din nou să ne atace.

Coadă Ruptă fusese odinioară liderul Clanului Umbrelor. Aproape că distrusese celelalte clanuri din pădure cu lăcomia lui de a dobândi mai mult teritoriu. Clanul Tunetului ajutase pisicile chinuite din Clanul Umbrelor să-l izgonească pe Coadă Ruptă, însă mai târziu îl adăpostise, în vremea când era doar un prizonier orb neajutorat. Fusese o decizie miloasă, pe care foștii lor inamici nu o priviseră cu ochi buni.

Inimă de Foc știa că Vifor Alb îl avertizează cât de grijuliu poate – războinicul nici măcar nu pomenise posibilitatea ca Gheară de Tigru să se afle pe undeva prin apropiere –, dar faptul că îl lăsase pe Labă de Nor să meargă singur îi crea un sentiment de vinovăție, care-l punea într-o poziție defensivă.

— Tu ai lăsat-o pe Labă Luminoasă să vâneze singură azi-dimineață.

— Da. I-am spus să nu iasă din râpă și să se întoarcă până la prânz.

Îi vorbise pe un ton blând, dar s-a oprit din a-și spăla laba și l-a privit îngrijorat pe Inimă de Foc.

— Sper că Labă de Nor nu o să se îndepărteze prea mult de tabără.

Inimă de Foc, îndepărtându-și privirea, a mormăit:

— Ar trebui să merg să-i spun lui Stea Albastră că puii sunt pregătiți.

— Bună idee, i-a răspuns Vifor Alb. Eu o s-o scot pe Labă Luminoasă la antrenament. Vânează bine, dar priceperea de luptător încă lasă de dorit.

Înjurându-l în gând pe Labă de Nor, Inimă de Foc a pornit spre Piatra Mare. În fața vizuinii lui Stea Albastră s-a spălat repede pe urechi și a îndepărtat orice gând despre Labă de Nor înainte de a striga un salut printre lichenii care acopereau intrarea. Dinăuntru s-a auzit un „Intră“ încet, iar Inimă de Foc a intrat fără să se grăbească.

Era răcoare în peștera micuță, săpată la baza Pietrei Mari de un pârâu din vremuri vechi. Lumina soarelui ce se strecura printre licheni făcea ca pereții să strălucească. Stea Albastră stătea ghemuită în cuibul ei ca o rață care clocește. Blana ei gri și lungă era murdară, fără strălucire. „Poate că rănile încă o dor prea tare pentru a se putea spăla“, și-a spus Inimă de Foc. Mintea lui refuza să ia în considerare cealaltă posibilitate – că lidera lui nu voia să se mai spele.

Îngrijorarea pe care o citise în ochii lui Vifor Alb îl frământa. Inimă de Foc nu putea să nu observe cât de slabă era Stea Albastră și își amintea pasărea pe jumătate mâncată pe care ea o abandonase cu o seară înainte, întorcându-se singură în vizuină, în loc să se spele împreună cu războinicii cei mai buni, așa cum făcea pe vremuri.

Conducătoarea clanului a ridicat ochii atunci când a intrat Inimă de Foc, iar el a fost

ușurat să constate o scăpărare de interes atunci când l-a văzut.

— Inimă de Foc, l-a întâmpinat ea, ridicându-se și proptindu-și bărbia în față.

Își ținea capul cenușiu sus, cu aceeași demnitate pe care Inimă de Foc o admirase când o văzuse pentru prima oară, în pădure, lângă vechea lui casă de la Două-Picioare. Stea Albastră fusese cea care îl invitase să se alăture clanului, iar încrederea ei în tânărul motan le crease imediat o legătură specială.

— Stea Albastră, a început el, plecându-și respectuos capul. Vifor Alb a fost azi în vizuina puilor. Față Dungată i-a spus că puii ei sunt gata să-și înceapă ucenicia.

Stea Albastră a făcut ochii mari.

— Deja? a murmurat ea.

Inimă de Foc aștepta să primească ordine legate de ceremonia de numire a ucenicilor. Însă pisica îl privea fix fără să spună nimic.

— Ăăă… Cine vrei să le fie mentori?

— Mentori, a repetat Stea Albastră ca un ecou slab.

Blana lui Inimă de Foc s-a zbârlit de neliniște.

Dintr-odată, în ochii albaștri ai liderei a apărut o strălucire aspră.

— Există vreo pisică în care să avem încredere să-i dăm pe mână puii ăștia nevinovați? a scuipat ea.

Inimă de Foc a tresărit, prea șocat pentru a-i răspunde. Ochii liderei au aruncat din nou scântei.

— Poți să-i iei tu? Sau Dungă Cenușie?

Inimă de Foc a dat din cap, încercând să scape de îngrijorarea care îl mușca precum o viperă. Oare Stea Albastră uitase că Dungă Cenușie nu mai făcea parte din Clanul Tunetului?

— Eu… Eu îl am deja pe Labă de Nor. Iar Dungă Cenușie…

A tras aer în piept și a început din nou:

— Stea Albastră, singurul războinic nedemn de încrederea necesară pentru a antrena puii ăștia era Gheară de Tigru, iar el a fost exilat, mai știi? Oricare dintre războinicii Clanului Tunetului ar fi un mentor bun pentru puii lui Față Dungată.

S-a uitat la Stea Albastră în căutarea unei reacții, dar aceasta privea fix dușumeaua vizuinii.

— Față Dungată speră să aibă loc o ceremonie de numire în curând, a insistat el. Puii ei sunt mai mult decât pregătiți. Labă de Nor le-a fost frate de cuib, iar el e ucenic de jumătate de lună.

S-a aplecat în față, cerându-i un răspuns. În cele din urmă, pisica a dat din cap și a ridicat privirea spre Inimă de Foc. Cu un val de ușurare, a văzut cum umerii ei se relaxează. Și cu toate că privirea îi părea în continuare pierdută și rece, era mai calmă.

— Vom face ceremonia de numire înainte să mâncăm în seara asta, a mieunat ea, ca și cum nu se îndoise niciodată de lucrul acesta.

— Și cine vrei să le fie mentori? a întrebat precaut Inimă de Foc.

L-a străbătut un fior când a văzut că Stea Albastră se încordează din nou și se uită în jur cu o privire alarmată.

— Hotărăște tu.

Răspunsul ei de-abia s-a auzit, iar Inimă de Foc a hotărât să n-o mai preseze. A plecat capul și a mieunat „Da, Stea Albastră“, apoi a ieșit din vizuină.

A stat în umbra Pietrei Mari preț de o clipă, să-și adune gândurile. Probabil că trădarea lui Gheară de Tigru o zguduise mai mult decât bănuise el, dacă nu mai avea încredere în niciunul dintre războinicii ei. Inimă de Foc și-a lăsat capul în jos, lingându-se pe piept ca să se mai liniștească. De-abia trecuse un pătrar de lună de la atacul pisicilor vagaboande. Avea să-și revină Stea Albastră, și-a spus el. Între timp, trebuia să-și ascundă neliniștea față de celelalte pisici. Dacă, așa cum spusese Vifor Alb, clanul era deja îngrijorat, ar fi fost cu toții și mai

alarmați dacă ar fi văzut-o pe Stea Albastră în starea aceea.

Inimă de Foc și-a încordat mușchii și a pornit spre bârlogul puilor.

— Salut, Blană Albastră, a mieunat el când a ajuns lângă regină.

Pisica stătea întinsă pe o parte, în fața desișului de mărăcini care adăpostea puii, bucurându-se de căldura soarelui.

A ridicat capul când Inimă de Foc s-a oprit lângă ea.

— Salut, Inimă de Foc. Cum e viața de secund?

Vocea îi era de o curiozitate blândă și prietenoasă, deloc provocatoare.

— Bună, i-a răspuns Inimă de Foc.

„Sau ar fi bună, dacă n-aș avea un ucenic afurisit“, s-a gândit el enervat, „sau dacă bătrânii nu s-ar agita în legătură cu mânia Clanului Stelelor, sau dacă liderul clanului ar fi în stare măcar să decidă care să fie mentorii pentru puii lui Față Dungată.“

— Mă bucur să aud asta, a tors Blană Albastră și și-a răsucit capul pentru a se spăla pe spate.

— Față Dungată e pe aici?

— E înăuntru, i-a răspuns ea în timp ce se spăla.

— Mulțumesc.

Inimă de Foc și-a croit drum printre mărăcini. Interiorul vizuinii era surprinzător de luminos. Razele soarelui treceau prin găurile dintre ramurile răsucite, iar Inimă de Foc s-a gândit că trebuie să le astupe înainte de a sosi vântul rece al toamnei.

— Bună, Față Dungată, a mieunat el. Vești bune! Stea Albastră spune că ceremonia de numire ca ucenici a puilor tăi va avea loc în seara asta.

Față Dungată stătea lungită pe o parte, cu cei doi pui cu blana cenușiu-deschis prăvăliți peste ea.

— Slavă Clanului Stelelor, a gâfâit ea în timp ce puiul mai mare, cel cu blana presărată cu smocuri negre, și-a luat avânt de pe coastele mamei și s-a aruncat pe sora lui. Ăștia doi sunt prea mari pentru vizuina puilor.

Puii s-au rostogolit, lovindu-se de spinarea mamei lor, încleștați într-un ghem de lăbuțe și cozi. Față Dungată i-a împins ușor.

— Știi care vor fi mentorii lor?

Inimă de Foc se pregătise deja pentru întrebarea asta.

— Stea Albastră nu a hotărât încă, a explicat el. Preferi vreun războinic anume?

— Stea Albastră știe cel mai bine, ea ar trebui să decidă, i-a răspuns ea surprinsă.

Inimă de Foc știa la fel de bine ca orice pisică: tradiția spunea că mentorii sunt aleși de liderul clanului.

— Da, ai dreptate, a miorlăit el împovărat.

Blana i s-a zburlit când vântul i-a adus la nas mirosul puiului tărcat al lui Gheară de Tigru.

— Unde este Floare Aurie? a întrebat-o un pic mai dur decât ar fi vrut.

Pisica a căscat ochii.

— Și-a dus puii să-i cunoască pe bătrâni, i-a răspuns. Îl recunoști pe Gheară de Tigru în fiul lui, nu-i așa?

Inimă de Foc a încuviințat din cap, tulburat.

— Seamănă la înfățișare cu tatăl lui, dar asta e tot, l-a asigurat Față Dungată. E destul de blând cu ceilalți pui, iar soră-sa îl pune la punct când e cazul.

— Asta-i bine, i-a răspuns el, întorcându-se să plece. Ne vedem mai târziu, la ceremonie, a mieunat în timp ce ieșea printre mărăcini.

— Asta înseamnă că Stea Albastră a hotărât când să aibă loc ceremonia de numire? l-a strigat Blană Albastră când a ieșit din vizuină.

— Da.

— Cine o să fie men…?

Însă Inimă de Foc s-a îndepărtat înainte de a auzi și restul întrebării lui Blană Albastră. Vestea despre ceremonia de numire avea să se împrăștie ca gândul prin tabără, și toate pisicile aveau să pună aceeași întrebare. Inimă de Foc trebuia să ia o hotărâre curând, însă nările îi erau încă pline de mirosul lui Mărăciniș, iar mintea îi vuia în timp ce gândurile negre își desfăceau aripile sinistre.

Instinctiv, s-a îndreptat spre tunelul de ferigi care ducea la vizuina pisicii-vraci. Acolo avea s-o găsească pe Blană Fumurie, ucenica lui Colț Galben. Acum că Dungă Cenușie plecase să locuiască alături de Clanul Râului, Blană Fumurie rămăsese prietena cea mai apropiată a lui Inimă de Foc. Știa că blânda pisică poate desțeleni sentimentele confuze ce-i sfâșiau sufletul.

A grăbit pasul printre ferigile răcoroase și a ieșit în luminișul scăldat în soare. La un capăt se zărea fața plată a unei stânci înalte, despicată în două la mijloc. Nișa din centru era suficient de mare pentru ca Colț Galben să-și facă acolo vizuina și să-și depoziteze ierburile vindecătoare.

Inimă de Foc se pregătea să strige când Blană Fumurie a ieșit șchiopătând din despicătura umbroasă a pietrei. Ca de obicei, încântarea de a-și vedea prietena era umbrită de durerea de a-i vedea laba din spate răsucită – motivul pentru care nu mai putuse deveni războinică. Tânăra pisică fusese rănită grav când păși pe Calea Tunetului. Inimă de Foc se simțea responsabil, pentru că Blană Fumurie îi era ucenică în momentul în care a avut loc acel accident. Însă în timp ce se vindeca, sub supravegherea grijulie a pisicii-vraci, Colț Galben începuse s-o învețe cum să îngrijească pisicile bolnave, luând-o ca ucenică cu o lună și jumătate înainte. Blană Fumurie își găsise, în cele din urmă, locul în clan.

O legătură mare de ierburi se bălăngănea între fălcile lui Blană Fumurie în timp ce șchiopăta spre luminiș. Pe față avea zugrăvită o încruntare îngrijorată și nici nu l-a observat pe Inimă de Foc, care stătea în gura tunelului. A lăsat legătura în țărâna pârjolită și a început să caute agitată printre frunze cu labele din față.

— Blană Fumurie?

Pisica micuță a ridicat privirea surprinsă.

— Inimă de Foc! Ce faci aici? Ești bolnav?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Nu. E totul în regulă?

Blană Fumurie a privit tristă spre grămada de frunze din fața ei, iar Inimă de Foc a mers lângă ea și și-a lipit botul de blana ei.

— Ce s-a întâmplat? Nu-mi spune că iar ai vărsat fiere de șoarece în cuibul lui Colț Galben!

— Nu! a răspuns ea indignată, dar apoi a coborât privirea. N-ar fi trebuit să accept niciodată să fac pregătirea de pisică-vraci. Sunt un dezastru. Ar fi trebuit să-mi dau seama de mesaj când am găsit pasărea aia putrezită!

Inimă de Foc își amintea momentul în care se întâmplase, după ceremonia prin care fusese numit secund. Blană Fumurie alesese din grămada de vânat o coțofană pe care să i-o ducă lui Stea Albastră, însă descoperise că sub penele ei moi colcăiau viermii.

— Colț Galben a crezut că semnul era pentru tine?

— Păi… nu, a recunoscut Blană Fumurie.

— Și atunci ce te face să crezi că nu ai fi o pisică-vraci bună?

A încercat să nu-și lase mintea să zăbovească asupra faptului că acea coțofană putredă putea fi un semn pentru altă pisică – conducătoarea lor, Stea Albastră.

Blană Fumurie a dat din coadă frustrată.

— Colț Galben mi-a cerut să amestec o cataplasmă. Una simplă, pentru curățarea rănilor. A fost unul dintre primele lucruri despre care m-a învățat, dar am uitat ce trebuie să pun în ea. O să creadă că sunt o idioată!

Vocea i s-a transformat în plânset, iar în ochii albaștri și mari i se citea disperarea.

— Nu ești idioată, iar Colț Galben știe asta foarte bine, i-a spus Inimă de Foc ferm.

— Dar nu e primul lucru prostesc pe care-l fac în ultima vreme. Ieri a trebuit s-o întreb diferența dintre semințele de mac și cele de degețel roșu. Mi-a zis că sunt un pericol pentru clan, a adăugat ea, lăsând capul și mai jos.

— Ei, știi cum e Colț Galben. Întotdeauna spune lucruri din astea.

Colț Galben fusese pe vremuri pisica-vraci a Clanului Umbrelor și, cu toate că fusese primită în Clanul Tunetului după ce o exilase crudul ei lider, Coadă Ruptă, din când în când avea mici răbufniri ale temperamentului de războinic al Clanului Umbrelor. Dar unul dintre motivele pentru care ea și Blană Fumurie se înțelegeau atât de bine era că tânăra pisică făcea față cu brio izbucnirilor țâfnoase ale lui Colț Galben.

Blană Fumurie a oftat.

— Nu cred că am ce-mi trebuie pentru a deveni pisică-vraci. Credeam că fac un lucru bun devenind ucenica lui Colț Galben, dar nu-i așa. Pur și simplu nu reușesc să învăț tot ce e de știut.

Inimă de Foc s-a lăsat în jos până ce ochii lui au ajuns la același nivel cu ai lui Blană Fumurie.

— Toate astea au legătură cu Pârâu Argintiu, nu-i așa? a mieunat el serios.

Și-a amintit când, lângă Pietrele Însorite, regina din Clanul Râului ce purta puii lui Dungă Cenușie născuse prematur. Blană Fumurie încercase cu disperare să o salveze, dar Pârâu Argintiu pierduse prea mult sânge. Frumoasa pisică argintie murise, iar puii ei nou-născuți supraviețuiseră.

Blană Fumurie nu a răspuns, iar Inimă de Foc știa că are dreptate.

— Ai salvat puii! a subliniat el.

— Dar am pierdut-o pe ea.

— Ai făcut tot ce-ai putut.

S-a aplecat și a lins afectuos capul gri al pisicii.

— Uite, întreab-o pe Colț Galben ce ierburi trebuie puse în cataplasmă. N-o s-o deranjeze.

— Așa sper.

S-a scuturat zdravăn și a continuat:

— Trebuie să încetez cu văicăritul ăsta, nu?

— Da, a răspuns Inimă de Foc fluturând din coadă.

— Îmi pare rău, i-a răspuns ea și i-a aruncat o privire mâhnită în care însă licărea o urmă a vechiului ei simț al umorului. Presupun că n-ai adus niște vânat, nu?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Am venit doar să stau de vorbă cu tine. Nu-mi spune că acum Colț Galben te ține nemâncată!

— Nu, dar treaba asta cu pisica-vraci e mai grea decât aș fi crezut. N-am apucat să mănânc nimic azi. Tu despre ce voiai să vorbim? l-a întrebat cu o sclipire de curiozitate în ochi.

— Despre puii lui Gheară de Tigru, a răspuns Inimă de Foc, simțindu-și din nou stomacul strâns în gheara îngrijorării. Mai ales despre Mărăciniș.

— Pentru că seamănă cu tatăl lui?

Inimă de Foc a tresărit. Oare sentimentele lui erau atât de ușor de citit?

— Știu că n-ar trebui să-l judec. E doar un pui. Însă când l-am văzut a fost ca și cum aș fi dat cu ochii de Gheară de Tigru. Nu… Nu mă mai puteam mișca.

Inimă de Foc a clătinat încet din cap, rușinat de ceea ce tocmai recunoscuse, dar se bucura că avusese ocazia să i se confeseze prietenei lui.

— Nu știu dacă am să pot avea încredere în el vreodată.

— Dacă de câte ori te uiți la el îl vezi pe Gheară de Tigru, nici nu e de mirare, a mieunat blând Blană Fumurie. Dar trebuie să privești dincolo de culoarea blănii lui și să vezi pisica de sub blană. Ține minte, nu este doar puiul lui Gheară de Tigru. Este în el și ceva din Floare

Aurie. Nu-și va cunoaște niciodată tatăl, clanul îl va crește. Tu, mai mult decât oricare pisică, ar trebui să știi că nu poți judeca pe cineva după condițiile în care s-a născut.

Blană Fumurie avea dreptate. Inimă de Foc nu-și lăsase niciodată rădăcinile de pisoi de casă să intervină în ceea ce privea loialitatea lui față de clan.

— V-a vorbit Clanul Stelelor despre Mărăciniș? a întrebat-o, știind că Blană Fumurie și Colț Galben cercetaseră Blana Argintie în momentul nașterii lui, așa cum făceau pentru toți puii.

I s-a strâns inima când a văzut că pisica cenușie își îndepărtează privirea și murmură: — Clanul Stelelor nu împărtășește întotdeauna totul cu mine.

O cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că ascunde ceva.

— Dar ceva ți-au spus, nu?

Blană Fumurie și-a ridicat privirea spre el, cu ochii mari și albaștri.

— Soarta lui va fi la fel de importantă ca a oricărui pui născut în Clanul Tunetului, a mieunat ea ferm.

Inimă de Foc știa că nu o putea face să-i dezvăluie nimic din ce nu voia ea să-i spună. A hotărât să-i povestească lui Blană Fumurie despre cealaltă problemă care îl necăjea.

— Ar mai fi ceva despre care voiam să vorbesc cu tine, a mărturisit el. Trebuie să hotărăsc care vor fi mentorii puilor lui Față Dungată.

— Asta nu decide Stea Albastră?

— Mi-a cerut să aleg eu în locul ei.

Labă Fumurie a ridicat capul surprinsă.

— Atunci de ce ești atât de îngrijorat? Ar trebui să te simți flatat.

Flatat? Cuvântul răsuna ca un ecou în gândul lui Inimă de Foc, care își amintea ostilitatea și confuzia din privirea lui Stea Albastră. S-a scuturat.

— Poate. Dar nu știu pe cine să aleg.

— Trebuie să ai tu vreo idee, l-a îndemnat Blană Fumurie.

— Absolut niciuna.

Blană Fumurie s-a încruntat gânditoare și l-a întrebat:

— Tu cum te-ai simțit când am fost numită ucenica ta?

Inimă de Foc a fost luat prin surprindere de întrebarea ei.

— Mândru. Speriat. Disperat să demonstrez că merit, a răspuns el încet.

— Care dintre războinici crezi că-și dorește acum cel mai tare să demonstreze că merită? a mieunat Blană Fumurie.

Secundul a mijit ochii. În gând i-a apărut imediat imaginea unui motan maroniu tărcat.

— Blană Pământie.

În timp ce Blană Fumurie încuviința gânditoare, el a continuat:

— Probabil de-abia așteaptă să-și primească primul ucenic. Era destul de apropiat de Gheară de Tigru, așa că o să vrea să-și demonstreze loialitatea față de clan, acum că acesta a fost exilat. E un bun luptător și cred că va fi și un bun mentor.

Chiar în timp ce vorbea, Inimă de Foc și-a dat seama că mai are un motiv personal pentru a-l alege pe Blană Pământie. În ochii motanului scăpărase invidia când Stea Albastră îl făcuse de două ori mentor pe Inimă de Foc: o dată pentru Blană Fumurie și apoi pentru Labă de Nor. Poate că, și-a spus Inimă de Foc simțindu-se vinovat, dacă i-ar fi dat un ucenic, ar mai fi atenuat gelozia războinicului și s-ar fi putut înțelege mai bine.

— Bun, pe unul l-ai ales, a mieunat încurajator Blană Fumurie.

Inimă de Foc a privit în ochii mari și limpezi ai micuței pisici-vraci. Făcea ca totul să sune atât de simplu.

— Cum rămâne cu celălalt? l-a întrebat ea.

— Celălalt ce? s-a auzit dinspre tunelul de ferigă mieunatul răgușit al lui Colț Galben, iar bătrâna pisică a înaintat cu labele anchilozate spre mijlocul luminișului.

Inimă de Foc s-a întors să o salute. Ca de obicei, blana ei lungă era ternă și mată, ca și cum

faptul că îngrijea clanul nu-i mai lăsa timp să se îngrijească pe ea însăși, însă ochii ei portocalii străluceau; nu îi scăpa nimic.

— Stea Albastră l-a rugat pe Inimă de Foc să aleagă mentori pentru puii lui Față Dungată, i-a explicat Blană Fumurie.

— A, da? a întrebat Colț Galben cu ochii măriți de surpriză. Pe cine ai ales?

— Până acum ne-am hotărât asupra lui Blană Pământie… a început Inimă de Foc.

Colț Galben l-a întrerupt.

— Ne-am hotărât? Cine suntem „noi“ ăștia?

— M-a ajutat și Blană Fumurie, a recunoscut motanul.

— Sunt sigură că Stea Albastră ar fi încântată că o pisică ce de-abia și-a început ucenicia ia decizii atât de importante pentru clan, i-a împuns Colț Galben. Ai terminat de amestecat cataplasma?

Blană Fumurie a deschis botul, apoi a clătinat din cap și s-a dus fără un mieunat înapoi la mormanul de ierburi din mijlocul luminișului.

Colț Galben a pufnit, privindu-și ucenica ce se îndepărta șchiopătând.

— Sunt zile întregi de când pisica asta nu mi-a mai răspuns cu tupeul ei obișnuit, i s-a plâns ea lui Inimă de Foc. A fost o vreme în care n-apucam să vorbesc de trăncăneala ei. Cu cât își revine mai repede, cu atât o să fie mai bine pentru amândouă!

Bătrâna pisică-vraci s-a încruntat, iar apoi s-a întors din nou spre Inimă de Foc.

— Unde rămăseserăm?

— Încercam să hotărăsc care să fie al doilea mentor pentru puii lui Față Dungată, a răspuns greoi Inimă de Foc.

— Cine nu are ucenic? a mieunat răgușit Colț Galben.

— Păi... Furtună de Nisip.

Inimă de Foc simțea c-ar fi fost nedrept să-i dea un ucenic lui Blană Pământie, fără să-i dea unul și lui Furtună de Nisip. În fond, cele două pisici se antrenaseră împreună și își dobândiseră numele de războinici în același timp.

— Crezi că ar fi înțelept să avem doi mentori fără experiență în același timp? a subliniat Colț Galben.

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Atunci care este un războinic experimentat, dar fără ucenic? a insistat Colț Galben.

Dungă Neagră, s-a gândit plin de îndoială Inimă de Foc. Toate pisicile știau că Dungă Neagră fusese unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui Gheară de Tigru, chiar dacă alesese să rămână cu clanul atunci când trădătorul fusese trimis în exil. Inimă de Foc și-a dat seama că, dacă nu l-ar fi ales pe Dungă Neagră ca mentor, ar fi părut că se răzbună pentru dușmănia cu care îl tratase motanul la sosirea în clan. În fond, Dungă Neagră era una dintre opțiunile evidente.

Probabil că înțeleapta Colț Galben a văzut expresia hotărâtă de pe figura lui, pentru că a miorlăit: — Bun, am lămurit-o și pe asta. Acum ai putea să ne lași în pace pe noi două? Avem multă treabă.

Inimă de Foc s-a ridicat în patru labe, sentimentul de ușurare că găsise cei doi mentori fiind estompat de gândul îngrijorător că, în timp ce loialitatea față de clan a pisicilor alese nu putea fi pusă la îndoială, era mult mai puțin sigur de loialitatea lor față de el.

CAPITOLUL 3

— L-ai văzut pe Labă de Nor?

Inimă de Foc a ieșit din tunelul de ferigă și l-a strigat pe Labă Ascuțită, ucenicul lui Blană de Șoarece.

Motanul roșcat se îndrepta spre grămada de vânat cu doi șoareci atârnându-i din gură. A clătinat din cap, iar Inimă de Foc a simțit că se enervează iarăși. Labă de Nor ar fi trebuit să se întoarcă de mult.

— Bine. Du șoarecii ăia direct bătrânilor, i-a poruncit el lui Labă Ascuțită.

Ucenicul a mieunat înfundat și a pornit în grabă.

Inimă de Foc și-a simțit coada înfoindu-se de mânie, dar știa că în mare parte e vorba de teamă. Dacă îl găsea Gheară de Tigru? Simțind cum îi sporește panica, Inimă de Foc a dat fuga spre vizuina lui Stea Albastră. Avea să-i spună ce hotărâse în privința mentorilor, iar apoi se ducea să-l caute pe Labă de Nor.

Ajuns la Piatra Mare, Inimă de Foc nu s-a oprit să-și netezească blana răvășită; și-a anunțat prezența și a intrat printre licheni imediat ce a auzit răspunsul lui Stea Albastră. Conducătoarea Clanului Tunetului stătea ghemuită în cuib, acolo unde o lăsase la plecare, cu privirea ațintită în perete.

— Stea Albastră, a început Inimă de Foc, plecându-și capul. Cred că Blană Pământie și Dungă Neagră ar fi mentori buni.

Pisica a întors capul și l-a privit lung, ridicându-se apoi în fund.

— Foarte bine, a răspuns ea apatică.

Inimă de Foc era copleșit de dezamăgire. Părea că lui Stea Albastră nici nu îi pasă pe cine urmează să aleagă.

— Să-i trimit la tine, ca să le dai vestea cea bună? Acum nu sunt în tabără, dar când se întorc pot să…

— Nu sunt în tabără? a tresărit ea alarmată. Niciunul?

— Sunt plecați cu patrula, i-a răspuns tulburat.

— Vifor Alb unde e?

— A scos-o la antrenament pe Labă Luminoasă.

— Și Blană de Șoarece?

— Vânează, cu Blană de Ferigă și Furtună de Nisip.

— Adică toți războinicii lipsesc din tabără?

Inimă de Foc a simțit cum i se încordează umerii și inima i-a stat în loc. De ce se temea Stea Albastră? Gândurile i s-au întors imediat la Labă de Nor și la spaima pe care o simțise în dimineața aceea în pădurea scăldată în liniște.

— Patrula trebuie să se întoarcă în curând, i-a răspuns el, străduindu-se să rămână calm în timp ce o consola pe ea. Și sunt eu aici.

— Nu-mi vorbi de sus! Nu sunt un pui speriat! a scuipat Stea Albastră.

Inimă de Foc a dat în spate, iar ea a continuat:

— Ai grijă să nu pleci din tabără până nu se întoarce patrula. Am fost atacați de două ori în ultima lună. Nu vreau ca tabăra să rămână nepăzită. Pe viitor trebuie ca întotdeauna să

rămână în tabără cel puțin trei războinici.

Inimă de Foc s-a cutremurat, un fior rece străbătându-i blana. Pentru prima oară, nu îndrăznea să-și privească lidera în ochi, temându-se că nu avea s-o mai recunoască.

— Da, Stea Albastră, a murmurat el.

— Când se întorc Dungă Neagră și Blană Pământie, trimite-i în vizuina mea. Vreau să stau de vorbă cu ei înainte de ceremonie.

— Sigur că da.

— Acum du-te!

Stea Albastră a zvâcnit din coadă la el, ca și cum ar fi pus clanul în primejdie pierzând timpul.

Inimă de Foc a ieșit cu spatele din vizuină. S-a așezat la umbra Pietrei Mari și a început să-și spele blana de pe coadă. Ce era mai bine să facă? Inima tot mai agitată îi spunea să dea fuga în pădure, să-l găsească pe Labă de Nor și să-l aducă înapoi, în siguranță. Dar Stea Albastră îi poruncise să rămână acolo până la întoarcerea uneia dintre patrule. Chiar atunci a auzit pașii unor pisici prin tufișurile din afara taberei, adulmecând în aerul cald mirosurile familiare ale lui Dungă Neagră, Vânt Ager și Blană Pământie. Pașii le-au încetinit la trecerea prin tunelul de orz sălbatic, iar Vânt Ager a intrat primul în tabără.

Inimă de Foc a sărit în picioare ușurat. Acum putea pleca din tabără, putea merge să-l caute pe Labă de Nor. A străbătut repede luminișul.

— Cum a mers patrula?

— Nici urmă de celelalte clanuri, a raportat Vânt Ager.

— Dar ți-am mirosit ucenicul, a adăugat Dungă Neagră. În apropiere de ținutul Două-Picioare.

— L-ați văzut? a mieunat Inimă de Foc cât de nonșalant a putut.

Dungă Neagă a clătinat din cap.

— Presupun că era în căutare de păsări prin curțile de Două-Picioare, a pufnit Blană Pământie. Probabil sunt mai pe gustul lui.

Inimă de Foc a ignorat remarca disprețuitoare despre pisoii de casă.

— Era proaspăt mirosul? l-a întrebat pe Vânt Ager.

— Destul de proaspăt. I-am pierdut urma când am pornit înapoi spre tabără.

Inimă de Foc a dat din cap. Cel puțin știa de unde să înceapă căutările.

— Dungă Neagră și Blană Pământie, a mieunat el, Stea Albastră vă cheamă în bârlogul ei.

În timp ce ei porneau, s-a întrebat dacă ar fi fost mai bine să meargă cu ei, în caz că Stea Albastră se mai purta ciudat. Apoi a observat că Vânt Ager îl conduce pe Labă Ascuțită spre ieșirea din tabără.

— Unde mergeți? i-a strigat neliniștit.

Stea Albastră ceruse ca trei războinici să rămână în permanență în tabără; nu putea pleca să-l caute pe Labă de Nor, dacă Vânt Ager ieșea iar.

— I-am promis lui Blană de Șoarece că în după-amiaza asta îl învăț pe Labă Ascuțită să vâneze șoareci, a mieunat Vânt Ager peste umăr.

— Dar am…

Vocea lui Inimă de Foc s-a pierdut sub privirea curioasă cu care îl fixa războinicul. Nu putea recunoaște cât era de îngrijorat în legătură cu Labă de Nor. A dat din cap.

— Nu, nimic, a mieunat el, iar Vânt Ager și Labă Ascuțită au dispărut în tunelul de orz sălbatic.

S-a simțit vinovat, privind cum ucenicul lui Blană de Șoarece merge supus după războinic. El de ce nu putea să inspire genul ăsta de comportament ucenicului său?

Restul după-amiezii a trecut foarte greu. Inimă de Foc s-a așezat lângă tufișul de urzici din apropierea vizuinii războinicilor și a ciulit urechile, încercând să distingă printre zgomotele

pădurii vreun semn al întoarcerii lui Labă de Nor. Însă teama pe care i-o insuflase Stea Albastră fusese cât de cât atenuată când Dungă Neagră a raportat că patrula nu a simțit niciun alt miros în afară de cel al ucenicului. Nu erau intruși pe teritoriul Clanului Tunetului.

În timp ce soarele începea să coboare printre coroanele copacilor, patrula de vânătoare s-a întors. În urma lor au venit Vifor Alb și Labă Luminoasă, atrași de la terenul de antrenament, fără îndoială, de mirosul prăzii proaspete. Coadă Lungă și Labă Iute s-au întors la scurt timp după aceea, însă nu era nici urmă de Labă de Nor.

Era destulă pradă pentru toată lumea, dar nicio pisică nu s-a apropiat de mormanul de hrană. Vestea despre ceremonia de numire a noilor ucenici se răspândise prin tabără. Auzea mieunăturile șoptite, entuziasmate ale lui Labă Ascuțită, Labă Luminoasă și Labă Iute, care ședeau în fața vizuinii ucenicilor; când Stea Albastră a ieșit afară din peștera ei, tinerele pisici și-au făcut semn să tacă și au ridicat ochii uriași, curioși, spre ea.

Conducătoarea Clanului Tunetului a sărit pe Piatra Mare dintr-o singură mișcare lejeră. Era clar că i se vindecaseră rănile fizice în urma bătăliei cu pisicile vagaboande, dar secundul nu știa dacă e cazul să fie ușurat sau îngrijorat. De ce nu își revenise și mintea ei la fel de repede ca trupul? Inima a început să-i bată mai tare când ea a ridicat bărbia, pregătindu-se să strige anunțul pentru adunarea clanului. Vocea ei era răgușită și uscată, ca și cum nu mai vorbise de multă vreme, dar în timp ce striga cuvintele cunoscute, Inimă de Foc a început să se simtă mai sigur.

Soarele ce apunea îi făcea blana de culoarea flăcărilor să strălucească, iar motanul s-a gândit la ceremonia prin care fusese el făcut ucenic, la intrarea în clan. Ridicându-și mândru umerii, Inimă de Foc s-a așezat pe locul secundului, în capătul luminișului, sub Piatra Mare, iar celelalte pisici s-au așezat în cerc în jurul pietrei. Dungă Neagră s-a așezat calm în față, privind drept înainte fără să clipească. Blană Pământie stătea foarte serios lângă el, nereușind să ascundă entuziasmul ce îi strălucea în privire.

— Ne-am adunat astăzi pentru a le da acestor doi pui ai clanului numele lor de ucenici, a început formal Stea Albastră, privind spre locul în care Față Dungată ședea mândră cu câte un pui de fiecare parte.

Inimă de Foc de-abia a recunoscut cei doi pisoi bătăioși din bârlogul puilor, pe care îi văzuse mai devreme luându-se la trântă. Acum păreau mult mai mici, iar blana le era frumos pieptănată. Unul dintre ei se apleca spre mama lor, cu mustățile tremurând de entuziasm. Puiul mai mare frământa pământul cu labele din față.

Celelalte pisici au tăcut, așteptând curioase.

— Pășiți în față, a auzit Inimă de Foc vocea lui Stea Albastră de deasupra lui.

Puii au mers unul lângă altul până în mijlocul luminișului, cu blănițele pestrițe zburlite de nerăbdare.

— Blană Pământie, a rostit răgușită Stea Albastră. Tu o să-i fii mentor lui Labă de Cenușă.

Blană Pământie a mers să se așeze lângă pisoiul cenușiu mai mare.

— Blană Pământie, a continuat Stea Albastră, acesta va fi primul tău ucenic. Împărtășește-i din curajul și hotărârea ta. Știu că-l vei antrena bine, dar nu te teme să apelezi la războinicii mai bătrâni pentru sfaturi.

Ochii lui Blană Pământie sclipeau de mândrie, în timp ce se apleca să atingă botul micului ucenic. Labă de Cenușă a tors tare, urmându-și mentorul spre marginea cercului de pisici.

Puiul mai mic a rămas în mijlocul luminișului; ochii îi străluceau și pieptul micuț îi tresălta. Inimă de Foc i-a prins privirea și a clipit prietenos. Pisicuța l-a privit fix, de parcă nimic nu mai conta pe lume.

— Dungă Neagră.

Stea Albastră s-a oprit după ce a mieunat numele războinicului. Inimă de Foc a simțit fiori pe șira spinării văzând un licăr de teamă în ochii liderei. Și-a ținut răsuflarea temător, dar Stea Albastră a trecut peste momentul de îndoială și a continuat.

— Tu îi vei fi mentor lui Labă de Frunză.

Ochii pisicuței s-au făcut imenși, iar ea s-a întors repede și a văzut cum marele războinic tărcat se îndreaptă spre ea.

— Dungă Neagră, a mieunat Stea Albastră, ești inteligent și curajos. Transmite-i tot ce poți acestei tinere ucenice.

— Desigur, a promis Dungă Neagră.

S-a aplecat să-și lipească nasul de cel al lui Labă de Frunză, care parcă s-a ferit preț de o secundă, înainte de a se întinde pentru a-i accepta salutul. În timp ce îl urma pe Dungă Neagră spre marginea poienii, micuța ucenică a aruncat peste umăr o privire neliniștită către Inimă de Foc. El a dat din cap încurajator.

Pisicile au început să-i felicite pe cei doi ucenici, înghesuindu-se în jurul lor și strigându-i pe numele noi. Inimă de Foc tocmai se pregătea să li se alăture când a văzut o blană albă strecurându-se în tabără. Se întorsese Labă de Nor.

Inimă de Foc s-a grăbit să-l întâmpine.

— Unde ai fost?

Labă de Nor a lăsat să cadă șoarecele de câmp pe care îl ținea în gură.

— La vânătoare.

— Și asta-i tot ce ai găsit? Ai prins mai mult de-atât în timpul iernii!

Labă de Nor a ridicat din umeri.

— E mai bine decât nimic.

— Și cum rămâne cu porumbelul pe care l-ai prins azi dimineață?

— Păi nu l-ai adus tu în tabără?

— Era prada ta! a scuipat Inimă de Foc.

Labă de Nor s-a așezat în fund, punându-și coada peste labele din față.

— Presupun c-o să trebuiască să-l aduc mâine dimineață, a mieunat el.

— Da, a aprobat Inimă de Foc, exasperat de indiferența lui Labă de Nor. Iar până atunci o să stai nemâncat. Du-te și pune ăsta în grămada de vânat.

Labă de Nor a ridicat iar din umeri, a luat șoarecele de câmp și s-a îndepărtat.

Inimă de Foc s-a întors furios și l-a văzut în spatele lui pe Vifor Alb.

— O să învețe când o să fie pregătit, a mieunat calm războinicul alb.

— Așa sper, a mormăit Inimă de Foc.

— Ai hotărât cine o să meargă în patrula de la răsărit? l-a întrebat Vifor Alb, schimbând cu diplomație subiectul.

Inimă de Foc a ezitat. Nici nu se gândise la asta, așa cum nu se gândise la restul patrulelor sau al grupurilor de vânătoare pentru a doua zi. Fusese prea ocupat să-și facă griji pentru Labă de Nor.

— Gândește-te, mieună Vifor Alb, întorcându-se să plece. Mai e destul timp.

— Eu am să conduc patrula, a hotărât repede Inimă de Foc. Am să-i iau cu mine pe Coadă Lungă și pe Blană de Șoarece.

— Bună idee, a tors Vifor Alb. Să le spun eu? l-a întrebat aruncând o privire spre grămada de vânat unde începuseră să se adune pisicile.

— Da, a mieunat Inimă de Foc. Mulțumesc.

A privit cum războinicul alb se îndreaptă spre grămada de hrană, dându-și seama că și lui îi chiorăie stomacul de foame. Tocmai se pregătea să îl urmeze când a văzut o altă blană albă, cu firul lung, de culoarea zăpezii proaspete, care se amesteca printre pisicile din jurul vânatului. Era clar că Labă de Nor nu-i ascultase ordinul de a nu mânca în seara aceea. A simțit cum îl cuprinde din nou furia, dar a rămas pe loc, cu labele parcă împietrite. Nu voia să se contrazică cu Labă de Nor în fața celorlalte pisici din clan.

În timp ce Inimă de Foc îl urmărea cu privirea, Labă de Nor și-a ales un șoarece gras și, întorcându-se cu el, s-a ciocnit de Vifor Alb. Inimă de Foc a văzut că marele luptător alb îl

privește sever pe ucenic și murmură ceva – n-a reușit să audă ce –, iar Labă de Nor a lăsat imediat șoarecele și a pornit spășit spre vizuină, cu coada în jos.

Inimă de Foc a întors repede privirea, jenat că nu îl dojenise pe ucenic înaintea bătrânului războinic. Nici nu-i mai era foame. A văzut-o pe Stea Albastră întinsă sub un tufiș de ferigi de lângă vizuina războinicilor și jinduia să împărtășească grijile despre ucenicul neascultător cu fosta lui mentoră. Dar în ochii ei se citea din nou privirea aceea chinuită, în timp ce învârtea apatică un sturz mic.

Inimă de Foc a simțit o tristețe ca de gheață văzând cum conducătoarea Clanului Tunetului se ridică în picioare și pornește încet spre vizuină, lăsând sturzul neatins.

CAPITOLUL 4

Prin visele lui Inimă de Foc s-au plimbat în seara aceea labe moi. O pisică pestriță apărea din pădure în spatele lui, cu ochii de chihlimbar, strălucitori. Inimă de Foc a privit-o pe Frunză Ruginie și a simțit durerea deja obișnuită. Suferința provocată de moartea pisicii-vraci, cu atâtea luni înainte, era la fel de acută. Aștepta nerăbdător salutul ei blând, însă de data aceasta Frunză Ruginie nu și-a lipit nasul de obrazul lui, așa cum făcea de obicei. S-a întors cu spatele și s-a îndepărtat. Surprins, Inimă de Foc a urmat-o, alergând prin pădure. A strigat-o, dar cu toate că nu părea să fi grăbit pasul, era tot înainte, surdă la strigătele lui.

Fără nicio avertizare, din spatele unui copac s-a ivit o siluetă cenușie. Era Stea Albastră, iar ochii liderei Clanului Tunetului se măriseră de spaimă. Inimă de Foc s-a ferit, încercând cu disperare să nu o piardă din ochi pe Frunză Ruginie, dar apoi, din ferigile de pe partea cealaltă a cărării a sărit pe el Labă de Nor, dărâmându-l. Zăcând amețit, Inimă de Foc simțea privirea lui Vifor Alb arzându-i blana, în timp ce marele războinic alb îl urmărea dintre ramurile unui copac.

Inimă de Foc s-a chinuit să se ridice în picioare și a pornit din nou în fugă după Frunză Ruginie. Ea încă mai avea avansul de câteva lungimi de vulpe, înaintând în mod constant, fără a se întoarce măcar să vadă cine o strigă. Celelalte pisici din Clanul Tunetului se adunaseră de-a lungul drumului lui Inimă de Foc. În timp ce el le ocolea, făcând slalom printre ele, pisicile îl strigau – nu le distingea exact cuvintele, însă vocile lor alcătuiau un cor asurzitor de miorlăieli, îl întrebau, îl criticau, îl implorau să le ajute. Miorlăiturile au devenit tot mai puternice, până când i-au acoperit cu totul strigătul. Chiar dacă ar fi ascultat, Frunză Ruginie nu l-ar fi putut auzi.

— Inimă de Foc! s-a auzit o voce pe deasupra celorlalte; era Vifor Alb. Blană de Șoarece și Coadă Lungă sunt gata de plecare. Trezește-te, Inimă de Foc.

Pe jumătate visând, cu mintea amorțită de somn, Inimă de Foc s-a ridicat în picioare.

— Ce? a mieunat el mahmur.

Lumina dimineții timpurii se strecura în vizuina războinicilor. Vifor Alb stătea lângă el, în cuibul gol în care dormea pe vremuri Dungă Cenușie.

— Așteaptă patrula, a repetat el. Iar Stea Albastră vrea să te vadă înainte să pornești.

Inimă de Foc a scuturat din cap, încercând să-și limpezească gândurile. Visul acela îl înspăimântase. Frunză Ruginie era întotdeauna mai apropiată de el în vise decât fusese în viața de zi cu zi. Comportamentul ei din visele acelei nopți îl ustura ca mușcătura unei vipere. Oare blânda pisică-vraci îl părăsea?

Inimă de Foc s-a întins, cu picioarele tremurânde.

— Spune-le lui Blană de Șoarece și lui Coadă Lungă că o să vin cât de repede pot.

A trecut rapid printre trupurile adormite ale celorlalți războinici. Față Dungată dormea lângă peretele vizuinii, cu Blană de Zăpadă ghemuită lângă ea. Ambele pisici se întorseseră în vizuina războinicilor, fiindcă puii lor plecaseră din vizuina puilor.

Inimă de Foc s-a dus în luminiș. Era deja cald și, cu toate că soarele nu răsărise încă peste copaci, pădurea de deasupra râpei era verde și atrăgătoare. În timp ce trăgea în piept mirosurile cunoscute ale pădurii, Inimă de Foc simțea că durerea provocată de vis începe să

dispară, iar blana de pe umeri i se netezea.

Coadă Lungă și Blană de Șoarece așteptau la intrarea în tabără. Inimă de Foc a dat din cap spre ei în timp ce se îndrepta spre vizuina lui Stea Albastră. Oare ce voia lidera clanului atât de devreme? Avea o misiune specială pentru el? Inimă de Foc spera că acesta e un semn că Stea Albastră își vine în fire, așa că a lansat un salut vesel printre licheni.

— Intră!

Vocea conducătoarei părea plină de entuziasm, iar speranțele lui Inimă de Foc au crescut și mai mult. În vizuină, Stea Albastră se plimba în sus și în jos pe dușumeaua de țărână uscată. Nu s-a oprit nici când l-a văzut intrând, iar motanul a trebuit să se lipească de perete ca să i se dea la o parte din cale.

— Inimă de Foc, a început ea fără a-l privi, trebuie să împărtășesc vise cu Clanul Stelelor. Trebuie să merg la Piatra Lunii.

Piatra Lunii era o stâncă strălucitoare, ascunsă adânc în subteranul ținutului de dincolo de teritoriul Clanului Vântului, unde apunea soarele.

— Vrei să mergi la Pietrele Înalte? a exclamat Inimă de Foc, surprins.

— Știi tu în altă parte vreo Piatră a Lunii? a ripostat nerăbdătoare Stea Albastră.

Încă se plimba încoace și încolo, iar labele ei răsunau în vizuină.

— Dar e un drum atât de lung; ești sigură că-l poți face? a bălmăjit Inimă de Foc.

— Trebuie să vorbesc cu Clanul Stelelor! a insistat Stea Albastră.

S-a oprit dintr-odată din mers și a mijit ochii la secund.

— Și vreau să vii cu mine. Vifor Alb poate prelua conducerea cât suntem plecați.

Neliniștea lui Inimă de Foc creștea întruna.

— Cine mai vine cu noi?

— Nimeni, a răspuns Stea Albastră cu un aer sumbru.

Inimă de Foc s-a cutremurat. Era uluit de profunzimea întunecată a vocii lui Stea Albastră; părea să creadă că viața ei depinde de acea călătorie.

— Dar nu e un pic periculos să călătorim singuri? s-a aventurat el să întrebe.

Pisica a întors o privire ca de gheață spre Inimă de Foc. I-a pierit graiul când a șuierat la el: — Vrei să mai aduci și pe alții? De ce?

S-a străduit să-i răspundă cu o voce calmă:

— Dacă suntem atacați?

— O să mă aperi tu, i-a răspuns ea cu glasul hârâit. Nu-i așa?

— Cu propria viață! a promis el solemn.

Indiferent ce credea despre comportamentul lui Stea Albastră, loialitatea pentru conducătoarea lui îi era nezdruncinată.

Cuvintele lui păreau să o liniștească pe Stea Albastră. Aceasta s-a așezat în fața lui.

— Bun.

Inimă de Foc a aplecat capul într-o parte.

— Dar cum rămâne cu amenințarea Clanului Vântului și a Clanului Umbrelor? a mieunat el ezitant. Chiar tu ai pomenit-o astăzi.

Stea Albastră a dat încet din cap. Inimă de Foc a continuat: — Ar trebui să trecem prin teritoriul Clanului Vântului ca să ajungem la Pietrele Înalte.

Stea Albastră a sărit în picioare.

— Trebuie să vorbesc cu Clanul Stelelor, a scuipat ea, cu blana zburlită pe umeri. De ce vrei să mă răzgândesc? Ori vii cu mine, ori mă duc singură!

Inimă de Foc a privit-o lung. N-avea de ales.

— O să vin, a acceptat el.

— Bun, a spus Stea Albastră cu o voce un pic mai blândă, dând din cap.

— O să ai nevoie de ierburi pentru călătorie, ca să ai energie pentru drum. Mă duc eu să i le cer lui Colț Galben.

A trecut pe lângă Inimă de Foc și a ieșit din vizuină.

— Pornim chiar acum? a strigat după ea motanul.

— Da, i-a răspuns fără să se oprească.

Inimă de Foc a urmat-o grăbit.

— Dar trebuie să conduc patrula de la răsărit, a protestat el.

— Trimite-i fără tine, a ordonat Stea Albastră.

— Bine.

Inimă de Foc s-a oprit și a privit-o cum dispare printre ferigile ce duceau spre vizuina lui Colț Galben. Cu un sentiment tare neplăcut, a pornit spre intrarea în tabără, unde îl așteptau Coadă Lungă și Blană de Șoarece. Primul dădea din coadă nerăbdător, în timp ce Blană de Șoarece se așezase pe burtă și îl privea pe Inimă de Foc cu ochii aproape închiși.

— Ce se întâmplă? l-a luat la întrebări Coadă Lungă. De ce merge Stea Albastră la Colț Galben? A pățit ceva?

— O să o roage să-mi pregătească niște ierburi pentru călătorie. Stea Albastră trebuie să vorbească cu Clanul Stelelor, așa că o să mergem la Piatra Lunii, le-a explicat Inimă de Foc.

— E departe, a remarcat Blană de Șoarece, ridicându-se încet în picioare. Oare e înțelept să meargă? Probabil că Stea Albastră e încă slăbită după atacul pisicilor vagaboande.

Inimă de Foc și-a dat seama că pisica evită cu tact să pomenească participarea lui Gheară de Tigru la atac.

— Mi-a spus c-a fost chemată de Clanul Stelelor.

— Cine mai merge? a întrebat Coadă Lungă.

— Doar eu.

— Vin și eu dacă vrei, s-a oferit Blană de Șoarece.

Inimă de Foc a clătinat din cap cu regret.

Botul lui Coadă Lungă s-a strâmbat într-un rânjet batjocoritor.

— Crezi că o poți apăra de unul singur, carevasăzică? Oi fi tu secund, dar nu ești Gheară de Tigru! a șuierat el.

— Și foarte bine că nu e!

Inimă de Foc a simțit un val de ușurare, auzind în spatele său vocea lui Vifor Alb. Marele războinic trebuie să fi auzit întreaga conversație, pentru că a continuat: — Sunt mai puține șanse ca Inimă de Foc și Stea Albastră să fie reperați dacă merg doar ei doi. Nu numai că au oricum drept de liberă trecere spre Pietrele Înalte, dar dacă sunt mai mult de doi, e mai probabil să pară o echipă la vânătoare în ochii Clanului Vântului.

Blană de Șoarece a dat din cap, însă Coadă Lungă a întors privirea. Inimă de Foc a clipit recunoscător către Vifor Alb.

— Colț Galben! s-a auzit mieunatul agitat al liderei dinspre vizuina pisicii-vraci.

— Mergi la ea, a mieunat încet Vifor Alb. Am să conduc eu patrula.

— Dar Stea Albastră vrea să conduci tu clanul cât suntem plecați, i-a spus Inimă de Foc.

— În cazul ăsta, o să rămân aici și o să organizez patrulele de vânătoare de astăzi. Blană de Șoarece poate să conducă patrula.

— Da, a aprobat Inimă de Foc, încercând să ascundă cât de emoționat era. Ia-l pe Labă Ascuțită cu tine, i-a ordonat el lui Blană de Șoarece.

Pisica a plecat capul, iar Inimă de Foc s-a întors și a pornit grăbit spre vizuina pisicii-vraci.

— Blană Fumurie îți pregătește acum ierburile, i-a spus Colț Galben când a ieșit din tunelul de ferigi.

Bătrâna pisică-vraci ședea calmă în luminiș, în timp ce Stea Albastră măsura pământul cu pașii, pierdută în gânduri. Ea nu avea să mănânce deloc din ierburile pentru drum, pentru că le era interzis pisicilor să mănânce înaintea ritualului cu Clanul Stelelor, la Piatra Lunii. Însă Inimă de Foc avea să care o legăturică cu ierburi, ca lidera să le mănânce înainte de a porni înapoi spre casă.

— Da, te rog, a răspuns Inimă de Foc.

Blană Fumurie a ieșit din vizuina aflată-n stânca despicată și s-a dus direct la Colț Galben, fără a se opri să-l salute pe Inimă de Foc.

— Care este mușețelul? a șoptit ea în urechea jerpelită a bătrânei.

— Trebuia să știi asta deja! a scuipat Colț Galben supărată.

Urechile lui Blană Fumurie au zvâcnit.

— Am crezut că știu, dar nu eram sigură. M-am gândit să verific.

Colț Galben a pufnit, s-a ridicat în picioare opintindu-se și a mers la poalele stâncii, unde se aflau mai multe grămăjoare de ierburi, aliniate una lângă alta.

Inimă de Foc a privit spre Stea Albastră. Încetase cu plimbatul de colo colo, și privea cerul, adulmecând îngrijorată aerul. A pornit după Colț Galben.

— Mușețelul nu este una dintre ierburile pentru drum, a mieunat el în șoaptă.

Colț Galben și-a îngustat privirea.

— Stea Albastră are nevoie de ceva care să-i aline inima în aceeași măsură în care îi dă putere fizică.

A privit-o nemulțumită pe Blană Fumurie și a adăugat:

— Speram să-l adaug ierburilor pentru drum fără să anunț toată tabăra!

A împins una dintre grămăjoare cu laba ei grea.

— Ăsta e mușețelul.

— Da, acum îmi aduc aminte, a mieunat umilă Blană Fumurie.

— Nu ar fi trebuit să uiți de la bun început, a certat-o Colț Galben. O pisică-vraci nu are timp pentru îndoieli. Depune energie pentru ziua de azi și nu te mai îngrijora în legătură cu trecutul. Ai o datorie față de clanul tău. Nu te mai prosti și treci la treabă!

Lui Inimă de Foc îi părea rău pentru pisica tânără. A încercat să-i prindă privirea, dar Blană Fumurie nu voia să-l privească. S-a apucat de pregătirea amestecului pentru drum, alegând cu laba câte puțin din fiecare grămăjoară de ierburi și amestecând totul, în timp ce Colț Galben o privea cu o încruntare îngrijorată.

În spatele lor, Stea Albastră a început din nou să parcurgă luminișul încoace și încolo.

— Nu sunt gata? a mieunat ea enervată.

Inimă de Foc a mers lângă ea.

— Sunt aproape gata. Nu-ți face griji, o să ajungem la Pietrele Înalte până la apus.

Stea Albastră a clipit spre el în timp ce Blană Fumurie șchiopăta cu legătura de ierburi.

— Astea sunt, a mieunat ea, aruncând frunzele amestecate la picioarele lui Stea Albastră. O să le care Inimă de Foc pentru tine.

A făcut semn din cap spre stâncă.

— Ale tale sunt acolo, i-a spus ea lui Inimă de Foc.

El încă înghițea în sec, încercând să spele gustul amar al ierburilor din bot, atunci când Stea Albastră a pornit spre ieșirea din luminiș, făcându-i semn din cap să o urmeze. În jurul lor, tabăra începuse să se agite. Blană Albastră tocmai ieșea din vizuina puilor și clipea în lumina soarelui, în timp ce Zdreanță își întindea labele bătrâne în fața stejarului prăbușit. Ambele pisici i-au privit curioase pe Stea Albastră și pe Inimă de Foc, iar apoi și-au continuat tabieturile de dimineață.

— Salut!

Inimă de Foc a auzit o voce familiară în spate și a fost cuprins de îngrijorare. Era Labă de Nor, care ieșea amețit din vizuină, cu blana zburlită, neîngrijită după o noapte de somn.

— Unde te duci? Pot să vin și eu?

Inimă de Foc s-a oprit la intrarea în tunel.

— Tu n-ai de adus un porumbel?

— Porumbelul poate să aștepte. Oricum, pun pariu că l-a luat deja vreo bufniță până acum, a răspuns Labă de Nor. Lasă-mă să vin cu tine, te rog!

— Bufnițele mănâncă pradă vie, l-a corectat Inimă de Foc.

L-a văzut pe Vânt Ager, care ieșea somnoros din vizuina războinicilor; l-a chemat.

— Vânt Ager, îl scoți tu la vânătoare pe Labă de Nor în dimineața asta?

A surprins un licăr de nemulțumire în ochii războinicului când Vânt Ager a dat din cap fără entuziasm. Își aducea aminte cu câtă bucurie mersese la vânătoare cu Labă Ascuțită, cu o zi înainte; era clar că luptătorul nu era un mare admirator al lui Labă de Nor, iar Inimă de Foc nu-l învinovățea. Ucenicul lui nu se străduia suficient de tare să câștige respectul pisicilor din clan.

— Nu-i corect, a miorlăit plângăcios Labă de Nor. Am fost ieri la vânătoare. Nu pot să vin cu tine?

— Nu. Azi vânezi cu Vânt Ager! s-a răstit Inimă de Foc.

Înainte ca Labă de Nor să apuce să mai protesteze, s-a întors și a pornit în fugă după Stea Albastră.

CAPITOLUL 5

Conducătoarea Clanului Tunetului ajunsese deja în vârful râpei, până a prins-o din urmă Inimă de Foc. S-a oprit acolo și a adulmecat aerul înainte de a porni prin pădure. Inimă de Foc a observat ușurat cât de relaxată părea acum, după ce părăsiseră tabăra, mirosindu-și drumul prin tufișurile dinspre granița cu Clanul Râului.

Inimă de Foc o privea surprins. Nu era cea mai rapidă cale spre Patru Stejari și ținutul de dincolo de ei, dar nu a spus nimic. Era bucuros la gândul că l-ar putea zări pe Dungă Cenușie peste râu.

Cele două pisici au ajuns la granița cu Clanul Râului, deasupra Pietrelor Însorite, și au urmat marcajele de miros. Un vânticel cald aducea până la ei mirosul cunoscut al mlaștinii. Inimă de Foc auzea cursul râului pe partea cealaltă a ferigilor. Și-a lungit gâtul și a zărit apa ce strălucea în lumina strecurată printre frunzele copacilor. Deasupra capului său, frunzele străluceau verzui și aveau marginile aurite acolo unde razele de soare pătrundeau prin coroana groasă. Chiar și la umbră, lui Inimă de Foc îi era cald. I-ar fi plăcut să se poată arunca în apă, ca o pisică din Clanul Râului, ca să se răcorească.

În cele din urmă râul făcea un cot pronunțat, îndepărtându-se de teritoriul Clanului Râului, iar Stea Albastră și-a continuat drumul, urmând marcajele de-a lungul graniței dintre cele două clanuri. Inimă de Foc nu se putea abține să se uite întruna pe partea cealaltă, cercetând pădurea în căutarea vreunui semn al prezenței pisicilor din Clanul Râului. Se temea că aveau să fie văzuți de o patrulă, dar spera să-și vadă vechiul prieten. Stea Albastră mergea imprudent de aproape de graniță, chiar încălcând-o uneori în timp ce își croiau drum printre tufișuri. Inimă de Foc nu știa cum ar fi reacționat Clanul Râului dacă i-ar fi găsit acolo. Cele două clanuri aproape că ajunseseră la conflict din cauza puilor lui Pârâu Argintiu, iar lupta fusese evitată doar pentru că Dungă Cenușie își dusese puii în clanul mamei lor.

Dintr-odată, Stea Albastră s-a oprit și a ridicat botul, deschizând gura ca să simtă mai bine aerul. S-a lăsat pe vine și, având încredere în instinctele ei de luptătoare, Inimă de Foc s-a lăsat și el la pământ, ascunzându-se după o tufă de urzici.

— Războinici din Clanul Râului, l-a avertizat Stea Albastră în șoaptă.

Îi simțea și Inimă de Foc acum. I se ridica blana de pe spinare, iar mirosul devenea tot mai puternic, până când a auzit foșnetul blănii în tufișurile din fața lor. A ridicat capul foarte încet și a privit printre copaci, cu inima bătându-i puternic în timp ce căuta o blană cenușie familiară. Lângă el, Stea Albastră mijise ochii, iar șoldurile îi stăteau nemișcate în timp ce respira silențios. Oare spera și ea să-l vadă pe Dungă Cenușie? se întreba Inimă de Foc. Până atunci nu-i dăduse prin cap că și Stea Albastră își putea dori să se întâlnească cu pisici din Clanul Râului. Asta ar fi explicat drumul pe care îl alesese.

Dar lui Inimă de Foc nu-i venea să creadă că era chiar Dungă Cenușie cel pe care voia să-l vadă. Cu o zi înainte, în confuzia ce o cuprinsese, uitase că războinicul cenușiu plecase din clan, iar Inimă de Foc simțea că gândurile lui Stea Albastră sunt preocupate de alte lucruri. Apoi și-a dat seama: puii ei. Cu multe luni înainte, conducătoarea Clanului Tunetului născuse doi pui ce fuseseră apoi crescuți în Clanul Râului. Ea îi încredințase tatălui lor, el însuși făcând parte din Clanul Râului, când de-abia erau destul de mari pentru a părăsi cuibul. Ambiția lui

Stea Albastră și loialitatea față de propriul clan făcuseră imposibil ca Stea Albastră să-și crească puii. Acum trăiau ca războinici ai Clanului Râului, fără să știe că mama lor face parte din Clanul Tunetului. Însă Stea Albastră nu-i uitase niciodată, cu toate că doar Inimă de Foc îi cunoștea secretul. Probabil că în momentul acela se uita după Blană de Piatră și Labă de Ceață.

O sclipire de blană pestriță l-a făcut pe Inimă de Foc să se ascundă iarăși. Nu era Dungă Cenușie și nici vreunul dintre copiii lui Stea Albastră. Un miros vag cunoscut a confirmat identitatea războinicei. Era Blană de Leopard, secundul Clanului Râului.

Inimă de Foc a privit-o pe Stea Albastră; încă avea capul sus, uitându-se printre copaci. Fâșâitul ferigilor îl avertiza pe Inimă de Foc că Blană de Leopard se apropie. I s-a întețit răsuflarea. Ce avea să se întâmple dacă o vedea pe lidera Clanului Tunetului atât de aproape de granița cu Clanul Râului?

Inimă de Foc a înlemnit când foșnetul a devenit și mai puternic. A auzit-o pe Blană de Leopard oprindu-se, iar tăcerea ei îi spunea că simțise ceva. Holbându-se disperat la Stea Albastră, era gata să-i facă semn cu coada, când pisica a lăsat capul în jos și i-a șuierat în ureche:

— Haide, mai bine mergem mai departe pe teritoriul nostru.

Inimă de Foc a oftat ușurat când conducătoarea Clanului Tunetului a pornit în tăcere. Cu urechile lipite de cap și burta de pământ, Inimă de Foc a urmat-o, îndepărtându-se de marcajele de miros și intrând în pădurea sigură a Clanului Tunetului.

— Blană de Leopard asta se mișcă cu atâta zgomot, cred că și Clanul Umbrelor a auzit-o venind, a comentat Stea Albastră după ce s-au îndepărtat de graniță.

Mustățile lui Inimă de Foc au tremurat a surprindere. Începea să se întrebe dacă nu cumva Stea Albastră începuse să uite cu câtă patimă își apărau clanurile granițele, în special în vremurile acelea grele.

— Este o bună războinică, dar se lasă distrasă prea ușor, a continuat calmă Stea Albastră. Era mai interesată de iepurele din fața noastră, decât să simtă prezența inamicilor.

Inimă de Foc a fost înveselit un pic de siguranța liderei lui. Adevărul era că și el simțise mirosul de iepure în acea adiere de vânt, dar fusese prea îngrijorat în legătură cu Blană de Leopard ca să-l bage în seamă.

— Asta îmi aduce aminte de zilele în care te scoteam la antrenament, a tors Stea Albastră, în timp ce înainta prin pădurea scăldată în soare.

Inimă de Foc a alergat un pic ca s-o ajungă din urmă.

— Și mie.

— Ai învățat repede. Am făcut bine când te-am chemat să te alături clanului nostru, a murmurat ea.

Și-a întors privirea peste umăr, uitându-se la Inimă de Foc, iar el a citit mândrie în ochii ei. A clipit recunoscător.

— Toate clanurile au motive să-ți fie recunoscătoare, a continuat Stea Albastră. L-ai gonit pe Coadă Ruptă din Clanul Umbrelor, ai adus Clanul Vântului acasă din exil, ai ajutat Clanul Râului când a fost inundat și ai salvat Clanul Tunetului de Gheară de Tigru.

Inimă de Foc începea să se simtă un pic copleșit de laude, iar ea a continuat:

— Niciun alt războinic nu are un simț al dreptății sau loialității, nu are curaj ca tine…

Blana lui Inimă de Foc s-a înfoiat de stinghereală.

— Dar toate pisicile din Clanul Tunetului respectă codul războinicilor așa cum o fac eu, i-a răspuns. Oricare dintre ele s-ar sacrifica pentru a te proteja pe tine și clanul.

Stea Albastră s-a oprit și s-a întors să-l privească.

— Tu ești singura pisică ce a îndrăznit să se ridice împotriva lui Gheară de Tigru.

— Dar eu am fost singurul care a știut că el l-a ucis pe Coadă Roșie!

Inimă de Foc era încă ucenic când aflase că războinicul din Clanul Tunetului era vinovat

pentru moartea credinciosului secund al lui Stea Albastră. Dar nu putuse dovedi crima comisă de Gheară de Tigru decât atunci când trădătorul condusese pisicile vagaboande în atacul împotriva propriului clan.

În ochii lui Stea Albastră mocnea un resentiment înfocat.

— Știa și Dungă Cenușie! Însă doar tu m-ai salvat!

Inimă de Foc și-a îndepărtat privirea, rămas fără cuvinte. Urechile îi furnicau a neliniște. Părea că Stea Albastră nu mai are încredere în niciunul dintre războinicii ei, cu excepția lui și poate a lui Vifor Alb. Inimă de Foc și-a dat seama că Gheară de Tigru provocase mai mult rău decât își imaginau pisicile din clan. Întunecatul războinic otrăvise judecata conducătoarei lor și epuizase toată încrederea ei în războinicii clanului.

— Haide! s-a răstit Stea Albastră.

Inimă de Foc urmărea cum pisica cenușie se îndepărtează printre copaci, cu umerii rigizi și cu coada înfoiată. L-au trecut fiori. Cu toate că cerul era încă luminos deasupra lor, se simțea ca și cum un nor negru ar fi acoperit soarele, aruncând o umbră periculoasă asupra călătoriei lor.

Au ajuns la Patru Stejari când soarele trecea printre frunzele din vârful copacilor. Inimă de Foc a urmat-o pe Stea Albastră în josul povârnișului, spre valea unde se aflau cei patru măreți stejari. Aceștia vegheau asupra locului în care se întâlneau clanurile, în pace, la fiecare lună plină. Cele două pisici au trecut pe lângă Piatra Înaltă, unde liderii fiecărui clan se urcau spre a se adresa adunării, iar apoi au pornit pe latura îndepărtată a văii.

În timp ce dealul bogat în iarbă devenea tot mai abrupt și mai pietros, Inimă de Foc a observat că Stea Albastră se străduiește din greu să țină pasul. Se opintea la fiecare săritură pe pietre, iar Inimă de Foc a fost nevoit să încetinească pentru a nu o depăși.

Ajunsă în vârful povârnișului, Stea Albastră s-a oprit și s-a așezat, respirând cu șuierături.

— Ești bine? a întrebat-o Inimă de Foc.

— Nu mai sunt nici eu tânără… a gâfâit Stea Albastră.

Inimă de Foc era îngrijorat. Presupunea că rănile fizice de pe urma bătăliei se vindecaseră. De unde venea slăbiciunea asta bruscă? O făcea să pară mai bătrână și mai vulnerabilă ca niciodată. Spera să fie de vină doar urcușul și căldura. În fond, blana ei era mai groasă decât a lui Inimă de Foc.

În timp ce Stea Albastră își trăgea sufletul, Inimă de Foc privea neliniștit peste orzul sălbatic și buruienile ce acopereau ținuturile înalte. Era teritoriul Clanului Vântului, ce se întindea în fața lor sub cerul senin, iar el era și mai alarmat decât la granița cu Clanul Râului. Clanul Vântului era încă furios pe cei din Clanul Tunetului pentru că îl adăpostiseră pe fostul lider al Clanului Umbrelor, iar Stea Albastră însăși decisese să-l găzduiască pe Coadă Ruptă cel orb. Ce-ar fi făcut o patrulă a Clanului Vântului dacă ar fi descoperit conducătoarea Clanului Tunetului pe teritoriul lor, cu un singur războinic care să o păzească? Inimă de Foc nu era sigur că și-ar fi putut proteja lidera într-o confruntare cu o patrulă întreagă.

— Trebuie să avem grijă să nu fim văzuți, a șoptit el.

— Ce zici? a strigat Stea Albastră.

Vântul era mai puternic sus și, cu toate că nu diminua cu nimic căldura arzătoare a soarelui, risipise vorbele lui Inimă de Foc.

— Trebuie să avem grijă să nu ne vadă! și-a ridicat un pic vocea Inimă de Foc, cu mare precauție.

— De ce? Mergem la Piatra Lunii. Clanul Stelelor ne-a dat dreptul să călătorim în siguranță!

Inimă de Foc și-a dat seama că ar fi fost o pierdere de timp să o mai contrazică.

— Pot s-o iau eu primul, s-a oferit el.

Știa bine ținutul înalt, mai bine decât majoritatea pisicilor din Clanul Tunetului. Fusese acolo de multe ori, însă niciodată nu se simțise la fel de expus și de vulnerabil ca acum. A

condus-o grăbit pe Stea Albastră prin marea de buruieni, rugându-se la Clanul Stelelor să susțină cu aceeași tărie ca Stea Albastră dreptul lor de liberă trecere. Și ca strămoșii lor războinici să-i apere de patrulele Clanului Vântului. Spera și că Stea Albastră avea să fie înțeleaptă și să nu atragă atenția cu nimic.

Soarele se ridicase pe cer până la punctul cel mai înalt, iar ei se apropiau de zidul de tufișuri din inima teritoriului Clanului Vântului. Lăsaseră de mult în urmă Patru Stejari, dar tot mai aveau de mers până la povârnișul de la marginea mlaștinii ce ducea spre ferma Două-Picioare. Inimă de Foc s-a oprit. Un vânt fierbinte bătea spre el, neplăcut ca răsuflarea unei pisici bolnave, iar el și-a dat seama că mirosul lor avea să fie purtat pe tot teritoriul Clanului Vântului. Spera doar că mirosul dulce de iarbă neagră avea să îl ascundă. Lângă el, Stea Albastră a făcut un semn din coadă și a dispărut în buruieni.

Din spatele lor a răsunat un urlet furios. Inimă de Foc s-a răsucit și a dat înapoi, tresărind când buruienile l-au zgâriat prin blană. Avea în față trei pisici din Clanul Vântului, cu blana zbârlită și urechile lipite de cap.

— Intruși! Ce căutați aici? a șuierat o pisică tărcată cu maroniu.

Inimă de Foc l-a recunoscut pe Gheară de Nămol, unul dintre războinicii cei mai experimentați ai Clanului Vântului. Lângă el se afla un motan cenușiu, Ureche Sfâșiată, cu spatele arcuit și ghearele scoase. Inimă de Foc cunoscuse pisicile acelea și ajunsese să le respecte când însoțise Clanul Vântului la întoarcerea din exil, însă în acel moment dispăruse orice urmă a fostei lor alianțe. Nu a recunoscut cea de-a treia pisică, mai mică – poate că era un ucenic, dar cu siguranță era la fel de încrâncenat și de hotărât ca tovarășii lui de clan.

Blana s-a ridicat pe spinarea secundului și inima a început să-i bată nebunește, dar a încercat să rămână calm.

— Doar trecem prin… a început el.

— Sunteți pe teritoriul nostru! a scuipat Gheară de Nămol.

Ochii îi străluceau mânioși.

Unde era Stea Albastră? se întreba disperat Inimă de Foc, pe jumătate dorindu-și sprijinul ei, pe jumătate sperând că ea nu auzise strigătul lui Gheară de Nămol și că-și continuă în siguranță drumul spre ținutul Două-Picioare.

Un mârâit ce a răsunat chiar lângă el i-a dat de știre că se întorsese după el. A privit repede într-o parte, văzând că Stea Albastră stă în picioare la marginea tufișurilor, cu capul sus și ochii scăpărând de furie.

— Mergem la Pietrele Înalte. Clanul Stelelor ne-a dat dreptul de liberă trecere. Voi n-aveți niciun drept să ne opriți!

Gheară de Nămol nici nu s-a clintit.

— Ați renunțat la dreptul de a fi protejați de Clanul Stelelor atunci când l-ați luat pe Coadă Ruptă în clanul vostru! a ripostat el.

Inimă de Foc înțelegea supărarea pisicilor din Clanul Vântului. Văzuse el însuși suferințele prin care trecuseră după ce fuseseră izgoniți de războinicii lui Coadă Ruptă. Cu inima strânsă de milă, și-a amintit de micuțul pui din Clanul Vântului pe care îl cărase la întoarcerea lor acasă – era singurul dintre frații săi care supraviețuise. Fostul lider al Clanului Umbrelor aproape că distrusese Clanul Vântului prin cruzimea lui.

Inimă de Foc a înfruntat privirea fioroasă a lui Gheară de Nămol.

— Coadă Ruptă e mort.

Ochii lui Gheară de Nămol au sclipit.

— L-ați omorât voi?

Inimă de Foc a ezitat, dar Stea Albastră, de lângă el, a mârâit amenințător.

— Bineînțeles că nu l-am ucis. Pisicile din Clanul Tunetului nu sunt criminale.

— Nu, a scuipat Gheară de Nămol. Voi doar protejați criminalii!

Războinicul din Clanul Vântului și-a arcuit spatele agresiv.

Dezamăgit, Inimă de Foc a simțit că îi vuiește mintea, în încercarea de a găsi altă modalitate de a-i convinge.

— Ne veți lăsa să trecem! a sâsâit Stea Albastră.

Inimă de Foc a înlemnit văzând că lidera lui scoate ghearele și-și zburlește blana de pe ceafă, gata să atace.

CAPITOLUL 6

— Clanul Stelelor ne dă dreptul la liberă trecere, a repetat Stea Albastră cu încăpățânare.

— Duceți-vă acasă! a mormăit Gheară de Nămol.

Pe Inimă de Foc îl furnicau labele în timp ce își evalua adversarii. Trei pisici puternice, împotriva lui și a conducătoarei slăbite a Clanului Tunetului. Nu aveau să scape din această luptă fără răni grave, iar el nu putea risca sub nicio formă ca Stea Albastră să mai piardă o viață – știa că pisica își trăiește acum ultima dintre cele nouă vieți dăruite de Clanul Stelelor tuturor conducătorilor de clan.

— Ar trebui să mergem acasă, a șuierat spre Stea Albastră.

Pisica s-a întors și l-a privit surprinsă.

— Suntem prea departe de un teritoriu sigur și nu am face față luptei, s-a străduit el să o convingă.

— Dar trebuie să vorbesc cu Clanul Stelelor! a mieunat Stea Albastră.

— Altădată, a insistat secundul.

Ochii lui Stea Albastră erau umbriți de nehotărâre, așa că a adăugat: — Nu am putea câștiga o asemenea luptă.

A răsuflat ușurat când a văzut că Stea Albastră și-a retras ghearele, iar blana de pe spate i s-a așezat la loc. Conducătoarea Clanului Tunetului s-a întors din nou spre Gheară de Nămol și a mieunat: — Foarte bine, o să mergem acasă. Dar ne vom întoarce. Nu ne puteți ține departe de Clanul Stelelor pentru totdeauna!

Gheară de Nămol și-a îndreptat spatele și i-a răspuns: — Ai luat o decizie înțeleaptă.

Inimă de Foc a mârâit la Gheară de Nămol.

— Ai auzit ce-a spus Stea Albastră?

Gheară de Nămol și-a îngustat ochii amenințător, dar secundul Clanului Tunetului a continuat: — De data asta plecăm, dar nu ne veți mai opri niciodată din drumul spre Piatra Lunii.

Gheară de Nămol s-a întors cu spatele.

— Vă conducem până la Patru Stejari.

Inimă de Foc s-a încordat, temându-se de reacția lui Stea Albastră la această aluzie a războinicului din Clanul Vântului, care nu avea încredere că vor pleca de pe teritoriul lui. Însă ea a pornit pur și simplu, trecând pe lângă pisicile din clanul inamic și luând-o înapoi pe drumul pe care veniseră.

Inimă de Foc a luat-o după ea, urmat de la distanță de cele trei pisici din Clanul Vântului. Le auzea foșnind prin bălăriile din spatele lui, iar când s-a uitat peste umăr le-a zărit siluetele maronii, subțiri, printre floricelele mov. Cu fiecare pas, labele îi furnicau de frustrare. Nu avea să mai permită Clanului Vântului să le blocheze vreodată trecerea.

Au ajuns la Patru Stejari și au luat-o în josul povârnișului stâncos, lăsându-i sus pe războinicii din Clanul Vântului, care îi urmăreau cu ochii mijiți, ostili.

Stea Albastră obosise foarte tare. La fiecare salt ateriza cu greutate și icnea. Inimă de Foc se temea că avea să alunece, însă pisica a reușit să-și păstreze echilibrul până au ajuns la poale. Inimă de Foc a privit în sus, văzând siluetele celor trei pisici pe fundalul cerului

incandescent, după care acestea s-au întors și au dispărut înapoi în teritoriul lor.

În timp ce treceau pe lângă Piatra Înaltă, Stea Albastră a gemut tare.

— Ești bine? a întrebat-o Inimă de Foc, oprindu-se.

Stea Albastră a clătinat din cap nerăbdătoare.

— Clanul Stelelor nu vrea să împărtășească vise cu mine, a mormăit ea. De ce sunt atât de supărați pe clanul meu?

— Clanul Vântului ne-a stat în cale, nu Clanul Stelelor, i-a amintit Inimă de Foc.

Dar tot se gândea că ar fi putut avea mai mult noroc. Cuvintele lui Urechiușă îi răsunau în amintire: „Numirea lui Inimă de Foc a încălcat tradiția clanului pentru prima oară de când mă știu.“

Inimă de Foc era speriat. Oare strămoșii războinici chiar erau mânioși pe Clanul Tunetului?

Judecând după murmurele surprinse cu care a fost întâmpinată întoarcerea lor în tabără, Inimă de Foc a înțeles că întregul clan îi împărtășea îngrijorarea. Niciodată nu se mai întâmplase ca un lider să fie întors din drum când mergea spre Piatra Lunii.

Stea Albastră a mers nesigură pe labe spre vizuina ei, cu ochii fixați în pământ în timp ce traversa luminișul. Inimă de Foc a urmărit-o cu privirea îndurerată. Dintr-odată, soarele a devenit prea fierbinte pentru a-i suporta razele pe blana groasă. S-a îndreptat spre umbra de la marginea luminișului și a observat că Blană Pământie vine spre el din direcția tunelului de orz sălbatic, cu Labă de Cenușă în urma lui.

— V-ați întors deja, a mieunat războinicul tărcat.

I-a dat târcoale lui Inimă de Foc în timp ce Labă de Cenușă stătea cu ochii larg deschiși, privind pe rând la cei doi luptători.

— Clanul Vântului nu ne-a lăsat să trecem, i-a explicat Inimă de Foc.

— Dar nu le-ați spus că mergeți la Pietrele Înalte? l-a întrebat Blană Pământie, așezându-se lângă ucenic.

— Bineînțeles, s-a răstit Inimă de Foc.

A văzut privirea lui Blană Pământie îndreptându-se spre tunelul de orz sălbatic și s-a întors, văzând că intră în tabără Dungă Neagră și Labă de Frunză. Cea din urmă părea epuizată, alergând ca să țină pasul cu mentorul său, cu blana încâlcită și prăfuită.

— De ce v-ați întors? l-a întrebat Dungă Neagră, mijindu-și ochii la Inimă de Foc.

— Clanul Vântului nu i-a lăsat să treacă, l-a anunțat Blană Pământie.

Labă de Frunză a ridicat privirea spre Blană Pământie cu ochii rotunjiți a mirare.

— Ce? Cum îndrăznesc? a mieunat Dungă Neagră cu coada zburlită de mânie.

— Nu știu de ce i-a lăsat Inimă de Foc să-i dicteze ce să facă, a comentat Blană Pământie.

— N-am prea avut de ales, a mârâit Inimă de Foc. Tu ai fi pus în pericol siguranța conducătoarei tale?

Mieunatul lui Vânt Ager a răsunat în luminiș.

— Inimă de Foc!

Războinicul suplu alerga spre el cu o expresie agitată. Dungă Neagră și Blană Pământie s-au uitat unul la altul și au plecat împreună cu ucenicii lor. Vânt Ager a ajuns lângă Inimă de Foc și l-a întrebat imediat: — L-ai văzut cumva pe Labă de Nor?

— Nu, i-a răspuns secundul cu inima strânsă. Credeam c-a plecat la vânătoare cu tine în după-amiaza asta.

— I-am spus să mă aștepte până mă spăl, i-a răspuns Vânt Ager mai curând mânios decât îngrijorat. Dar când am terminat, Labă Luminoasă mi-a zis că Labă de Nor a plecat să vâneze singur.

— Îmi pare rău, i-a cerut iertare Inimă de Foc, oftând în sinea lui.

Ultimul lucru de care avea nevoie era să-și facă griji în legătură cu ucenicul.

— Am să stau de vorbă cu el când se întoarce.

Ochii lui Vânt Ager au scăpărat de enervare, acesta nepărând convins de promisiunea lui Inimă de Foc. Secundul tocmai se pregătea să-i mai ceară o dată iertare, dar a văzut cum expresia de pe figura războinicului se transformă în uimire; Labă de Nor tocmai intra voios în tabără, ținând între dinți o veveriță. Ochii ucenicului sclipeau de mândrie, prada pe care o căra era aproape cât el de mare. Vânt Ager a pufnit exasperat.

— Mă ocup eu, a mieunat repede Inimă de Foc.

Simțea că Vânt Ager are multe să-i spună despre Labă de Nor, însă războinicul doar a dat din cap și s-a îndepărtat.

Inimă de Foc l-a urmărit pe motanul alb, care a lăsat prada în mormanul de provizii și a pornit spre vizuină, fără să ia nimic de mâncare, cu toate că se strânsese multă pradă. Își dădea seama, cu o dezamăgire amară, că ucenicul probabil mâncase deja, cât fusese la vânătoare. De câte ori putea Labă de Nor să încalce codul războinicilor într-o singură zi? se întreba el iritat.

— Labă de Nor!

Tânărul motan alb a ridicat privirea.

— Ce? a mieunat el.

— Vreau să stau de vorbă cu tine.

În timp ce Labă de Nor înainta încet spre el, Inimă de Foc și-a dat seama, stânjenit, că Vânt Ager îi urmărește cu privirea din fața vizuinii războinicilor.

— Ai mâncat când ai fost la vânătoare? l-a întrebat imediat ce s-a apropiat de el.

Labă de Nor a ridicat din umeri.

— Și ce dacă am făcut-o? Mi-era foame.

— Ce spune codul războinicilor despre a mânca înainte de a fi hrănit clanul?

Labă de Nor a privit coroanele copacilor.

— Dacă seamănă vreun pic cu restul codului, probabil spune că nu am voie, a murmurat el.

Inimă de Foc a încercat să ignore exasperarea ce-l cuprindea.

— Ai adus porumbelul ăla?

— N-am avut cum, dispăruse.

Șocat de-a dreptul, Inimă de Foc și-a dat seama că nu știa dacă îl crede sau nu pe Labă de Nor. A hotărât că nu are niciun rost să mai insiste. Așa că a continuat: — De ce n-ai mers la vânătoare cu Vânt Ager?

— Îi lua prea mult să se pregătească. Și, oricum, eu prefer să vânez singur!

— Ești încă ucenic, i-a amintit sever Inimă de Foc. Ai să înveți mai bine dacă vânezi cu un războinic.

Labă de Nor a oftat și a dat din cap.

— Da, Inimă de Foc.

Mentorul habar nu avea dacă tânărul motan îl ascultase sau nu.

— Nu ai să-ți primești niciodată numele de războinic dacă o să continui așa! Cum crezi că o să te simți când o să participi la ceremonia de numire pentru Labă de Cenușă și Labă de Frunză, tu rămânând un simplu ucenic?

— Asta n-o să se întâmple niciodată, i-a replicat Labă de Nor.

— Ei bine, un lucru e sigur. Vei rămâne în tabără când ei merg la următoarea Adunare.

În cele din urmă, Inimă de Foc îi atrăsese atenția lui Labă de Nor. Ucenicul alb îl privea uluit.

— Dar… a început el.

— Când o să-i povestesc despre asta lui Stea Albastră, cred că o să fie de acord cu mine, l-a întrerupt Inimă de Foc înverșunat. Acum pleacă!

Cu coada lăsată, Labă de Nor a pornit spre ceilalți ucenici, care îl priveau din fața vizuinii

lor. Inimă de Foc nici nu s-a mai obosit să se uite dacă Vânt Ager fusese martor al scenei. În clipa aceea nu îi păsa de părerea clanului despre ucenicul lui. Importanța opiniilor altor pisici părea să pălească în comparație cu temerea tot mai mare că Labă de Nor nu avea să ajungă niciodată un războinic adevărat.

CAPITOLUL 7

— Stea Albastră, a trecut un pătrar de lună de când ne-am întors din ținuturile înalte.

Inimă de Foc evita cu grijă să pomenească Piatra Lunii. Erau singuri în vizuina ei, dar tot se simțea stingherit să vorbească despre expediția lor eșuată.

— Nu e niciun semn de prezența Clanului Vântului sau a Clanului Umbrelor pe teritoriul nostru.

Stea Albastră își îngusta ochii neîncrezătoare, dar Inimă de Foc a insistat.

— Avem atâția ucenici care se antrenează, iar pădurea e plină de pradă, e greu să ținem trei războinici în tabără tot timpul. Cred… cred că doi ar fi suficienți.

— Dar dacă suntem atacați din nou? s-a agitat Stea Albastră.

— Dacă cei din Clanul Vântului ar fi vrut cu adevărat să ne facă rău, Gheară de Nămol nu te-ar fi lăsat să părăsești ținuturile înalte… *în viață,* a încheiat el, lăsându-și cuvintele să se piardă în tăcere.

— Bine, a dat din cap Stea Albastră, cu ochii umbriți de un sentiment greu de citit. Doar câte doi războinici să rămână în tabără.

— Mulțumesc, Stea Albastră.

Asta avea să facă mult mai ușoară sarcina de a organiza gărzile, patrulele de vânătoare și antrenamentele ucenicilor.

— Mă duc să pregătesc patrulele pentru mâine, a mai rostit el, plecând capul respectuos, și a ieșit din vizuină.

Afară îl așteptau războinicii.

— Vifor Alb, tu vei conduce patrula de la răsărit, a ordonat el. Ia-i pe Furtună de Nisip și Labă de Cenușă cu tine. Blană de Ferigă, Blană Pământie, voi veți păzi tabăra cât sunt eu la vânătoare cu Labă de Nor.

A privit în jur la războinicii rămași și și-a dat seama cât de încrezător se simte organizându-și patrulele. Avusese parte de mult exercițiu, pentru că Stea Albastră stătea mai mult în vizuină în ultima vreme. Îndepărtând gândul acela tulburător, Inimă de Foc a continuat:

— Vă las pe voi, ceilalți, să hotărâți dacă vă antrenați ucenicii sau îi scoateți la vânătoare, dar vreau ca proviziile de pradă să fie la fel de bogate ca astăzi. Ne-am obișnuit să mâncăm bine!

Un tors amuzat a răsunat din pieptul războinicilor adunați în jurul lui.

— Dungă Neagră, tu vei conduce patrula de la prânz de mâine. Vânt Ager, tu te ocupi de cea de la apus. Alegeți voi pe cine să luați, dar asigurați-vă că știu din timp, ca să se poată pregăti.

Vânt Ager a dat din cap, însă ochii lui Dungă Neagră au sclipit, iar acesta a întrebat:

— Cine merge la Adunare în seara asta?

— Nu știu, a recunoscut Inimă de Foc.

Dungă Neagră a îngustat ochii.

— Nu ți-a spus Stea Albastră sau nu a hotărât încă?

— Nu am discutat despre asta. Ne va spune atunci când e pregătită s-o facă.

Dungă Neagră a întors capul, privind lung spre umbrele dintre copaci.

— Ar face bine să ne spună în curând. Soarele începe să apună.

— Atunci ar trebui să mănânci, i-a replicat Inimă de Foc. O să ai nevoie de putere, dacă mergi la Adunare.

Tonul lui Dungă Neagră îl făcuse să se simtă neliniștit, dar refuza să se lase afectat. S-a așezat și a așteptat ca războinicii să plece. Abia după ce se îndepărtaseră cu toții, s-a întors în vizuina lui Stea Albastră. Ea nu pomenise nimic de Adunare, iar el fusese prea preocupat de patrulele de a doua zi ca să-și mai amintească.

— A, Inimă de Foc.

S-a întâlnit cu Stea Albastră, care voia să iasă din vizuină. Arăta de parcă abia terminase să se spele, iar blana îi strălucea în lumina asfințitului. Inimă de Foc era ușurat, conducătoarea părea să se îngrijească din nou.

— După ce mănânci strânge, te rog, războinicii pentru Adunare.

— Ăăă… Pe cine să chem?

Stea Albastră părea surprinsă de întrebare. A enumerat numele lor atât de ușor – lăsându-l la o parte pe Labă de Nor și incluzându-l pe Labă de Cenușă, așa cum o rugase chiar el cu câteva zile înainte –, încât Inimă de Foc se întreba dacă nu cumva i le mai spusese o dată, iar el uitase.

— Da, Stea Albastră, a răspuns el.

A plecat capul și a pornit de-a curmezișul poienii, spre mormanul de pradă proaspătă. Chiar în vârful acestuia era un porumbel grăsun, pe care a hotărât să i-l lase lui Stea Albastră. Poate că avea s-o tenteze, iar în felul acesta ar fi mâncat mai mult de două guri. El a luat un șoarece de câmp, nefiindu-i foarte foame. Era prea tulburat de dispoziția schimbătoare, imprevizibilă a lui Stea Albastră.

În timp ce căra șoarecele în locul lui preferat de luat masa, un fior i-a trecut pe șira spinării. Instinctiv, s-a uitat peste umăr și a simțit o împunsătură de teamă, văzându-l pe Mărăciniș urmărindu-l cu privirea. Și-a amintit cuvintele lui Blană Fumurie: „Nu o să-și cunoască niciodată tatăl.“ Clanul avea să-l crească. Inimă de Foc s-a forțat să dea din cap spre pui, apoi s-a întors și a mers să mănânce lângă tufa de urzici.

Când a terminat masa, Inimă de Foc a privit în jur. Celelalte pisici erau în toiul ritualului de spălare și se lăsa întunericul, aducând o binevenită răcoare în tabără. În ultima vreme, zilele fuseseră atât de fierbinți, încât Inimă de Foc își dorea tot mai mult să fi putut înota, asemenea pisicilor din Clanul Râului. S-a uitat spre bârlogul ucenicilor, întrebându-se dacă Labă de Nor avea să-și aducă aminte că nu merge la Adunare pentru că mâncase în timpul vânătorii.

Ucenicul alb ședea ghemuit pe butucul din fața intrării în vizuină, luptându-se în joacă cu Labă de Cenușă, care îl ataca de dedesubt. Inimă de Foc era mulțumit că, cel puțin, Labă de Nor se înțelegea bine cu tovarășii de bârlog.

Se întreba dacă Dungă Cenușie avea să se afle la Patru Stejari în seara aceea. Părea improbabil, având în vedere că făcea parte din Clanul Râului de numai o lună. Dar le dăduse puii lui Pârâu Argintiu. Conducătorul Clanului Râului, Stea Încovoiată, trebuie să-i fi fost recunoscător. În fond, Pârâu Argintiu era fiica lui, așa că puii îi erau rude. Și cu toate că prezența acolo ar fi confirmat acceptarea prietenului său în sânul altui clan, Inimă de Foc își dorea ca Dungă Cenușie să aibă voie să participe la Adunare în seara aceea.

Inimă de Foc s-a ridicat în picioare și a chemat pisicile laolaltă, pentru patrulă. În timp ce trecea prin lista de nume pe care o primise de la Stea Albastră – „Blană de Șoarece, Vânt Ager, Furtună de Nisip, Blană de Ferigă, Labă Luminoasă, Labă de Cenușă și Labă Iute“ – și-a dat seama din ce în ce mai neliniștit că Dungă Neagră, Coadă Lungă și Blană Pământie nu sunt pe ea. Cei trei războinici fuseseră apropiați ai lui Gheară de Tigru, iar Inimă de Foc se întreba dacă Stea Albastră îi lăsase pe dinafară în mod intenționat. L-a străbătut un fior neplăcut,

văzând că cele trei pisici își aruncau priviri, ațintindu-și apoi ochii asupra lui. În privirea lui Dungă Neagră era o sclipire inconfundabilă de mânie. Enervat, Inimă de Foc s-a întors cu spatele și s-a alăturat celorlalte pisici, așteptând-o pe Stea Albastră.

Ea se spăla împreună cu Vifor Alb în fața vizuinii ei și abia când războinicii adunați au început să frământe cu labele pământul, nerăbdători, s-a ridicat și a traversat luminișul.

— Vifor Alb va fi conducătorul taberei cât suntem noi plecați, a anunțat ea.

— Stea Albastră, i s-a adresat precaută Blană de Șoarece, ce o să spui despre felul în care te-au oprit cei din Clanul Vântului când mergeai la Pietrele Înalte?

Umerii lui Inimă de Foc s-au încordat. Era clar că pisica voia să știe dacă e cazul să se aștepte la ostilități.

— Nu am să spun nimic, a răspuns Stea Albastră. Cei din Clanul Vântului știu că ceea ce-au făcut este greșit. Nu merită să ne asumăm riscul agresivității lor subliniindu-le greșeala în fața celorlalte clanuri.

Războinicii din Clanul Tunetului au dat din cap rezervați, iar Inimă de Foc nu-și dădea seama dacă ei consideră decizia un semn de slăbiciune ori unul de înțelepciune.

Au urmat-o cu toții prin tunelul de orz sălbatic și apoi în pădurea luminată de razele lunii. În timp ce pisicile se cățărau pe povârnișul râpei, aruncau în spate cu praf și pietricele. Lipsa ploii făcuse pădurea uscată ca iasca, iar pământul pârjolit de soare parcă se transforma în pulbere sub labele lor. Odată ajunși în pădure, Stea Albastră a fugit în față. Inimă de Foc a rămas în spatele grupului, în timp ce pisicile alergau în tăcere printre copaci, trecând pe sub ferigile uscate și ocolind ciulinii.

Furtună de Nisip și-a măsurat pașii până a ajuns să meargă în ritm cu Inimă de Foc, trecând cu un singur salt elegant peste o creangă căzută. Când au ajuns de partea cealaltă, s-a întors spre secund și i-a șoptit:

— Stea Albastră pare să se simtă mai bine.

— Da, a confirmat motanul precaut, concentrându-se să treacă printre niște ciulini ascuțiți.

Furtună de Nisip a continuat, tot în șoaptă, ca vorbele ei să nu fie auzite de celelalte pisici:

— Dar pare distantă. Nu pare să fie la fel de…

A ezitat, iar Inimă de Foc nu a încercat să umple tăcerea care a urmat. Cele mai mari temeri îi erau acum confirmate. Celelalte pisici din Clanul Tunetului începuseră să observe că Stea Albastră nu e în apele ei.

— S-a schimbat, a adăugat Furtună de Nisip.

Inimă de Foc nu a privit spre pisica portocalie. S-a îndepărtat un pic de ea ca să evite un tufiș de urzici, în timp ce Furtună de Nisip a sărit peste el, aterizând pe pământul de dincolo. Inimă de Foc s-a grăbit s-o ajungă.

— Stea Albastră e încă zguduită, i-a spus el gâfâind. Trădarea lui Gheară de Tigru a fost un șoc teribil pentru ea.

— Nu pot să înțeleg cum de nu l-a bănuit deloc.

— Tu l-ai bănuit vreodată pe Gheară de Tigru? i-a replicat el.

— Nu, a recunoscut Furtună de Nisip. Nicio pisică nu l-a bănuit. Dar restul clanului și-a revenit din șoc. Stea Albastră încă pare…

A rămas din nou fără cuvinte.

— Dar ne conduce la Adunare, a subliniat Inimă de Foc.

— Da, asta așa e, i-a răspuns Furtună de Nisip înseninându-se.

— E aceeași Stea Albastră. O să vezi.

Cei doi războinici au grăbit pasul. Au sărit peste un pârâu care în timpul inundațiilor fusese atât de umflat, încât nu-l putuseră trece. Acum susura pierit de-a lungul albiei pietroase, atât de uscată încât era imposibil de imaginat că la un moment dat curseseră pe acolo șuvoaie de apă.

Restul grupului era chiar în fața lor când au ajuns aproape de Patru Stejari. Inimă de Foc a condus-o pe Furtună de Nisip pe urmele lor; frunzele din tufișuri încă se mișcau după trecerea pisicilor, ca și cum ar fi simțit și ele nerăbdarea clanului înainte de adunare.

Stea Albastră se oprise în vârful povârnișului și privea către valea de sub ea. Inimă de Foc vedea siluetele subțiri ale pisicilor ce se mișcau printre umbre, salutându-se unele pe altele cu torcături silențioase. După mirosurile din aer, își dădea seama că toate celelalte trei clanuri sosiseră deja. Inimă de Foc o urmărea pe Stea Albastră, care privea Piatra Înaltă din mijlocul luminișului, străbătută de un fior. A tras aer adânc în piept înainte de a începe să coboare în vale.

Inimă de Foc s-a grăbit în urma ei, împreună cu ceilalți tovarăși din clan. A încetinit când a ajuns în poiană și a trecut repede în revistă celelalte pisici, în căutarea lui Dungă Cenușie. Secundul Clanului Râului, Blană de Leopard, stătea de vorbă cu un războinic din Clanul Umbrelor pe care Inimă de Foc nu l-a recunoscut. Stea Încovoiată, liderul Clanului Râului, ședea lângă Blană de Piatră, privind în jur în tăcere. Inimă de Foc a simțit mirosul unei alte pisici din Clanul Râului în apropiere, dar când s-a întors a văzut că era un ucenic, care mergea să stea de vorbă cu Labă Luminoasă. Nu era nici urmă, nici miros de Dungă Cenușie. Inimă de Foc nu era surprins, dar coada tot i s-a pleoștit de dezamăgire.

Un ucenic cenușiu din Clanul Umbrelor a mers și el lângă Labă Luminoasă. Cu jumătate de ureche, Inimă de Foc le-a ascultat distrat conversația.

— Clanul vostru a mai văzut pisici vagaboande? Blană Întunecată se teme că încă mai sunt prin pădure.

Inimă de Foc a înlemnit auzind întrebarea pisicii din Clanul Umbrelor. Toate clanurile erau îngrijorate de grupul de pisici vagaboande pe care le adulmecaseră pe teritoriile lor. Ceea ce nu știau celelalte clanuri era că fostul secund al clanului Tunetului, Gheară de Tigru, se împrietenise cu ele și le folosise pentru a-și ataca propria tabără. Inimă de Foc i-a aruncat o privire de avertizare lui Labă Luminoasă, dându-i de știre că trebuie să păstreze tăcerea, însă nu era nevoie. Pisica alb-portocalie a răspuns calmă:

— Nu le-am mai simțit pe teritoriul nostru de aproape o lună.

Inimă de Foc s-a simțit ușurat când a auzit răspunsul celei din Clanul Râului:

— Nici noi nu le-am mai simțit. Probabil au plecat din pădure.

Lui Inimă de Foc i-ar fi plăcut să poată fi la fel de optimist, dar instinctul îi spunea că, dacă Gheară de Tigru avea un cuvânt de spus, pisicile vagaboande aveau să se întoarcă într-o bună zi.

Gheară de Nămol, războinicul din Clanul Vântului care îi întorsese din drum pe Inimă de Foc și Stea Albastră când mergeau spre Pietrele Înalte, stătea la o lungime de vulpe de el. Inimă de Foc l-a recunoscut pe tânărul războinic din Clanul Vântului, Mustăcioară, care ședea lângă Gheară de Nămol. Se împrietenise cu micul motan maroniu în călătoria de întoarcere a lor din exil, dar acum nu îndrăznea să se apropie de el. Gheară de Nămol îi arunca priviri neprietenoase, iar Inimă de Foc era conștient că nu era locul potrivit pentru a-și continua discuția legată de Piatra Lunii.

Dar nu s-a putut abține să-și scoată ghearele, încă înfuriat de acea amintire, și s-a enervat și mai tare când Gheară de Nămol s-a aplecat să șoptească ceva în urechea tovarășului său, aruncând o privire plină de înțeles spre Inimă de Foc. Spre surprinderea lui, Mustăcioară a clipit prietenos spre el, apoi s-a întors și s-a îndepărtat, lăsându-l pe Gheară de Nămol să dea enervat din coadă. Se părea că măcar un războinic din Clanul Vântului își amintea vechea datorie de loialitate față de Clanul Tunetului. Inimă de Foc a fremătat satisfăcut din mustăți, trecând pe lângă Gheară de Nămol, în timp ce se îndrepta spre Blană de Leopard și războinicul din Clanul Umbrelor.

Încrederea i s-a evaporat cu totul când s-a apropiat de secundul Clanului Râului. Cu toate că erau egali în ierarhia clanurilor, pisica aceasta avea o prezență impunătoare, poruncitoare.

Încă de când Clanul Tunetului și pisicile din Clanul Râului se luptaseră în canion și un războinic al Clanului Râului, Gheară Albă, căzuse și-și găsise sfârșitul în prăpastie, Inimă de Foc îi simțise ostilitatea neiertătoare, ascuțită ca un pumnal. Dar trebuia să afle ce mai făcea Dungă Cenușie. A dat din cap respectuos, iar Blană de Leopard a plecat și ea capul.

Războinicul din Clanul Umbrelor care ședea lângă Blană de Leopard a vrut să-l salute și el, dar când a deschis gura, mieunatul i-a fost întrerupt de o tuse violentă. Atunci a observat Inimă de Foc cât de jerpelită îi era blana, arăta ca și cum nu se mai îngrijise de o lună.

Blană de Leopard și-a lins labele și s-a spălat pe față după ce războinicul din Clanul Umbrelor a plecat împleticindu-se.

— Se simte bine?

— Arată ca și cum s-ar simți bine? i-a replicat Blană de Leopard, dezgustată. Pisicile n-ar trebui să vină la adunare când sunt atât de bolnave.

— N-am putea să-l ajutăm cu ceva?

— Cum ar fi? a mieunat Blană de Leopard. Clanul Umbrelor are pisică-vraci.

A lăsat laba jos, mustățile ei umede străluceau în lumina lunii. Ochii îi sclipeau de curiozitate.

— Am auzit că ești noul secund al Clanului Tunetului.

Inimă de Foc a dat din cap, dându-și seama că probabil Dungă Cenușie împărtășise vestea aceasta cu noul lui clan. Blană de Leopard a continuat:

— Ce s-a întâmplat cu Gheară de Tigru? Niciunul dintre clanuri nu pare să știe. A murit?

Inimă de Foc a dat din coadă stânjenit. Și-o și imagina pe Blană de Leopard povestindu-le celorlalte clanuri că pisicile din Clanul Tunetului își înlocuiseră bravul secund cu un pisoi de casă.

— Soarta lui Gheară de Tigru nu privește sub nicio formă Clanul Râului, a mieunat el, încercând să aibă un ton la fel de rece ca al ei.

Se întreba dacă Stea Albastră avea să spună ceva despre fostul ei secund atunci când anunța numirea lui Inimă de Foc.

Blană de Leopard a mijit ochii, dar nu a mai insistat.

— Așadar, a mieunat ea, ai venit să te lauzi cu noul titlu sau să afli vești despre vechiul tău prieten?

Inimă de Foc a ridicat bărbia, surprins că ea îi dădea ocazia să întrebe despre Dungă Cenușie.

— Ce mai face? a mieunat el.

— Se descurcă, a ridicat Blană de Leopard din umeri. Nu va fi niciodată un adevărat luptător al Clanului Râului, dar cel puțin se obișnuiește cu apa – e mai mult decât m-aș fi așteptat.

Inimă de Foc s-a stăpânit cu greu să scoată ghearele, auzind tonul ei disprețuitor.

— Puii sunt puternici și deștepți, a continuat Blană de Leopard. Probabil seamănă cu mama lor.

Pisica asta încerca intenționat să-l enerveze? Inimă de Foc se stăpânea cu greu să-i trântească o replică usturătoare, când Blană de Șoarece și-a făcut apariția în spatele lui.

— Bună, Blană de Leopard, a salutat-o ea. Blană de Piatră mi-a povestit că aveți pui în tabără, și nu numai pe cei ai lui Dungă Cenușie.

— Da, avem, a mieunat Blană de Leopard. Clanul Stelelor ne-a binecuvântat în vara aceasta.

— Mi-a mai povestit și că puii lui Labă de Ceață au crescut și-și vor începe în curând antrenamentul, a mai mieunat Blană de Șoarece. Știi tu, cei pe care i-a salvat Inimă de Foc din inundație, a adăugat ea, cu o strălucire năzdrăvană în ochi.

Inimă de Foc a remarcat că Blană de Leopard se încordase, însă gândurile lui se îndreptau spre Labă de Ceață și spre fratele ei, Blană de Piatră. S-a uitat în jurul luminișului și a văzut că

Stea Albastră stă singură la poalele Pietrei Înalte. Oare știa că fiul ei era acolo? Auzise că puii lui Labă de Ceață sunt pe cale să-și înceapă ucenicia? Când și-a întors din nou privirea spre Blană de Leopard și Blană de Șoarece, secundul Clanului Râului se îndepărta deja.

Blană de Șoarece i-a aruncat o privire încurajatoare.

— Nu-ți face griji, o să-ți pară mai puțin intimidantă când te obișnuiești cu ea. Ceilalți din Clanul Râului par bucuroși să ne vadă. Nu ar fi supraviețuit așa de bine inundației fără ajutorul Clanului Tunetului și, până la urmă, i-am lăsat să ia puii lui Pârâu Argintiu fără să ne luptăm.

— Dungă Cenușie n-a fost niciodată pisica preferată din Clanul Tunetului pentru Blană de Leopard, oricum, i-a amintit Inimă de Foc. Mai ales de când a căzut Gheară Albă în canion.

— Ar trebui să învețe câte ceva despre iertare și uitare. Dungă Cenușie a oferit Clanului Râului doi pui puternici și sănătoși. Te-a întrebat ceva despre Gheară de Tigru?

— Da.

— Toată lumea e disperată să afle ce s-a întâmplat cu el.

— Și de ce i-a luat locul un pisoi de casă, a adăugat Inimă de Foc cu amărăciune.

— Și asta, i-a răspuns Blană de Șoarece aruncându-i o privire rapidă. Nu o lua personal, Inimă de Foc. Și noi am fi la fel de curioși în legătură cu schimbarea secundului unui alt clan.

S-a uitat un pic în jur și a continuat:

— Ai observat cât de mică este patrula Clanului Umbrelor din seara asta?

Inimă de Foc a încuviințat din cap.

— Până acum am văzut doar vreo doi războinici din Clanul Umbrelor și unul dintre ei a avut o criză de tuse.

— Serios? a mieunat ea curioasă.

— E, totuși, sezonul ghemotoacelor de blană, a subliniat Inimă de Foc.

— Mda, așa e.

S-a auzit o voce dinspre Piatra Înaltă. Inimă de Foc a ridicat privirea și l-a văzut pe liderul Clanului Râului, Stea Încovoiată, urcat pe stânca uriașă, cu blana groasă strălucind în lumina lunii. De o parte a lui se afla Stea Albastră, iar Stea Înaltă, liderul Clanului Vântului, ședea de partea cealaltă. Undeva mai departe, pe jumătate ascuns de umbra unui stejar, se afla Blană Întunecată.

Inimă de Foc era șocat de înfățișarea liderului Clanului Umbrelor. Motanul negru părea chiar mai slab decât o pisică din Clanul Vântului, iar acelea erau subțiri, pentru că alergau toată ziua după iepuri. Însă Blană Întunecată nu era doar slab. Ținea capul în jos și avea umerii plecați. Preț de o clipă, Inimă de Foc s-a întrebat dacă nu cumva e bolnav, dar apoi și-a amintit că acesta era deja bătrân când preluase conducerea Clanului Umbrelor. Poate că nu era atât de surprinzător că părea fragil. Primise nouă vieți, ca orice lider de clan, însă nici măcar Clanul Stelelor nu putea da timpul înapoi.

— Haide, a murmurat Blană de Șoarece.

Inimă de Foc a urmat-o până în rândul din față al pisicilor și s-a așezat lângă ea, având-o de partea cealaltă pe Labă de Ceață.

Stea Încovoiată a mieunat de pe Piatra Înaltă:

— Stea Albastră dorește să vorbească cea dintâi.

A plecat capul în fața conducătoarei Clanului Tunetului, în timp ce aceasta păși în față și începea să vorbească, cu o voce la fel de puternică ca întotdeauna.

— Poate că ați auzit deja de la cei din Clanul Vântului, dar pentru cei dintre voi care nu știu încă, Coadă Ruptă a murit!

Un murmur satisfăcut a străbătut mulțimea de pisici. Inimă de Foc a văzut cum coada și urechile lui Blană Întunecată tresar neliniștite. Liderul Clanului Umbrelor părea aproape entuziasmat să afle că vechiul său dușman murise.

— Cum a murit? a întrebat el răgușit.

Stea Albastră nu părea să-l fi auzit.

— Iar Clanul Tunetului are un nou secund, a continuat ea.

— Deci e adevărat ce spuneau cei din Clanul Râului.

Mieunatul uluit al unui războinic din Clanul Vântului s-a ridicat dintre rândurile pisicilor care ascultau curioase.

— S-a întâmplat ceva cu Gheară de Tigru!

— A murit? a întrebat Gheară de Nămol.

Cuvintele lui au provocat un val de miorlăieli îngrijorate, iar Inimă de Foc nu a putut să nu simtă înțepătura unui resentiment, dându-și seama cât de respectat fusese Gheară de Tigru de către celelalte clanuri. A privit-o neliniștit pe Stea Albastră, în timp ce pisicile o bombardau cu întrebări.

— A murit de boală?

— A fost un accident?

Inimă de Foc simțea cum în jurul lui celelalte pisici din Clanul Tunetului se încordează. Ca și Labă Luminoasă, nu erau dispuse să dezvăluie adevărul despre trădarea fostului secund.

Strigătul autoritar al lui Stea Albastră a redus la tăcere întrebările.

— Soarta lui Gheară de Tigru este treaba Clanului Tunetului și nu privește pe nimeni altcineva!

Pisicile s-au resemnat să mormăie nemulțumite, era clar că nu le fusese satisfăcută curiozitatea. Inimă de Foc se întreba dacă nu cumva Stea Albastră ar fi trebuit să avertizeze celelalte clanuri că Gheară de Tigru era încă în viață, că era un trădător periculos, care umbla prin pădure, liber de orice constrângere a codului războinicilor.

Dar când Stea Albastră a mieunat din nou, nu l-a mai pomenit deloc pe Gheară de Tigru. I-a anunțat:

— Noul nostru secund este Inimă de Foc.

Zeci de capete s-au întors să se uite la Inimă de Foc, iar el simțea cum i se face tot mai cald, sub privirile lor întrebătoare. Tăcerea parcă îi rănea urechile. A frământat pământul, îndemnându-i fără cuvinte pe lideri să continue cu treburile Adunării; era conștient doar de zgomotul propriei respirații și de zecile de priviri scrutătoare ațintite asupra lui.

CAPITOLUL 8

Mieunături alarmate și bufnituri de labe în luminiș l-au trezit pe Inimă de Foc dintr-un somn adânc. A clipit în lumina orbitoare a razelor ce treceau printre crengile din acoperișul vizuinii războinicilor.

Un cap arămiu a apărut prin peretele de frunze. Era Furtună de Nisip, iar ochii ei verzui-deschis străluceau de entuziasm.

— Am prins doi războinici din Clanul Umbrelor! a mieunat ea cu răsuflarea tăiată.

Inimă de Foc a sărit în picioare, dintr-odată perfect treaz.

— Ce? Unde?

— Lângă Copacul Bufniței, dormeau!

Vocea ei trăda disprețul față de imprudența pisicilor din Clanul Umbrelor.

— I-ai spus lui Stea Albastră?

— Blană Pământie îi spune acum.

A ieșit din bârlog și Inimă de Foc a țâșnit după ea, trecând în fugă pe lângă Vânt Ager, care a ridicat capul, trezit și el de atâta agitație.

Inimă de Foc dormise prost de la întoarcerea de la Adunare, zguduit de tăcerea tensionată care se așternuse după ce fusese anunțată numirea lui ca secund. Visele îi fuseseră pline de pisici necunoscute, care se fereau de el ca și cum ar fi fost o cucuvea purtătoare de semne rele, ce zbura printr-o pădure de umbre. Credea că luaseră sfârșit zilele în care fusese considerat un străin, dar privirile provocatoare ale pisicilor îl avertizau că încă nu era cu totul acceptat în viața pădurii. Spera că nu aflaseră despre încălcarea ritualului de numire; asta n-ar fi făcut decât să întărească îndoielile legate de numirea unui pisoi de casă în locul unui secund respectat, născut în sânul clanului.

Acum se confrunta cu o provocare și mai mare. Cum avea să se descurce cu pisicile inamice prinse pe teritoriul Clanului Tunetului? Inimă de Foc spera ca Stea Albastră să fie într-o dispoziție suficient de calmă încât să îl poată povățui.

Patrula de la răsărit se adunase într-un cerc în mijlocul luminișului. Inimă de Foc și-a croit drum printre pisici și a văzut doi membri ai Clanului Umbrelor ghemuiți la pământ, cu coada înfoiată și urechile lipite de cap.

L-a recunoscut pe unul dintre cei doi războinici imediat. Era Nouraș, un motan tărcat maroniu. Se întâlniseră la o Adunare, pe când Nouraș era doar un pui. Coadă Ruptă îl forțase să-și înceapă ucenicia când avea doar trei luni. Acum era adult, dar tot de statură micuță, și nu arăta prea bine. Blana îi era lipsită de strălucire și duhnea a hrană de ciori și teamă. Șoldurile îi erau osoase, ca niște aripi fără pene, iar ochii îi erau adânciți în cap. Nici celălalt nu arăta mult mai bine. Nu erau războinici de care să-ți fie teamă, și-a spus Inimă de Foc cu o tresărire de neliniște.

L-a privit pe Vifor Alb, care condusese patrula de dimineață.

— S-au împotrivit când i-ați găsit?

— Nu, a recunoscut Vifor Alb, dând din coadă. Când i-am trezit, ne-au implorat să-i aducem în tabără.

Inimă de Foc era nedumerit.

— V-au implorat? De ce v-ar implora să-i aduceți aici?

— Unde sunt războinicii din Clanul Umbrelor? a strigat Stea Albastră, împingând la o parte din drum pisicile adunate acolo, cu fața schimonosită de teamă și furie.

Inimă de Foc a simțit cum i se încordează pântecul.

— E un alt atac? a șuierat ea la cele două pisici amărâte.

— Le-a găsit Vifor Alb când patrula, i-a explicat repede Inimă de Foc. Dormeau pe teritoriul Clanului Tunetului.

— Dormeau? a pufnit Stea Albastră, cu urechile lăsate pe spate. Ei bine, e un atac sau nu?

— Ăștia sunt singurii războinici pe care i-am găsit, a mieunat Vifor Alb.

— Ești sigur? a întrebat Stea Albastră. Ar putea fi o capcană!

În timp ce Inimă de Foc privea bietele pisici, instinctul îi spunea că o invazie e ultimul lucru la care se gândeau. Dar Stea Albastră avea dreptate. Ar fi fost înțelept să se asigure că nu mai sunt alte pisici din Clanul Umbrelor care se ascund în pădure, pregătindu-se să atace. I-a chemat pe Blană de Șoarece și Blană Pământie.

— Voi doi, luați fiecare câte un războinic și câte un ucenic. Începeți la Calea Tunetului și croiți-vă drum înapoi spre tabără. Vreau ca fiecare centimetru din tabără să fie cercetat, să căutați orice semn al Clanului Umbrelor.

Spre ușurarea lui Inimă de Foc, cei doi războinici i s-au supus imediat. Blană Pământie i-a chemat pe Vânt Ager și pe Labă de Cenușă, în vreme ce Blană de Șoarece le-a făcut semn lui Labă Iute și Blană de Ferigă. Cele șase pisici au pornit în fugă, dispărând repede în pădure.

Inimă de Foc s-a întors spre prizonierii ce tremurau.

— Ce căutați pe teritoriul Clanului Tunetului? Nouraș, ce faceți aici?

Motanul tărcat și-a ridicat ochii mari și rotunzi spre Inimă de Foc, înspăimântat, iar secundul a simțit că-i pare rău pentru el. Motanul părea la fel de pierdut și neajutorat ca prima dată când îl văzuse, la acea Adunare, când era de-abia un pui înțărcat.

— Gât Alb și cu mine am venit cu speranța că o să ne dați niște mâncare și ierburi vindecătoare, s-a bâlbâit acesta în cele din urmă.

Șuierături neîncrezătoare au răsunat din rândul pisicilor din Clanul Tunetului, iar Nouraș s-a dat înapoi, lipindu-și trupul slăbuț de pământ.

Inimă de Foc i-a privit uluit. De când cerea Clanul Umbrelor ajutor de la cei mai mari inamici?

— Inimă de Foc, stai, a răsunat vocea lui Blană Fumurie.

I-a cercetat pe cei doi intruși din Clanul Umbrelor cu ochii mijiți.

— Pisicile astea nu prezintă niciun pericol pentru noi. Sunt bolnave.

A șchiopătat un pic până în față și a atins blând laba lui Nouraș cu nasul.

— Pernuța labei este caldă, are febră.

Se pregătea să adulmece și laba celei de-a doua pisici, când Colț Galben și-a croit drum printre membrii clanului adunați în luminiș.

— Nu, Blană Fumurie! a țipat ea. Nu-i atinge!

Blană Fumurie s-a întors.

— De ce? Pisicile astea sunt bolnave. Trebuie să le ajutăm!

Și-a răsucit capul, privindu-i rugătoare pe Inimă de Foc și pe Stea Albastră.

Toate pisicile s-au întors spre Stea Albastră, așteptând reacția ei, dar conducătoarea se holba cu ochii măriți la prizonieri. Inimă de Foc își dădea seama că bătrâna pisică e copleșită de uimire și teamă, iar privirea îi era umbrită de confuzie. Și-a dat seama că trebuie să distragă atenția celorlalte pisici, până ce ea avea să-și adune gândurile.

— De ce noi? Ce v-a făcut să veniți pe teritoriul nostru?

Cealaltă pisică din Clanul Umbrelor, Gât Alb, a răspuns de data aceasta. Era un motan negru cu labele și pieptul albe pe vremuri, însă acum le avea pătate de praf.

— Ați mai ajutat o dată Clanul Umbrelor, când l-am gonit pe Coadă Ruptă, a explicat el

încet.

Dar tot Clanul Tunetului îl adăpostise pe fostul lider al Clanului Umbrelor, s-a gândit Inimă de Foc înfiorat. Oare Gât Alb uitase asta? Apoi și-a dat seama că fostul conducător forțase pisicile acestea să își înceapă ucenicia când de-abia erau suficient de mari încât să plece de lângă mamă. Izgonirea liderului tiranic trebuie să fi fost o asemenea ușurare, încât ceea ce s-a întâmplat cu el după aceea părea mai puțin important. Iar după ce murise Coadă Ruptă, Clanul Tunetului nu mai prezenta nicio amenințare pentru pisicile din Clanul Umbrelor, dincolo de obișnuita rivalitate.

Gât Alb a continuat:

— Am sperat că ne puteți ajuta. Blană Întunecată e bolnav. Tabăra e cuprinsă de haos, foarte multe pisici s-au îmbolnăvit. N-avem destule ierburi vindecătoare și nici suficientă pradă.

— Ce face Mucea? El e pisica-vraci a clanului vostru, el trebuie să se ocupe de voi! a scuipat Colț Galben înainte ca Inimă de Foc să apuce să spună ceva.

Secundul a fost surprins de tonul ei. Colț Galben fusese pe vremuri membră a Clanului Umbrelor. Cu toate că știa că loialitatea ei e de partea Clanului Tunetului, Inimă de Foc a fost surprins de această lipsă de compasiune față de foștii tovarăși de clan.

— Blană Întunecată părea sănătos la Adunarea de azi-noapte, a mârâit Dungă Neagră.

— Da, așa e, a rostit Stea Albastră, îngustându-și ochii bănuitoare.

Dar Inimă de Foc își amintea cât de fragil arăta liderul Clanului Umbrelor și nu a fost surprins când a mieunat Nouraș:

— I s-a făcut mai rău când s-a întors în tabără. Mucea a stat cu el toată noaptea. Nu-l părăsește nicio clipă. A lăsat un pui să moară la sânul mamei, fără să-i dea măcar o sămânță de mac, ca să-i ușureze drumul spre Clanul Stelelor! Ne e teamă c-o să ne lase pe toți să murim. Vă rugăm, ajutați-ne!

Rugămințile lui Nouraș i-au părut sincere lui Inimă de Foc. S-a uitat plin de speranță la Stea Albastră, dar aceasta era în continuare copleșită de uimire.

— Trebuie să plece, a insistat Colț Galben, mârâind gros.

— De ce? Nu sunt un pericol pentru noi în starea asta!

— Poartă o boală pe care am mai văzut-o în Clanul Umbrelor.

A început să le dea târcoale celor doi prizonieri, studiindu-i, dar ținându-se departe.

— A ucis multe pisici data trecută.

— Dar nu e tusea verde, nu? a întrebat Inimă de Foc.

Unele dintre pisicile din Clanul Tunetului au început să se dea încet înapoi, când au auzit numele bolii care făcuse victime în tabăra lor în timpul iernii.

— Nu. Boala asta nu are nume, a mormăit Colț Galben, cu privirea ațintită asupra prizonierilor. Vine de la șobolanii care trăiesc în gunoiul așezării de Două-Picioare de dincolo de ținutul Clanului Umbrelor.

L-a privit lung pe Nouraș.

— Cu siguranță, bătrânii știu că șobolanii de la Două-Picioare poartă această boală și că nu trebuie vânați ca pradă!

— Un ucenic a adus șobolanul în tabără, a explicat Nouraș. Era prea tânăr ca să-și mai aducă aminte de boală.

Inimă de Foc asculta respirația chinuită a pisicii, iar ceilalți o priveau în tăcere.

— Ce să facem, Stea Albastră?

Colț Galben a intervenit înainte ca lidera să poată răspunde.

— Stea Albastră, n-a trecut mult de când tusea verde ne-a devastat clanul, i-a amintit ea. Ai pierdut o viață atunci.

Pisica-vraci și-a îngustat ochii, iar Inimă de Foc și-a dat seama la ce se gândește bătrâna. Doar el și Colț Galben știau că Stea Albastră e la ultima viață. Dacă boala se răspândea în

Clanul Tunetului, ea putea muri, lăsând clanul fără lider. Gândul acesta i-a înghețat sângele în vine, făcându-l să tremure, în ciuda căldurii soarelui de dimineață.

Stea Albastră a dat din cap.

— Ai dreptate, Colț Galben, a mieunat ea încet. Pisicile astea trebuie să plece. Inimă de Foc, dă-le afară.

Vocea îi era rece, lipsită de orice expresie; s-a întors cu spatele și a pornit spre bârlogul ei.

Plin de îndoială, pe jumătate ușurat că se luase o decizie și pe jumătate sfâșiat de mila pentru pisicile bolnave, Inimă de Foc a mieunat:

— Furtună de Nisip și cu mine îi vom conduce pe războinicii din Clanul Umbrelor până la granița lor.

S-au auzit o mulțime de mieunături aprobatoare. Nouraș l-a privit implorându-l cu ochii triști. Inimă de Foc s-a forțat să se uite în altă parte.

— Mergeți înapoi în vizuinile voastre, le-a spus tovarășilor din clanul său.

Celelalte pisici s-au strecurat în tăcere spre tufișurile de pe marginea luminișului, doar Blană Fumurie zăbovind lângă Inimă de Foc și Furtună de Nisip. Gât Alb a început să tușească, tot trupul fiindu-i zguduit de spasme dureroase.

— Lasă-mă să-i ajut, te rog, l-a implorat Blană Fumurie.

Inimă de Foc a dat din cap neputincios, în timp ce Colț Galben o striga din gura tunelului:

— Blană Fumurie! Vino încoace. Trebuie să-ți speli nasul, să scapi de boală.

Blană Fumurie l-a privit lung.

— Hai odată! a scuipat Colț Galben, dacă nu vrei să adaug în amestec și niște frunză de urzică!

Blană Fumurie s-a îndepărtat aruncând o ultimă privire plină de reproș către Inimă de Foc. Dar nu avea ce să facă. Stea Albastră îi dăduse un ordin, iar clanul fusese de acord.

Inimă de Foc s-a uitat spre Furtună de Nisip și s-a bucurat să îi găsească privirea plină de empatie. Știa că ea avea să înțeleagă lupta ce se dădea în el între compasiunea pentru pisicile bolnave și dorința de a-și apăra clanul de boală.

— Hai să mergem, a mieunat încet Furtună de Nisip. Cu cât mai curând se întorc în tabăra lor, cu atât mai bine.

— Bine, a răspuns Inimă de Foc.

L-a privit pe Nouraș, forțându-se să ignore disperarea zugrăvită pe fața lui.

— Calea Tunetului e aglomerată. Întotdeauna sunt mai mulți monștri în timpul verii. Vă ajutăm noi să traversați.

— Nu e nevoie, a șoptit Nouraș. O putem traversa și singuri.

— Vă conducem oricum, i-a spus Inimă de Foc. Haide!

Războinicii din Clanul Umbrelor s-au ridicat cu greu în picioare și au pornit nesiguri spre intrarea în tabără. Furtună de Nisip și Inimă de Foc i-au urmat fără o mieunătură, cu toate că Inimă de Foc a tras aer adânc în piept când a văzut cum pisicile bolnave urcă cu greu râpa.

În timp ce își croiau drum spre pădure, a trecut pe cărare în fața lor un șoarece. Urechile războinicilor din Clanul Umbrelor au fremătat, însă erau prea slăbiți pentru a porni să-l urmărească. Fără să stea pe gânduri, Inimă de Foc a țâșnit înaintea lui Furtună de Nisip și a urmărit după miros șoarecele până în tufișuri. L-a omorât și l-a adus pisicilor bolnave din Clanul Umbrelor, lăsându-l la picioarele lui Nouraș. Ca și cum s-ar fi simțit prea bolnave ca să mai fie și recunoscătoare, acestea s-au lăsat pe vine fără să spună nimic și au mâncat vânatul.

Inimă de Foc a văzut-o pe Furtună de Nisip privind-l cu îndoială.

— Nu pot să împrăștie boala mâncând, i-a spus el. Și au nevoie de putere ca să se întoarcă în tabăra lor.

— Se pare că oricum nu au cine știe ce poftă de mâncare, a comentat Furtună de Nisip.

Nouraș și Gât Alb s-au ridicat dintr-odată și s-au îndepărtat împleticindu-se de șoarecele mâncat pe jumătate, îndreptându-se spre tufișuri. O clipă mai târziu se auzea cum vomită.

— Risipă de pradă, a mormăit Furtună de Nisip, acoperind cu nisip rămășițele șoarecelui.

— Presupun, a răspuns Inimă de Foc dezamăgit.

A așteptat ca cele două pisici să reapară, apoi a pornit împreună cu Furtună de Nisip după ele.

Inimă de Foc a simțit mirosul înțepător al Căii Tunetului cu câteva minute înainte ca murmurul amenințător al monștrilor să ajungă la ei printre copacii bogați în frunze. Furtună de Nisip a mieunat spre pisicile din Clanul Umbrelor:

— Știu că nu vreți ajutorul nostru, dar o să vă ducem până dincolo de Calea Tunetului.

Inimă de Foc a dat din cap încurajator. Era mai curând îngrijorat pentru siguranța lor, decât bănuitor în ceea ce-i privea.

— Traversăm singuri, a insistat Nouraș. Lăsați-ne aici și gata.

Inimă de Foc l-a privit iute, întrebându-se dintr-odată dacă nu cumva greșește având încredere în ei. Dar tot nu-i venea să creadă că războinicii aceștia bolnavi reprezentau o amenințare pentru clanul lui.

— Bine, a renunțat el.

Furtună de Nisip i-a aruncat o privire întrebătoare, dar Inimă de Foc i-a făcut un mic semn cu coada, iar pisica portocalie s-a așezat în fund. Nouraș și Gât Alb au dat din cap a rămas-bun și au dispărut printre ferigi.

— O să… a început Furtună de Nisip.

— … Îi urmărim? a intuit el ce voia să spună pisica. Da, cred că ar trebui.

Au așteptat câteva momente, ca sunetele făcute de pisicile din Clanul Umbrelor să se estompeze, iar apoi au început să le ia urma prin pădure.

— Ăsta nu e drumul spre Calea Tunetului, a șoptit Furtună de Nisip văzând că drumul pe care o apucaseră o lua spre Patru Stejari.

— Poate că au luat-o pe drumul pe care au venit, a sugerat Inimă de Foc, atingând cu botul o tufă de mărăcini.

Duhoarea proaspătă a pisicilor bolnave i-a făcut botul să se înfioare.

— Hai, a mieunat el, să-i prindem din urmă.

Îl cuprindea neliniștea. Oare se înșelase în legătură cu pisicile din Clanul Umbrelor? Se întorceau pe teritoriul Clanului Tunetului, în ciuda promisiunilor că aveau să plece? A grăbit pasul și Furtună de Nisip alerga în tăcere în spatele lui. Calea Tunetului zumzăia ca un roi de albine somnoroase, auzindu-se de la mare distanță. Pisicile din Clanul Umbrelor păreau să meargă pe un drum paralel cu acea cale de piatră urât mirositoare. Luându-se după mirosul lor, Inimă de Foc și Furtună de Nisip au ieșit de la adăpostul ferigilor, traversând o bucată de pământ uscat. Chiar în fața lor, cele două pisici traversaseră granița dintre cele două teritorii și se ascunseseră într-un tufiș de mărăcini fără să-și dea seama că sunt urmărite.

Furtună de Nisip și-a îngustat ochii.

— De ce intră acolo?

— Hai să aflăm, a răspuns Inimă de Foc.

A pornit în grabă, ignorând sentimentul de teamă ce l-a făcut să se înfioare un pic atunci când au trecut granița. Bubuitul Căii Tunetului devenise mult mai puternic, iar lui îi fremătau urechile a neliniște.

Războinicii din Clanul Tunetului și-au croit drum printre buruienile uscate. Inimă de Foc era dureros de conștient că în momentul acela se aflau pe un teritoriu ostil, dar trebuia să se asigure că pisicile din Clanul Umbrelor se întorc în tabăra lor. Judecând după zgomotul făcut, Calea Tunetului se afla la doar câteva lungimi de vulpe în fața lor, iar mirosul de pisici bolnave era aproape acoperit de aburii puturoși.

Dintr-odată tufele de mărăcine s-au terminat, iar Inimă de Foc s-a trezit pășind pe iarba murdară de lângă Calea Tunetului.

— Ai grijă! a avertizat-o pe Furtună de Nisip, în timp ce aceasta apărea lângă el.

Drumul aspru cenușiu se întindea chiar în fața lor, strălucind în căldura soarelui, iar pisica portocalie s-a dat în spate speriată la trecerea unui monstru pe lângă ei.

— Unde sunt pisicile din Clanul Umbrelor? a întrebat ea.

Inimă de Foc s-a uitat peste Calea Tunetului, forțându-și ochii și dându-și urechile pe spate când treceau alți monștri pe lângă ei, urlând, zburlindu-le blana și mustățile cu vântul pe care îl stârneau. Pisicile bolnave nu se vedeau nicăieri, dar nu aveau cum să fi traversat.

— Uite, a șuierat Furtună de Nisip, făcând semn cu botul.

Inimă de Foc a urmărit privirea din ochii ei mari de-a lungul fâșiei de iarbă prăfuită. Era pustie, cu excepția unei mici mișcări, acolo unde coada lui Gât Alb dispărea în pământ, sub piatra netedă a Căii Tunetului.

Ochii lui Inimă de Foc s-au rotunjit a uimire. Era ca și cum Calea Tunetului ar fi deschis gura și ar fi înghițit cu totul cele două pisici din Clanul Umbrelor.

CAPITOLUL 9

— Unde au dispărut? a șoptit uluit Inimă de Foc.

— Hai să ne uităm mai de aproape, a sugerat Furtună de Nisip, pornind deja spre locul în care dispăruseră cele două pisici.

Inimă de Foc s-a grăbit în urma ei. Când se apropiau de petecul de iarbă care înghițise coada pisicii, au observat o umbră acolo unde pământul se înclina brusc spre o scorbură de sub Calea Tunetului. Era intrarea într-un tunel de piatră care trecea pe dedesubt, similar cu cel pe care îl folosiseră el și Dungă Cenușie în călătoria menită să-i aducă acasă pe cei din Clanul Vântului. Blana lui Furtună de Nisip se freca de trupul lui în timp ce se strecurau în jos, adulmecând precauți intrarea întunecoasă. Inimă de Foc simțea pe urechi vântul iscat de monștrii ce urlau deasupra lor, dar pe lângă duhoarea Căii Tunetului mai simțea și mirosul proaspăt al pisicilor din Clanul Umbrelor. Nu încăpea îndoială că pe acolo veniseră.

Tunelul era perfect rotund, căptușit cu piatră bej și era înalt cam cât două pisici. Mușchiul ce creștea până la jumătatea zidurilor netede îi spunea lui Inimă de Foc că în timpul iernii pe acolo trecea apă. Dar de data asta era uscat, iar fundul îi era plin de frunze și de gunoi de Două-Picioare.

— Ai mai auzit vreodată de locul ăsta? l-a întrebat Furtună de Nisip.

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Probabil pe aici trece Clanul Umbrelor când vine la Patru Stejari.

— E mult mai ușor pe aici decât ferindu-te de monștri, a adăugat Furtună de Nisip.

— Nici nu-i de mirare că Nouraș voia să-i lăsăm să treacă singuri Calea Tunetului. Tunelul ăsta e un secret pe care Clanul Umbrelor vrea să-l păstreze. Hai înapoi în tabără, să-i spunem lui Stea Albastră.

Inimă de Foc s-a repezit spre povârniș și înapoi în pădure, uitându-se peste umăr ca să se asigure că Furtună de Nisip vine și ea. Îl urma în goană, iar cele două pisici s-au îndreptat spre casă. Când au traversat granița dintre clanuri, Inimă de Foc a avut familiarul sentiment de ușurare, știindu-se întors în siguranță pe teritoriul Clanului Tunetului; deși, după ce auzise veștile despre boala din Clanul Umbrelor, se îndoia că pisicile din clanul rival sunt în stare să patruleze granița.

— Stea Albastră!

Mai înfierbântat ca niciodată și rămas fără suflare după ce alergase tot drumul până acasă, Inimă de Foc s-a dus direct la bârlogul lui Stea Albastră.

— Da, s-a auzit răspunsul de dincolo de licheni.

A intrat în vizuină. Conducătoarea Clanului Tunetului era întinsă în cuib, cu labele strânse frumos sub piept.

— Am găsit un tunel imediat după trecerea pe teritoriul Clanului Umbrelor, a anunțat-o el. Duce pe sub Calea Tunetului.

— Sper că n-ai luat-o pe acolo, a mârâit Stea Albastră.

Inimă de Foc a ezitat. Se așteptase ca lidera să fie încântată de descoperire, însă tonul ei era aspru și acuzator.

— N-nu, n-am luat-o, s-a bâlbâit el.

— Ai riscat oricum prea mult intrând pe teritoriul lor. Nu vrem să enervăm Clanul Umbrelor.

— Dacă întregul clan este atât de slab pe cât povesteau războinicii, nu cred că au ce să facă, i-a răspuns el, dar Stea Albastră rămăsese cu privirea pironită dincolo de el, preocupată de propriile gânduri.

— Au plecat alea două pisici?

— Da. Au trecut prin tunel. Așa l-am descoperit, i-a explicat Inimă de Foc.

Stea Albastră a dat din cap distantă.

— Înțeleg.

Inimă de Foc căuta în privirea conducătoarei măcar o undă de compasiune. Oare chiar nu-i păsa de boala care făcea ravagii în Clanul Umbrelor?

— Am procedat corect, trimițându-i înapoi? nu s-a putut abține să întrebe.

— Normal! s-a răstit Stea Albastră. Nu se poate să mai apară boli în tabără.

— Nu, așa e, a acceptat Inimă de Foc cu sufletul împovărat.

În timp ce el se întorcea să plece, Stea Albastră a adăugat: — Nu spune încă nimănui despre tunel.

— Bine, a promis el strecurându-se printre licheni.

Se întreba de ce vrea Stea Albastră să țină tunelul secret. În fond, descoperise o slăbiciune în granița Clanului Umbrelor, slăbiciune de care Clanul Tunetului se putea folosi. Nu că ar fi crezut că în clipa aceea Clanul Umbrelor merita să fie atacat, dar o mai bună cunoaștere a pădurii nu putea fi decât un lucru bun, nu? Inimă de Foc încă ofta când Furtună de Nisip i s-a alăturat grăbită.

— Ce-a zis? S-a bucurat că am găsit tunelul?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Mi-a zis să-l țin secret.

— De ce? a mieunat Furtună de Nisip surprinsă.

Inimă de Foc a ridicat din umeri și și-a continuat drumul spre vizuina lui. Furtună de Nisip a pornit pe lângă el.

— Ești bine? S-a întâmplat ceva cu Stea Albastră, a mai zis ceva?

Inimă de Foc și-a dat seama că lasă să se vadă prea mult din îngrijorarea legată de conducătoarea Clanului Tunetului. S-a aplecat și s-a lins repede pe piept, apoi a ridicat capul și a mieunat cu o voioșie forțată: — Trebuie să plec. Am promis că-l duc pe Labă de Nor la vânătoare în după-amiaza asta.

— Vrei să vin cu tine? l-a întrebat Furtună de Nisip cu o privire îngrijorată. O să fie distractiv. N-am mai fost de multă vreme la vânătoare împreună.

A făcut semn cu capul spre vizuina ucenicilor, unde Labă de Nor moțăia în căldura soarelui. Burta plinuță și pufoasă a ucenicului se ridica și cobora cu fiecare răsuflare.

— Cu siguranță i-ar prinde bine niște mișcare, a adăugat ea. Începe să semene cu Blană Albastră.

A tors amuzată.

— Mare vânător trebuie să fie! Nu cred c-am mai văzut vreodată o pisică din clan atât de grasă, a chicotit ea.

Nu era nici urmă de dispreț în vocea lui Furtună de Nisip, însă lui Inimă de Foc i se făcea tot mai cald sub stratul de blană. Labă de Nor chiar părea gras pentru un pisoi atât de tânăr, mult mai gras decât ceilalți ucenici, cu toate că se bucurau cu toții de aceeași bogăție a prăzii.

— Cred c-ar trebui să ies doar eu cu Labă de Nor, a mieunat el plin de îndoială. L-am cam neglijat în ultima vreme. Putem ieși împreună altădată?

— Doar să-mi spui când, a răspuns Furtună de Nisip voioasă. Eu mă prezint imediat. Aș putea să mai prind un iepure.

Inimă de Foc a văzut sclipirea năzdrăvană din ochi ei verzui-deschis și a știut că se referă la ziua în care vânaseră împreună în pădurea acoperită de zăpadă ce sclipea a îngheț, când ea îl surprinsese cu viteza și priceperea de care dăduse dovadă.

— Asta dacă n-ai învățat și tu, în sfârșit, să-ți prinzi propriii iepuri! l-a tachinat ea, atingându-l ușor cu coada pe obraz în timp ce se îndepărta de el.

Privind-o, Inimă de Foc a simțit în labe niște furnicături stranii, de bucurie.

A dat din cap și s-a îndreptat spre Labă de Nor. Ucenicul adormit și-a arcuit spatele și s-a întins, piciorușele-i scurte tremurând ușor.

— Ai ieșit din tabără azi? l-a întrebat Inimă de Foc.

— Nu.

— Ei bine, mergem la vânătoare, l-a anunțat Inimă de Foc tăios.

Îl enerva faptul că Labă de Nor părea să creadă că poate să stea tolănit și să se bucure de soare cât era ziulica de lungă.

— Probabil ți-e foame.

— Nu prea, i-a replicat Labă de Nor.

Inimă de Foc era încurcat. Oare ucenicul fura mâncare din grămada de vânat? Ucenicii nu aveau voie să ia nimic de acolo înainte de a vâna pentru bătrâni sau de a merge la antrenament cu mentorii. Inimă de Foc a izgonit gândul acela imediat. Tânărul motan nu ar fi reușit să o facă fără să-l vadă totuși vreun membru al clanului.

— Ei bine, dacă nu ți-e foame, o să începem în vâlceaua pentru antrenament cu niște lupte, a mieunat el. Și vânăm după aia.

Fără să-i dea ocazia să se opună, Inimă de Foc a ieșit în fugă din tabără. Auzea bufnetul pașilor lui Labă de Nor în spatele lui, dar nu s-a uitat în spate și nici n-a încetinit pasul până n-a ajuns la vâlceaua adăpostită în care se antrenase și el ca ucenic. S-a oprit în mijlocul luminișului nisipos. Aerul era atât de neclintit, încât și la umbră căldura era insuportabilă.

— Atacă-mă, a ordonat el în timp ce Labă de Nor se chinuia să coboare povârnișul spre el, iar labele lui ridicau nori de praf roșiatic ce i se lipea de blana albă lungă.

Tânărul motan l-a privit lung, strâmbând din nas.

— Ce? Așa, din senin?

— Da, i-a răspuns Inimă de Foc. Prefă-te că sunt un războinic inamic.

— Bine.

Labă de Nor a ridicat din umeri și a început să alerge spre el cu jumătate de inimă. Burta rotundă îl încetinea, făcând ca labele lui mici să se afunde adânc în nisip. Inimă de Foc a avut suficient timp să se pregătească astfel încât, când Labă de Nor a ajuns în cele din urmă la el, a fost ușor să se lase într-o parte, tânărul ucenic ajungând să se rostogolească în praf.

Labă de Nor s-a ridicat cu greu în picioare și s-a scuturat, strănutând din cauza prafului care îi gâdila nările.

— Prea lent, i-a spus Inimă de Foc. Mai încearcă o dată.

Labă de Nor s-a lăsat pe vine, respirând greu, și și-a îngustat ochii. Inimă de Foc i-a întors privirea, impresionat de intensitatea din ochii lui Labă de Nor – de data aceasta, ucenicul părea să se gândească cu adevărat la atac. Labă de Nor a sărit și s-a repezit asupra lui Inimă de Foc, răsucindu-se în timp ce ateriza, astfel încât să-l poată lovi pe Inimă de Foc cu picioarele din spate.

Inimă de Foc s-a clătinat, dar a reușit să-și păstreze echilibrul și l-a trimis pe Labă de Nor în zbor cu o lovitură a labei din față.

— E mai bine, a pufăit el. Dar nu ești pregătit pentru contraatac.

Labă de Nor zăcea nemișcat în nisip.

— Labă de Nor? a mieunat Inimă de Foc.

Lovitura cu laba din față fusese puternică, dar cu siguranță nu atât de puternică încât să-i facă rău. O ureche a ucenicului a tresărit, dar el a rămas nemișcat.

Inimă de Foc a mers lângă el, cu blana înfiorată de îngrijorare. S-a uitat în jos și a văzut că ochii lui Labă de Nor erau larg deschiși.

— M-ai omorât.

Ucenicul a icnit prefăcut și s-a rostogolit cu burta în sus.

Inimă de Foc a pufnit.

— Nu te mai prosti, s-a răstit el. Asta-i treabă serioasă!

— Bine, bine, i-a răspuns Labă de Nor ridicându-se în picioare, încă gâfâind. Dar acuma mi-e foame. Putem să mergem la vânătoare?

Inimă de Foc a deschis botul să răspundă, iar apoi și-a amintit cuvintele lui Vifor Alb: „O să învețe când o să fie pregătit.“ Poate că până la urmă era mai bine să-l lase pe Labă de Nor să se antreneze în propriul ritm. Până atunci toate certurile fuseseră o pierdere de timp.

— Haide, atunci.

Inimă de Foc a oftat și s-a îndreptat, urmat de Labă de Nor, spre ieșirea din vâlcea.

În timp ce mergeau spre fundul râpei, în pădure, Labă de Nor s-a oprit și a adulmecat aerul.

— Simt un iepure, a mieunat el.

Inimă de Foc a ridicat nasul. Ucenicul avea dreptate.

— Uite acolo, a șoptit Labă de Nor.

O licărire scurtă, albă, în tufișuri, a trădat coada unui iepure tânăr. Inimă de Foc s-a lipit de pământ. Și-a încordat mușchii, gata să o ia la goană. Lângă el, se culcase și Labă de Nor, burta lui revărsându-se în stânga și în dreapta. Coada iepurelui s-a făcut iar văzută, iar Labă de Nor s-a repezit către ea, cu labele ce bufneau puternic pe pământul uscat al pădurii. Iepurele a auzit imediat zgomotul și a fugit în tufișuri. Labă de Nor a pornit furtunos după el, iar Inimă de Foc l-a urmat silențios. Ferigile tremurau acolo unde Labă de Nor trecuse vijelios printre ele, iar Inimă de Foc a simțit înțepătura dezamăgirii în timp ce ucenicul lui derapa, oprindu-se în fața lui cu răsuflarea tăiată. Iepurele dispăruse.

— Vânai mai bine de atât când erai pui!

Fiul surorii lui dăduse odinioară semne că avea să fie un bun războinic, însă ucenicul alb și pufos părea să fie la fel de moale ca un pisoi de casă.

— Numai Clanul Stelelor știe cum ai ajuns așa de gras dacă vânezi în halul ăsta. Nici o pisică în formă nu poate alerga la fel de repede ca un iepure. Trebuie să ai pasul mult mai ușor, dacă vrei să prinzi vreodată unul!

Era recunoscător că Furtună de Nisip nu venise cu ei. Ar fi fost tare jenat dacă ea ar fi văzut ce vânător slab ajunsese ucenicul lui.

Măcar de data aceasta, Labă de Nor nu l-a contrazis.

— Îmi pare rău, a mormăit el.

Inimă de Foc a simțit o urmă de simpatie pentru tânărul motan. Părea că de data aceasta Labă de Nor chiar făcuse tot ce putuse, iar el se temea că-și dezamăgise ucenicul, neglijându-i antrenamentul în ultima vreme.

— Ce-ar fi să mă duc singur la vânătoare? a propus Labă de Nor, privindu-și lăbuțele. Promit c-o să aduc ceva pentru grămada de vânat.

Inimă de Foc l-a studiat o clipă. Era imposibil ca Labă de Nor să fi fost mereu un vânător atât de prost, întrucât arăta mai bine hrănit decât orice pisică din clan. Poate că se descurca mai bine atunci când nu-l privea nimeni. Într-o clipită, Inimă de Foc a hotărât să-și urmărească ucenicul fără ca acesta să știe.

— E o idee bună, i-a răspuns el. Dar ai grijă să te întorci până la ora mesei.

Labă de Nor s-a înviorat imediat.

— Sigur că da, a mieunat el. N-o să întârzii, promit.

Inimă de Foc a auzit cum ucenicului îi chiorăie de foame stomacul. Poate că asta avea să-i ascută simțurile.

În timp ce asculta pașii lui Labă de Nor îndepărtându-se, s-a simțit vinovat la gândul că vrea să-l spioneze. Dar nu voia decât să evalueze priceperea ucenicului său, și-a amintit el, așa cum ar fi făcut orice mentor.

A fost ușor să-l urmărească pe Labă de Nor printre Brazii Înalți. Tufișurile erau puține la umbra brazilor, iar Inimă de Foc vedea de la mare distanță blana ca de zăpadă a ucenicului. Pădurea era plină de păsări și el tot aștepta ca Labă de Nor să se oprească și să profite de prada atât de bogată. Însă Labă de Nor nu s-a oprit. A continuat să meargă cu un pas surprinzător de rapid, având în vedere burta lui, ieșind dintre brazi și intrând în pădurea de stejar de lângă cuibul Două-Picioare. Inimă de Foc a simțit în labe un fremătat prevestitor de rele. Mergând pe burtă, a grăbit pasul ca să nu-l piardă din ochi pe Labă de Nor. Apoi copacii s-au rărit și Inimă de Foc a zărit gardurile ce mărgineau grădinile Două-Picioare. Oare Labă de Nor se ducea să-și viziteze mama, pe Prințesa? Cuibul ei nu era departe. Nu-l putea învinui pe Labă de Nor că vrea să o vadă din când în când. Era încă suficient de tânăr ca să-și mai amintească mirosul ei călduț. Dar de ce nu-i pomenise nimic despre asta lui Inimă de Foc? Și de ce zisese că merge la vânătoare, dacă voia să-și viziteze mama? Sigur știa că Inimă de Foc ar fi înțeles.

Confuzia lui Inimă de Foc a crescut când Labă de Nor s-a îndepărtat de gardul Prințesei și a pornit în direcția cealaltă, de-a lungul șirului de cuiburi de Două-Picioare, până când casa Prințesei a rămas în spate. Ucenicul continua să înainteze încrezător, ignorând chiar și mirosul proaspăt al unui șoarece ce i-a tăiat calea, până când a ajuns la un mesteacăn de lângă un gard de un verde palid. Tânărul motan s-a urcat pe trunchiul copacului, trecând de acolo direct pe gard, legănându-se dezechilibrat de burta ce atârna. Inimă de Foc și-a amintit replica batjocoritoare a lui Blană Pământie și a tresărit. Poate că până la urmă, păsările de grădină chiar erau mai pe gustul lui Labă de Nor. Dar trebuia să-i spună ucenicului că pisicile din clan nu vânează în ținutul Două-Picioare. Clanul Stelelor le dăduse pădurea ca sursă de hrană.

Labă de Nor a sărit pe partea cealaltă a gardului. Inimă de Foc s-a urcat repede în mesteacăn, bucuros de mulțimea de frunze în care se putea ascunde. Sub el, îl vedea pe Labă de Nor traversând liniștit petecul de iarbă tăiată cu grijă, mergând cu bărbia și coada ridicate. Un presentiment l-a copleșit pe Inimă de Foc în timp ce Labă de Nor a trecut fix pe lângă un grup de grauri. Păsările și-au luat zborul fluturând speriate din aripi, însă Labă de Nor nici nu a întors capul. Inimă de Foc a simțit cum sângele îi năvălește în urechi. Dacă tânărul motan nu venise să vâneze păsări de grădină, ce căuta acolo?

A înmărmurit de groază când a văzut că Labă de Nor se așază în fund lângă casa Două-Picioare și scoate un miorlăit sfâșietor.

CAPITOLUL 10

Inimă de Foc și-a ținut răsuflarea când s-a deschis ușa casei. Spera din tot sufletul că Labă de Nor avea să se întoarcă și să o ia la fugă, însă o parte din el știa că ucenicul nu avea de gând să plece. S-a aplecat și mai mult pe creangă, sperând ca măcar Două-Picioare să țipe și să-l alunge. Pisicile din pădure nu erau de obicei binevenite în ținutul Două-Picioare. Însă acesta s-a aplecat și l-a mângâiat pe Labă de Nor, care s-a întins să-și lipească fruntea de mâna lui, în timp ce Două-Picioare îi murmura ceva. Era evident, din tonul lui, că se mai salutaseră așa. O dezamăgire amară ca fierea de șoarece străbătea trupul lui Inimă de Foc, în timp ce Labă de Nor trecea fericit peste pragul ușii și dispărea în cuibul Două-Picioare.

Inimă de Foc a rămas pe creanga subțire a mesteacănului multă vreme după ce se închisese ușa. Ucenicul lui fusese atras înapoi la viața pe care Inimă de Foc o părăsise. Poate că se înșelase cu totul în legătură cu el. Căzut pe gânduri, și-a revenit abia când soarele a început să coboare spre copaci și un fior i-a străbătut blana. S-a lăsat ușor să coboare spre gard și apoi spre partea exterioară a acestuia.

A pornit înapoi prin pădure, urmându-și orbește propriul miros, pe drumul pe care venise. Gestul lui Labă de Nor părea o trădare oribilă, însă era greu să se supere pe el. Inimă de Foc își dorise cu atâta ardoare să demonstreze clanului că pisoii de casă sunt la fel de buni ca pisicile născute în pădure, încât nici măcar nu-i trecuse prin cap că Labă de Nor ar fi putut prefera viața alături de Două-Picioare. Lui Inimă de Foc îi plăcea viața din pădure, însă el o alesese. Abia în momentul acela își dădea seama că Labă de Nor fusese încredințat clanului de către mama sa pe când era pui, înainte de a fi suficient de matur ca să ia propria decizie.

A mers în continuare, fără să bage în seamă ce vedea și ce mirosea în jur, până când și-a dat seama că se află în dreptul gardului surorii lui. L-a privit lung, cu uimire. Oare aici îl purtaseră înadins pașii? S-a întors cu spatele, nu se simțea pregătit să-i dezvăluie Prințesei ceea ce descoperise. Nu voia să-i spună ce greșeală făcuse încredințându-i-l pe Labă de Nor clanului. Cu labele grele, ca de piatră, a pornit spre Brazii Înalți și spre tabără.

— Inimă de Foc! s-a auzit în spatele lui strigătul blând al unei pisici.

Era Prințesa.

Inimă de Foc a înmărmurit, cu inima îndoită, dar nu putea să plece, nu se mai putea îndepărta după ce ea îl văzuse. A pornit înapoi spre ea, în timp ce Prințesa a sărit de pe gard. Blana ei alb-tărcată vălurea în timp ce alerga spre el.

— Nu te-am mai văzut de un car de ani! a mieunat ea, oprindu-se brusc, cu vocea plină de îngrijorare. Nici Labă de Nor n-a mai trecut pe la mine de ceva timp. E totul în regulă?

— D-da, e în regulă, s-a bâlbâit Inimă de Foc.

Simțea că vocea îi sună fals și umerii i se încordează din cauza efortului de a minți.

Prințesa a clipit recunoscătoare, încrezându-se în cuvintele lui, și l-a salutat lipindu-și nasul de al lui. Inimă de Foc a tras adânc în piept mirosul ei familiar, care îi amintea de copilărie.

— Mă bucur, a tors ea. Începusem să-mi fac griji. De ce n-a venit Labă de Nor să mă viziteze? Îi tot simt mirosul, dar nu l-am mai văzut de zile întregi.

Lui Inimă de Foc nu-i venea nicio idee de ce putea să îi răspundă, așa că a fost încântat că

Prințesa a continuat să sporovăiască:

— Presupun că-l ții ocupat cu antrenamentul, a mieunat ea. Ultima oară când m-a vizitat mi-a spus că ești foarte impresionat de progresele lui. Mi-a spus că e cu mult înaintea celorlalți ucenici!

Prințesa părea încântată, ochii îi străluceau de mândrie.

„Își dorește la fel de mult ca mine ca Labă de Nor să devină un mare războinic“, și-a spus Inimă de Foc. A mormăit vinovat:

— Are mult potențial, Prințesă.

— A fost primul meu născut, a tors Prințesa. Știam că o să fie special. Încă mi-e dor de el, chiar dacă știu cât de fericit este.

— Sunt sigur că toți puii tăi sunt speciali în felul lor.

Inimă de Foc jinduia să îi spună adevărul, însă nu-l lăsa sufletul să-i dezvăluie că sacrificiul ei fusese irosit.

— Trebuie să plec, a mieunat el.

— Deja?! a exclamat Prințesa. Să mai vii pe la mine curând, iar data viitoare adu-l și pe Labă de Nor!

Inimă de Foc a dat din cap. Încă nu voia să se întoarcă în tabără, dar conversația îl stânjenea prea tare, simțea că înfruntă chiar prăpastia imposibil de trecut dintre viața în pădure și cea de pisoi de casă.

A luat-o pe drumul lung spre tabără, lăsând verdele familiar al pădurii să-i ofere calmul mult dorit. Când a ieșit dintre copaci deasupra râpei, se gândea din nou la cât de mult și-ar fi dorit să-l aibă lângă el pe Dungă Cenușie.

— Salut!

Vocea lui Furtună de Nisip l-a luat pe nepregătite. Tocmai urca din râpă și probabil îi simțise mirosul.

— Cum a fost antrenamentul? Unde-i Labă de Nor?

Inimă de Foc a privit figura inteligentă a pisicii portocalii. Ochii verzi îi străluceau, iar el a simțit dintr-odată că i se poate destăinui. A privit în jur neliniștit.

— Ești singură?

Furtună de Nisip l-a privit curioasă.

— Da. M-am gândit să vânez un pic înainte de masă.

Inimă de Foc a mers până la marginea râpei și a privit în jos la coroanele copacilor ce protejau tabăra. Furtună de Nisip s-a așezat lângă el. Nu a vorbit, dar și-a lipit șoldul de al lui cu blândețe. Inimă de Foc știa c-ar fi putut și să plece în clipa aceea, iar ea nu ar mai fi insistat cu întrebări.

— Furtună de Nisip… a început el ezitând.

— Da?

— Crezi că am greșit hotărând să-l aduc pe Labă de Nor în clan?

Pisica a tăcut câteva clipe, iar când i-a răspuns, cuvintele îi erau alese cu grijă și sinceritate.

— Când l-am privit astăzi, stând în fața vizuinii lui, mi s-a părut că seamănă mai curând cu un pisoi de casă, decât cu un războinic. Dar apoi mi-am amintit de zilele în care a prins prima lui pradă. Era doar un pui, dar a ieșit afară pe viscol, doar ca să prindă șoarecele ăla de câmp. Părea atât de neînfricat, atât de mândru de ceea ce făcuse. Atunci părea născut și crescut în clan.

— Deci am luat decizia corectă?

S-a mai lăsat o tăcere adâncă.

— Cred că o să-ți dai seama doar în timp, a răspuns Furtună de Nisip în cele din urmă.

Inimă de Foc nu a răspuns nimic. Nu asta era consolarea la care sperase, dar știa că pisica

e sinceră.

— I s-a întâmplat ceva? l-a întrebat Furtună de Nisip cu ochii îngustați de îngrijorare.

— L-am văzut intrând într-un cuib de Două-Picioare în după-amiaza asta, a mărturisit Inimă de Foc direct. Cred că le dă voie să-l hrănească de ceva vreme.

Furtună de Nisip s-a încruntat.

— Știe că l-ai văzut?

— Nu.

— Ar trebui să-i spui, l-a sfătuit Furtună de Nisip. Labă de Nor trebuie să hotărască unde vrea să trăiască.

— Dar dacă hotărăște să se întoarcă la viața de pisoi de casă? a protestat Inimă de Foc.

Ziua aceea îl făcuse să-și dea seama cât de mult își dorea ca Labă de Nor să rămână în clan. Nu doar de dragul lui sau ca să le arate celorlalte pisici că războinicii nu trebuia neapărat să fie născuți în pădure, dar și de dragul lui Labă de Nor. Avea atât de multe să ofere clanului, iar prin loialitatea lor avea să fie răsplătit mai mult decât suficient. Secundul simțea că inima începe să-i bată nebunește la gândul că Labă de Nor putea fi pe cale să renunțe la tot.

— E hotărârea lui, a mieunat Furtună de Nisip cu blândețe.

— Dacă aș fi fost un mentor mai bun…

— Nu e vina ta, l-a întrerupt pisica. Nu poți să schimbi ce e în sufletul lui.

Inimă de Foc a ridicat din umeri deznădăjduit.

— Stai de vorbă cu el, l-a îndemnat Furtună de Nisip. Află ce vrea să facă. Lasă-l să hotărască el.

Pisica avea ochii rotunjiți de compasiune, însă Inimă de Foc se simțea groaznic.

— Du-te și caută-l, a mieunat ea.

Inimă de Foc a dat din cap, în timp ce Furtună de Nisip s-a ridicat și a pornit printre copaci.

Cu inima grea, a început să coboare în râpă, îndreptându-se spre terenul de antrenament, cu speranța că ucenicul avea să se întoarcă pe drumul pe care plecase. Nu voia să-l tragă la răspundere în felul acesta; se temea că l-ar fi îndepărtat pentru totdeauna, dar în același timp știa că Furtună de Nisip are dreptate. Tânărul motan nu putea rămâne în Clanul Tunetului ținând și o labă în viața de pisoi de casă.

Inimă de Foc ședea în vâlcea la apusul soarelui, aerul era cald încă, cu toate că de-a lungul nisipului se întindeau umbre. În curând avea să fie ora cinei. Secundul a început să se întrebe dacă Labă de Nor avea să se mai întoarcă. Apoi a auzit un foșnet în tufișuri și pașii unor lăbuțe mici, dându-și seama că sosește Labă de Nor chiar înainte de a-i simți mirosul.

Ucenicul a pășit mândru în luminiș, cu coada sus și cu urechile ciulite. Ținea între fălci un șoarece de câmp mic de tot, pe care l-a lăsat jos imediat ce l-a zărit pe Inimă de Foc.

— Ce cauți aici? Ți-am spus că mă întorc la timp pentru cină. Nu ai încredere în mine?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Nu.

Labă de Nor a lăsat capul într-o parte, cu o expresie rănită.

— Am zis că mă întorc și m-am întors, a protestat el.

— Te-am văzut, a mieunat simplu motanul.

— Unde m-ai văzut?

— Te-am văzut intrând în cuibul Două-Picioare.

— Și?

Inimă de Foc aproape că și-a pierdut vocea, atât de surprins a fost de nepăsarea lui Labă de Nor. Chiar nu-și dădea seama ce făcuse?

— Ar fi trebuit să vânezi pentru clan, a șuierat el, simțind cum în pântec îi arde furia.

— Dar am vânat, i-a răspuns Labă de Nor.

Motanul s-a uitat batjocoritor la șoricelul pe care-l lăsase Labă de Nor la pământ.

— Și câte pisici crezi c-o să se hrănească din ăsta?

— Atunci eu n-o să iau nimic, a mieunat tânărul.

— Asta numai pentru că te-ai îmbuibat cu lături de casă! a scuipat Inimă de Foc. De ce te-ai mai întors?

— Păi de ce să nu mă întorc? Mă duc la Două-Picioare doar pentru mâncare.

Labă de Nor părea sincer încurcat.

— Care-i problema? a continuat el.

Copleșit de frustrare, Inimă de Foc a mormăit:

— Nu pot să nu mă întreb dacă mama ta a procedat bine dându-și primul născut să fie crescut în clan.

— Asta e, dacă a făcut-o, a făcut-o, a scuipat Labă de Nor. Așa că te-ai căptușit cu mine!

— Poate că m-am căptușit cu tine ca ucenic, dar pot să mă asigur că n-o să ajungi niciodată războinic! l-a amenințat Inimă de Foc.

Ochii lui Labă de Nor s-au mărit a uluire.

— N-ai îndrăzni! N-ai putea! O să fiu un luptător așa de bun, că n-o să ai cum să mă împiedici, l-a privit el sfidător.

— De câte ori să-ți mai spun că a fi războinic nu înseamnă doar să vânezi și să te lupți. Trebuie să știi pentru ce vânezi și lupți!

Inimă de Foc se străduia să-și înfrângă mânia.

— Știu pentru ce lupt. Ca și tine – lupt pentru supraviețuire!

Inimă de Foc l-a privit uluit.

— Eu lupt pentru clan, nu pentru mine, a mârâit el.

Labă de Nor i-a susținut privirea.

— Bine, a mieunat el. O să lupt pentru clan, dacă de asta e nevoie ca să ajung războinic. Până la urmă tot aia e.

Inimă de Foc ar fi vrut să-i dea vreo două gheare ucenicului cu minte de șoarece, dar a tras aer în piept și a mieunat cât de calm a putut:

— Nu poți să trăiești cu câte un picior în fiecare lume, Labă de Nor. Trebuie să decizi. Trebuie să alegi dacă vrei să trăiești după codul războinicilor, ca membru al clanului, sau dacă preferi viața unui pisoi de casă.

În timp ce rostea cuvintele acestea, și-a amintit că Stea Albastră îi spusese același lucru după ce Gheară de Tigru îl prinsese stând de vorbă cu vechiul lui prieten, Pată, la marginea pădurii. Diferența era că lui Inimă de Foc nu-i fusese deloc greu să-și dea seama cărei lumi îi e loial. Cel puțin în conștiința lui, fusese pisică de clan din prima clipă în care pășise în pădure.

Labă de Nor părea surprins.

— De ce trebuie să aleg? Îmi place viața mea așa cum e și n-o s-o schimb doar ca să te simți tu mai bine.

— Nu e vorba să mă simt eu mai bine, a scuipat Inimă de Foc. E pentru binele clanului! Viața unui pisoi de casă contrazice toate principiile codului războinicilor.

Nu i-a venit să creadă când a văzut că Labă de Nor îl ignoră, ia în bot șoarecele și trece liniștit pe lângă el, intrând în tabără. Secundul a respirat adânc, rezistând pornirii de a-l goni o dată pentru totdeauna de pe teritoriul Clanului Tunetului. Trebuie să decidă singur, și-a repetat cuvintele lui Furtună de Nisip în timp ce-l urma pe ucenic în tabără. În fond, a încercat el disperat să se consoleze, Labă de Nor nu făcea nimic rău hrănindu-se cu mâncare pentru pisoi de casă. Spera doar ca celelalte pisici să nu afle.

În timp ce se apropiau de tunelul de orz sălbatic, Inimă de Foc a auzit bulgări de pământ prăvălindu-se în râpă. S-a oprit și a așteptat, sperând că e Furtună de Nisip, care se întoarce de la vânătoare. Însă a simțit în aerul cald al înserării un miros ce i-a dat de veste că e Blană Fumurie.

Micuța pisică gri a sărit greu de pe cea din urmă piatră. Avea fălcile pline cu ierburi și

șchiopăta vizibil.

— Ești bine? a întrebat-o Inimă de Foc.

Blană Fumurie a lăsat jos ierburile.

— Sunt bine, sincer, a gâfâit ea. Îmi face figuri piciorul, atâta tot, și mi-a luat mai mult decât am crezut că o să dureze să găsesc ierburile.

— Ar trebui să îi spui lui Colț Galben, a mieunat Inimă de Foc. Nu cred că ar vrea să exagerezi cu efortul.

— Nu! a mieunat Blană Fumurie, clătinând din cap.

— Bine, bine, i-a răspuns Inimă de Foc, surprins de tăria refuzului ei. Măcar lasă-mă să car ierburile astea în locul tău.

Blană Fumurie a clipit spre el recunoscătore.

— Fie ca Clanul Stelelor să gonească toți puricii din cuibul tău, a tors ea, cu ochii strălucitori. N-am vrut să mă răstesc. Numai că e foarte ocupată Colț Galben. Blană Albastră a intrat în durerile facerii în după-amiaza asta.

Inimă de Foc a simțit împunsătura neliniștii. Ultima naștere la care fusese de față era cea a lui Pârâu Argintiu.

— Și se simte bine?

Blană Fumurie și-a îndepărtat privirea.

— Nu știu, a bălmăjit ea. M-am oferit să adun ierburi în loc să ajut.

Pe figură i s-a așternut parcă o umbră.

— N-am… n-am vrut să fiu de față…

Inimă de Foc a bănuit că și ea se gândește tot la Pârâu Argintiu.

— Hai, a mieunat el. Cu cât aflăm mai curând cum se simte, cu atât mai curând o să scăpăm de grijă.

A grăbit pasul.

— Stai așa, a scâncit de durere Blană Fumurie, șchiopătând lângă el. Tu o să fii primul pe care îl anunț dacă o să mă vindec miraculos, dar deocamdată trebuie să mergi mai încet.

Când au intrat în tabără, Inimă de Foc și-a dat seama imediat că nașterea avusese loc cu bine. Chioara și Coadă Pestriță tocmai ieșeau din vizuina puilor, cu ochii plini de afecțiune și torcând atât de tare, încât se auzea și de pe partea cealaltă a luminișului.

Furtună de Nisip a venit în fugă să le dea vestea cea bună.

— Blană Albastră a născut două pisici și un motan!

— Și cum se simte? a întrebat neliniștită Blană Fumurie.

— E bine, a liniștit-o Furtună de Nisip. Acum îi alăptează deja.

Blană Fumurie a început să toarcă tare.

— Trebuie să mă duc să-i văd, a mieunat ea și a pornit șontâc-șontâc spre vizuina puilor.

Inimă de Foc a scuipat ierburile pe care le avea în bot și s-a uitat în jur.

— Unde-i Labă de Nor?

Furtună de Nisip și-a îngustat ochii amuzată.

— Când Dungă Neagră a văzut ce pradă amărâtă a adus, l-a trimis să curețe așternutul bătrânilor.

— Bun, a mieunat Inimă de Foc, pentru prima oară mulțumit de intervenția lui Dungă Neagră.

— Ai stat de vorbă cu el? l-a întrebat Furtună de Nisip, pe un ton mai serios.

— Da.

Fericirea adusă de nașterea puilor lui Blană Albastră a dispărut ca roua dimineții sub soarele fierbinte, când motanul s-a gândit la indiferența uceniculuisău.

— Ei bine? l-a îndemnat Furtună de Nisip. Ce-a zis?

— Nu cred că-și dă măcar seama că a făcut ceva greșit, a mieunat Inimă de Foc sumbru.

Spre surprinderea lui, Furtună de Nisip nu a părut uimită.

— E tânăr, i-a reamintit ea. Nu fi prea amărât. Amintește-ți prima lui pradă, faptul că aveți același sânge.

L-a lins ușor pe obraz.

— Cu puțin noroc, într-o bună zi Labă de Nor va ajunge un luptător la fel de bun ca tine.

Blană Pământie și-a făcut apariția și i-a întrerupt, cu o sclipire de batjocură prost ascunsă în privire.

— Trebuie să fii tare mândru de ucenicul tău, a mârâit el disprețuitor. Am auzit de la Dungă Neagră că a avut cea mai mică pradă de astăzi.

Inimă de Foc a tresărit când războinicul a adăugat:

— E clar că ești un mare mentor.

— Vezi-ți de drum, Blană Pământie, a scuipat Furtună de Nisip. Nu e nevoie să fii răutăcios. Asta nu impresionează pe nimeni, să știi.

Secundul a fost surprins să vadă cum Blană Pământie se retrage, ca și cum Furtună de Nisip i-ar fi dat o lovitură. Războinicul s-a întors și a plecat în grabă, aruncându-i peste umăr o privire plină de resentiment lui Inimă de Foc.

— Asta e o mișcare bună, a mieunat secundul, impresionat de autoritatea lui Furtună de Nisip. Trebuie să mă înveți și pe mine cum s-o fac.

— Mă tem că venind din partea ta nu ar funcționa.

Furtună de Nisip a oftat, privind mâhnită în urma lui Blană Pământie. Își petrecuse ucenicia alături de motanul tărcat, însă prietenia lor se răcise de când Furtună de Nisip începuse să se apropie de Inimă de Foc.

— Nu contează. O să-i cer iertare mai târziu. Ce-ar fi să mergem să vedem puii nou-născuți?

A pornit prima spre vizuina puilor, din care tocmai ieșea Stea Albastră. Figura bătrânei conducătoare era relaxată, iar ochii îi străluceau. În timp ce Furtună de Nisip intra în bârlog, ea le-a spus triumfătoare:

— Noi luptători pentru Clanul Tunetului!

Inimă de Foc a tors.

— În curând vom avea mai mulți războinici decât orice alt clan, a mieunat el.

Ochii liderei au fost umbriți, iar Inimă de Foc a simțit un fior de neliniște străbătându-i blana.

— Să sperăm că putem avea mai multă încredere în războinicii noi decât în cei vechi, a mârâit Stea Albastră.

— Vii? l-a strigat Furtună de Nisip din interiorul umbros al vizuinii.

Inimă de Foc a alungat temerile legate de Stea Albastră și a intrat în vizuină.

Blană Albastră era așezată într-un cuib din mușchi moale. Trei pui se cuibăreau lângă căldura moale a pântecului ei, încă umezi și orbi, frământând întruna cu lăbuțele burta mamei.

Inimă de Foc a citit în ochii lui Furtună de Nisip o blândețe pe care nu o mai văzuse până atunci. Pisica s-a aplecat în față și a inspirat mirosul călduț, de lapte al fiecărui pui, în timp ce Blană Albastră o privea adormită, dar mulțumită.

— Sunt minunați, a murmurat Inimă de Foc.

Se bucura să vadă din nou pui, dar simțea un ghimpe dureros în suflet. Ultimii pui pe care îi văzuse fuseseră ai lui Pârâu Argintiu, iar gândul lui Inimă de Foc a zburat imediat la Dungă Cenușie. I-ar fi plăcut să știe ce mai face vechiul lui prieten, dacă încă mai suferă sau dacă noua lui viață în sânul Clanului Râului îi mai ușurase durerea.

A simțit că i se zbârlește coada, adulmecând mirosul puiului lui Gheară de Tigru. S-a întors să vadă unde e acesta, înghițind neîncrederea ce i se ridica în gât ca fierea. În spatele lui, Floare Aurie era culcușită în cuibul ei, iar puii dormeau liniștiți lângă ea. Micuțul motan cenușiu-închis arăta la fel de nevinovat ca orice tovarăș al lui, iar Inimă de Foc s-a simțit

vinovat pentru resentimentul ce-l făcuse să se zburlească.

Inimă de Foc s-a trezit devreme în dimineața următoare. Gândul la Dungă Cenușie persista în mintea lui ca un nor de ploaie. Îi simțea lipsa vechiului său prieten, acum parcă mai mult, de când avea probleme cu Labă de Nor. Conversația cu Furtună de Nisip îl ajutase, dar jinduia să știe ce-ar fi zis Dungă Cenușie. Inimă de Foc a mai rămas în cuib câteva momente înainte de a se hotărî: avea să meargă la râu, cu speranța că-și va zări prietenul.

A ieșit din vizuină și s-a întins îndelung, mulțumit. Soarele de-abia apărea la orizont și cerul dimineții avea o paloare blândă. Blană Pământie ședea în mijlocul luminișului, de vorbă cu Labă de Frunză. Inimă de Foc se întreba îngrijorat ce avea de împărțit războinicul cu micuța ucenică a lui Dungă Neagră. Nu cumva Blană Pământie îi otrăvea mintea cu bârfe răutăcioase? Însă blana motanului era perfect netedă pe umerii lați, iar Inimă de Foc nu a sesizat nimic din aroganța lui obișnuită, cu toate că nu auzea exact ce spune. Însă războinicul îi vorbea lui Labă de Frunză cu o voce blândă ca de porumbel.

Secundul s-a apropiat de cei doi. Când l-a văzut Blană Pământie, expresia i s-a înăsprit.

— Blană Pământie, l-a salutat Inimă de Foc, vrei să te ocupi tu de patrula de la răsărit?

Ochii lui Labă de Frunză au sclipit cu entuziasm.

— Pot să merg și eu?

— Nu știu, a recunoscut Inimă de Foc. Încă nu am vorbit cu Dungă Neagră despre progresul tău.

— Dungă Neagră spune că se descurcă bine, a mieunat Blană Pământie.

— Atunci poate vorbești tu cu el despre asta, a sugerat secundul.

Nu voia să provoace un răspuns urâcios, însă aceasta putea fi o ocazie să mai elimine din ostilitatea pe care o arătase dintotdeauna către el.

— Dar mergeți și cu Labă de Cenușă și cu încă un războinic.

— Nu-ți face griji, l-a asigurat Blană Pământie cu privirea plină de o căldură ce nu-i stătea în fire. O să mă asigur eu că Labă de Frunză e în siguranță.

— Ăăă… bine, a miorlăit Inimă de Foc, îndepărtându-se.

Nu-i venea să creadă că avusese o conversație întreagă cu Blană Pământie fără ca războinicul să se ia de el măcar o dată.

Odată ce a ieșit din râpă, Inimă de Foc a pornit în fugă spre Pietrele Însorite. Pământul era atât de uscat, încât labele lui ridicau mici nori de praf acolo unde atingeau pământul. Când a ajuns la pietre, a observat că plantele care creșteau printre crăpături se uscaseră și muriseră; și-a dat seama surprins că trecuseră aproape două luni de la ultima ploaie.

A înconjurat poalele pietrelor, pornind spre marcajele de miros dinspre teritoriul Clanului Râului. Copacii se răreau și începea coborâșul spre râu. Aerul răsuna de cântul păsărilor și de foșnetul frunzelor mișcate de vânt, iar pe fundal Inimă de Foc auzea susurul apei. S-a oprit și a adulmecat aerul. Nici urmă de mirosul lui Dungă Cenușie. Dacă voia să-și vadă prietenul, trebuia să intre pe teritoriul Clanului Râului. Hotărârea l-a făcut mai dispus decât de obicei să-și asume acest risc. Patrula de la răsărit avea să fie în mișcare, însă, cu puțin noroc, pisicile puteau să patruleze celelalte granițe.

Inimă de Foc s-a strecurat cu precauție de-a lungul marcajului de miros, trecând printre ferigi până la marginea apei. Se simțea expus și vulnerabil. Tot nu era nici urmă de Dungă Cenușie. Să îndrăznească să treacă râul și să-și încerce norocul mai departe în teritoriul Clanului Râului? Era destul de ușor – apa era mică, putea să parcurgă în picioare cea mai mare parte din distanță, cu excepția șuvoiului adânc din mijloc, unde curentul era destul de slab încât să poată înota fără prea mare greutate. În fond, în timpul inundațiilor teribile din primăvară, ajunsese să fie mai obișnuit cu apa decât multe pisici din Clanul Tunetului.

A înmărmurit de surprindere când a simțit un miros neașteptat. Duhoarea Clanului Umbrelor! Ce căutau pisicile din Clanul Umbrelor atât de departe de casă? Între teritoriul lor

și râu se întindea întregul teritoriu al Clanului Tunetului.

Alarmat, Inimă de Foc a intrat înapoi printre ferigi. A tras aer în piept adânc, încercând să identifice locul de unde venea mirosul. A fost cuprins de un sentiment sumbru când și-a dat seama că simte mai mult decât mirosul Clanului Umbrelor. Se simțea duhoarea înțepătoare a bolii pe care o mai mirosise de curând și venea din amonte.

Inimă de Foc a început să se strecoare încet printre ferigi, vârfurile lor maronii foșnind ușor când îi atingeau blana. Vedea trunchiul contorsionat al unui stejar bătrân, aflat înainte de graniță. Rădăcinile lui răsucite se ițeau din pământ, țărâna sub care fuseseră pe vremuri îngropate fiind de mult îndepărtată de vânt și ploi. Acum sub rădăcini se afla un spațiu, o micuță peșteră ce avea rădăcinile drept pereți. Inimă de Foc a adulmecat din nou. Nu încăpea îndoială că mirosul vine din direcția aceea, se simțea duhoarea supărătoare a bolii.

Teama și dorința de a-și proteja clanul l-au făcut pe Inimă de Foc să scoată instinctiv ghearele. Orice grozăvie s-ar fi aflat în mica peșteră, trebuia gonită de pe teritoriul Clanului Tunetului. Înghițind fierea ce i se ridicase până în gât, Inimă de Foc s-a repezit din ferigi, și-a arcuit spatele și s-a proptit amenințător în intrarea în peștera rădăcinii, gata de luptă. Însă a fost întâmpinat de o tăcere apăsătoare, întreruptă doar de răsuflări chinuite.

S-a concentrat să privească în întuneric, cu blana ridicată pe spinare. Când ochii i s-au obișnuit cu lumina slabă dinăuntru, a clipit surprins. Ultima oară când văzuse cele două pisici acestea dispăreau sub Calea Tunetului, întorcându-se pe teritoriul lor. Erau cei doi războinici din Clanul Umbrelor, care ceruseră ajutorul Clanului Tunetului: Nouraș și Gât Alb.

— De ce v-ați întors? a scuipat Inimă de Foc. Duceți-vă acasă până nu infectați toate clanurile din pădure!

A scos colții, când în spatele lui a răsunat o voce cunoscută:

— Oprește-te, Inimă de Foc! Lasă-i în pace!

CAPITOLUL 11

— Blană Fumurie! Ce cauți aici?

S-a întors spre pisica-vraci.

— Știai că sunt aici?

Între labele ei se afla un morman de ierburi. Pisica a ridicat bărbia sfidătoare.

— Aveau nevoie de ajutorul meu. În tabăra lor nu-i mai aștepta decât boala.

— Așa că s-au întors direct la noi! a privit-o el mânios. Unde i-ai găsit?

— Pe lângă Pietrele Însorite. Le-am mirosit boala ieri, când culegeam ierburi. Căutau un loc sigur în care să se ascundă, i-a explicat Blană Fumurie.

— Așa că i-ai adus aici, a pufnit Inimă de Foc. Probabil s-au întors în ținutul nostru doar pentru că știau că o să ți se facă milă de ei.

Îngrijorarea pisicii-vraci pentru cei doi membri ai Clanului Umbrelor fusese evidentă când aceștia se aflaseră în tabăra Clanului Tunetului.

— Chiar ai crezut că o să-i poți vindeca fără să afle vreo pisică? a interogat-o el.

Nu-i venea să creadă că Blană Fumurie se expusese – și expusese întregul clan – unui asemenea risc.

Blană Fumurie i-a susținut privirea, neînfricată.

— Nu te preface că ești cu adevărat supărat pe mine. Și ție ți-a părut la fel de rău pentru ei. Nici tu n-ai fi putut să-i gonești a doua oară!

Secundul își dădea seama că pisica crede cu tărie că făcuse ceea ce trebuia și știa că are dreptate – nu putea nega că îi păruse rău de cele două pisici și fusese incomodat de lipsa de compasiune de care dăduse dovadă Stea Albastră.

— Colț Galben știe? a întrebat el simțind că frica i se estompează.

— Nu, nu cred, a răspuns Blană Fumurie.

— Cât de bolnavi sunt?

— Încep să-și revină, și-a permis Blană Fumurie să răspundă cu o fărâmă de satisfacție.

— Încă simt miros de boală, a mieunat bănuitor Inimă de Foc.

— Păi nu sunt cu totul vindecați. Dar o să fie.

Din întuneric s-a auzit vocea răgușită a lui Nouraș:

— Ne simțim mai bine, și asta mulțumită lui Blană Fumurie.

Inimă de Foc și-a dat seama că vocea lui Nouraș e deja mai puternică decât fusese în tabără, iar ochii tânărului războinic străluceau.

— E adevărat că sună un pic mai bine, a recunoscut el, întorcându-se spre pisica-vraci. Cum ai reușit? Colț Galben părea să creadă că boala asta e fatală.

— Probabil c-am găsit combinația potrivită de ierburi și fructe sălbatice, a răspuns fericită Blană Fumurie.

Vorbea cu o încredere pe care Inimă de Foc nu o mai văzuse de ceva timp, și în clipa aceea recunoștea în ea ucenica plină de viață și de hotărâre pe care o antrenase odinioară.

— Bravo! a mieunat el.

S-a gândit fără să vrea cât s-ar fi bucurat Stea Albastră la vestea că o pisică din Clanul Tunetului găsise leacul pentru ciudata boală a celor din Clanul Umbrelor. Însă apoi și-a

amintit că Stea Albastră nu mai era conducătoarea de pe vremuri. N-ar fi fost bine să-i spună că Blană Fumurie ascunsese pisici din Clanul Umbrelor pe teritoriul lor. Judecata conducătoarei fusese umbrită de obsesia ei pentru amenințarea unui atac.

Și-a dat seama că, atâta timp cât pisicile din Clanul Umbrelor se aflau acolo, erau în pericol. Se temea că Stea Albastră avea să poruncească să fie ucise imediat dacă afla că se află încă pe teritoriul Clanului Tunetului.

— Îmi pare rău, Blană Fumurie. Pisicile astea trebuie să plece, nu sunt în siguranță aici.

Blană Fumurie a zvâcnit din coadă frustrată.

— Sunt prea slăbite ca să se întoarcă acum în tabăra lor. Poate că voi reuși să le vindec, dar nu-s așa bună la vânătoare. Nu au mâncat ca lumea de zile întregi.

— O să le prind eu ceva acum, s-a oferit Inimă de Foc. Ar trebui să le dea destulă putere pentru călătoria până acasă.

— Păi și când ajungem acasă ce facem? a hârâit Gât Alb din umbră.

Inimă de Foc nu-i putea răspunde la această întrebare, dar nici nu putea risca ca boala să ajungă în tabăra Clanului Tunetului. Dacă venea o patrulă a Clanului Umbrelor, căutându-și războinicii dispăruți?

— O să vă dau de mâncare, iar apoi trebuie să plecați, a repetat el.

Vocea lui Nouraș era aspră și ascuțită când s-a ridicat cu greu în fund, încercând să se echilibreze cu labele din față.

— Te rog, nu ne trimite înapoi! Blană Întunecată este atât de slab! E ca și cum boala îi mai ia câte o viață în fiecare zi. Cei mai mulți din clan sunt de părere că va muri.

— Sunt sigur că mai are destule vieți, s-a încruntat Inimă de Foc.

— Dar n-ai văzut cât de bolnav e! a scheunat Gât Alb. Tot clanul e speriat. Nu există nicio pisică pregătită să-i ia locul.

— Și cum rămâne cu Blană Plumburie, secundul vostru?

Cele două pisici și-au îndepărtat privirea și n-au răspuns. Oare asta însemna că Blană Plumburie murise deja sau că era prea bătrân ca să devină lider? Ca și Blană Întunecată, Blană Plumburie era deja bătrân când fusese izgonit Coadă Ruptă. Inimă de Foc simțea că, în ciuda rațiunii, compasiunea avea să învingă.

— Bine, a oftat el plin de îndoială. Puteți sta aici până ajungeți suficient de puternici ca să călătoriți.

— Mulțumim, Inimă de Foc, a mieunat epuizat Nouraș.

Ochii îi străluceau de recunoștință. Inimă de Foc a plecat capul, dându-și seama cât de greu trebuie să fi fost pentru mândrele pisici din Clanul Umbrelor să recunoască faptul că depind de un alt clan.

S-a întors și a trecut pe lângă Blană Fumurie. Aceasta i-a șoptit: — Mulțumesc, Inimă de Foc. Știam că tu o să înțelegi de ce i-am primit. Nu-i puteam lăsa să moară. Chiar… chiar dacă erau din alt clan.

Motanul și-a dat seama că se gândește la Pârâu Argintiu, regina din Clanul Râului pe care nu reușise să o salveze.

A lins-o pe ureche cu multă afecțiune.

— Ești o adevărată pisică-vraci, a tors el. De asta te-a ales Colț Galben ca ucenică.

Nu i-a luat mult să prindă un sturz și un iepure pentru pisicile din Clanul Umbrelor. Partea aceea din pădure era bogată în pradă. A avut grijă să nu treacă de granița cu Clanul Râului, cu toate că îl tenta – mirosul de pradă care venea de-acolo era puternic și trecuse mult timp de când Inimă de Foc gustase șoareci de apă. Dar era mulțumit de iepurele suculent pe care îl prinsese lângă Pietrele Însorite, iar sturzul fusese ușor de prins – spărgea carapacea unui melc și nu l-a auzit când s-a apropiat.

La întoarcerea lui, Blană Fumurie ședea pe vine lângă bătrânul stejar, mestecând fructe și scuipând pulpa în amestecul ei de ierburi. Inimă de Foc a împins prada în peștera de la

rădăcină, însă el nu a intrat. Mirosul de boală îl făcea temător.

A privit-o pe Blană Fumurie în timp ce lucra, fiind dintr-odată îngrijorat pentru mica pisică. Probabil intrase în peșteră de nenumărate ori.

— Tu te simți bine? a mieunat el încet.

Pisica a ridicat privirea de la ierburi.

— Da, sunt bine, i-a răspuns ea. Și mă bucur că ai aflat despre pisicile astea. Nu-mi place să țin secrete față de clan.

Inimă de Foc a dat din coadă stingher.

— Cred că ar trebui să ținem pentru noi lucrul acesta.

Blană Fumurie și-a îngustat ochii.

— Adică n-o să-i spui lui Stea Albastră?

— În mod normal i-aș spune… a început Inimă de Foc ezitant.

— Dar încă nu și-a revenit după chestia cu Gheară de Tigru, i-a încheiat ea fraza.

Motanul a oftat.

— Uneori am impresia că îi e mai bine, dar pe urmă spune ceva sau…

— Mi-a zis Colț Alb că o să dureze destul de mult să-și revină, a mieunat Blană Fumurie.

— Înseamnă c-a observat și ea?

— Ca să fiu sinceră, a murmurat Blană Fumurie, cred c-au observat cam toți din clan.

— Și ce spun? a întrebat-o el, cu toate că nu era sigur că vrea să afle răspunsul.

— A fost o conducătoare măreață vreme îndelungată. Pur și simplu așteaptă ca ea să fie din nou așa.

Răspunsul ei i-a mai alinat un pic neliniștea. Îl impresiona încrederea pisicilor din clan și se putea baza pe ele. Bineînțeles că Stea Albastră avea să își revină.

— Te întorci și tu cu mine?

— Trebuie să termin aici, i-a răspuns ea apucând alt fruct și începând să-l mestece.

Inimă de Foc s-a simțit ciudat să plece, lăsând-o pe mica pisică singură cu cei doi războinici din Clanul Umbrelor, în duhoarea aceea de boală care îi înfiora blana. Se întreba dacă făcuse bine lăsându-i să rămână.

Lângă tabăra Clanului Tunetului, s-a adăpostit sub un tufiș înfrunzit și s-a spălat zdravăn. Strângea din ochi în fața duhorii bolii pisicilor din Clanul Umbrelor. Și-ar fi dorit să poată spăla gustul amar din bot cu o gură de apă din pârâul aflat în spatele terenului de antrenament, dar secase cu câteva zile înainte. Ar fi trebuit să pornească înapoi spre râu dacă voia apă și nu avea timp, trebuia să se întoarcă înainte ca pisicile din clan să se întrebe unde e. Avea să revină în altă zi ca să-l găsească pe Dungă Cenușie.

Furtună de Nisip l-a întâmpinat când ieșea din tunelul de orz sălbatic.

— Ai fost la vânătoare?

— L-am căutat de Dungă Cenușie, a hotărât Inimă de Foc să recunoască partea cea mai simplă din adevăr.

— Atunci presupun că nu ai dat de Labă de Nor, a mieunat Furtună de Nisip, fără să pară îngrijorată de mărturisirea făcută de motan.

— Nu e în tabără?

— A plecat la vânătoare dis-de-dimineață.

Inimă de Foc știa că pisica avea aceleași bănuieli ca și el – Labă de Nor făcea probabil o altă vizită la Două-Picioare.

— Oare ce să fac?

— Ce-ar fi să mergem să-l căutăm împreună? a sugerat Furtună de Nisip. Poate că, dacă stau și eu de vorbă cu el, îl facem să înțeleagă.

Inimă de Foc a dat din cap recunoscător.

— Merită să încercăm.

A pornit primul printre Brazii Înalți, fără ca vreunul dintre ei să vorbească în timp ce

alergau pe pământul uscat. Aerul era nemișcat, iar acele de pin se simțeau moi și răcoroase sub labele lor. Inimă de Foc era conștient că drumul acesta îi devenise la fel de familiar precum calea spre Patru Stejari sau Pietrele Însorite, dar Furtună de Nisip era mai precaută, oprindu-se din când în când ca să adulmece aerul și să verifice marcajele de miros.

Când au ieșit din pădurea de brazi, Inimă de Foc a simțit că neliniștea ei crește. A privit-o și a văzut cât de tensionați îi erau umerii, zărind șirul de cuiburi de Două-Picioare ce se întindea în fața lor.

— Ești sigur că ăsta-i drumul pe care ar fi venit? a șoptit ea, uitându-se îngrijorată dintr-o parte în alta.

S-a auzit lătratul unui câine, iar Furtună de Nisip s-a înfoiat toată.

— Nu-ți face griji, câinele nu iese din curtea lui, a liniștit-o Inimă de Foc, simțindu-se stânjenit de faptul că știa asemenea lucruri.

La început, când se alăturase clanului, Furtună de Nisip îl necăjise în legătură cu viața lui de pisoi de casă, iar acum, când ea îl acceptase întru totul, nu voia să-i amintească despre copilăria lui.

— Dar Două-Picioare nu-și aduc câinii până aici? a întrebat ea.

— Uneori, a recunoscut Inimă de Foc. Dar avem destul timp să ne dăm seama. Două-Picioare nu se prea furișează prin pădure. O să-i auzi încă dinainte de a le simți mirosul, iar duhoarea lor nu e deloc discretă.

Spera că glumele lui aveau s-o ajute pe Furtună de Nisip să se liniștească, dar era la fel de tensionată.

— Haide, simt aici mirosul lui Labă de Nor.

Și-a frecat obrazul de tulpina unui mărăcine.

— Ți se pare proaspăt mirosul ăsta?

Furtună de Nisip s-a aplecat în față și a adulmecat mărăcinele.

— Da.

— Atunci cred că putem bănui încotro se îndreaptă.

Inimă de Foc a dat târcoale mărăcinelui, ușurat că cel puțin urma îi conducea în direcția opusă grădinii Prințesei. Nu-și dorea deloc ca Furtună de Nisip să-i cunoască deja sora – pisoi de casă. Încă de când îl adusese pe Labă de Nor în tabără, clanul știa că el o vizitează, dar nu știau ce afecțiune îl leagă de Prințesa; prefera să nici nu afle. Era mai bine ca celelalte pisici să fie la fel de sigure ca el de faptul că inima sa aparținea clanului.

Apropiindu-se de gardul pe care se urcase Labă de Nor cu o zi înainte, Inimă de Foc a simțit un fior amenințător străbătându-i blana. Se simțeau mirosuri noi, pe lângă cel al lui Labă de Nor. Se schimbase ceva. A condus-o pe Furtună de Nisip spre mesteacănul argintiu, iar ea l-a urmărit cu ușurință când a urcat pe trunchi, până la ramuri. Îi vedea mustățile tresăltând în timp ce pisica adulmeca aerul.

Inimă de Foc a privit prin ferestre în cuibul de Două-Picioare. Înăuntru părea ciudat de întuneric și gol. A tresărit când s-a auzit o ușă trântită, cu un ecou puternic ca tunetul. A început să se îngrijoreze.

— Ce este? l-a întrebat Furtună de Nisip neliniștită, în timp ce motanul a sărit jos de pe gard, cu coada zburlită.

— Se petrece ceva ciudat. Cuibul e gol. Stai aici, i-a poruncit el. Mă duc să mă uit mai de-aproape.

A pornit târâș de-a curmezișul grădinii. Când s-a apropiat de ușa cuibului, a auzit pași de labe în spatele lui. S-a răsucit și a văzut-o pe Furtună de Nisip, cu fața încordată dar hotărâtă. A dat din cap spre ea, aprobând în tăcere să-l urmeze dacă vrea, apoi s-a întors din nou spre ușă.

Chiar atunci a început gălăgia unui monstru. Inimă de Foc s-a strecurat pe aleea ce mărginea una dintre laturile cuibului. Blana i se înfoia de teamă, dar a continuat să meargă

până a ajuns în capătul cărării. S-a uitat cu atenție spre locul unde lumina soarelui învăluia un labirint de cuiburi de Două-Picioare și alei.

A simțit-o pe Furtună de Nisip gâfâind lângă el, cu blana lipită ușor de-a lui.

— Uite, a șuierat el.

Un monstru uriaș, aproape la fel de mare precum cuibul Două-Picioare, era oprit pe Calea Tunetului. Mârâitul asurzitor ieșea din pântecul monstrului.

Pisicile au tresărit din nou, când o altă ușă a cuibului s-a închis trântindu-se, undeva după colț. Inimă de Foc a văzut un Două-Picioare îndreptându-se spre monstru cu ceva în mână. Semăna cu o vizuină împletită din tulpini uscate. Prin plasa tare de la unul dintre capete, Inimă de Foc a zărit o blăniță albă. S-a uitat mai de-aproape, iar inima i-a stat în loc când a recunoscut figura din spatele plasei, cu ochii măriți de spaimă.

Era Labă de Nor!

CAPITOLUL 12

— Ajutor! Nu-i lăsați să mă ia! a auzit Inimă de Foc țipetele disperate ale lui Labă de Nor peste zgomotul monstrului furios.

Două-Picioare nici nu l-a băgat în seamă. S-a urcat în monstru împreună cu Labă de Nor și a trântit ușa. Lăsând în urmă un nor înecăcios, monstrul a pornit de-a lungul Căii Tunetului.

— Nu! Stai!

A ignorat strigătele lui Furtună de Nisip, pornind pe alee și apoi după monstru. Drumul aspru, din ciment, îi rănea pernuțele, dar oricât de repede ar fi alergat, monstrul se deplasa și mai rapid, până când a dispărut după un colț. Inimă de Foc s-a oprit brusc, labele îl dureau și pieptul i se zbătea nebunește. Furtună de Nisip l-a strigat din nou:

— Inimă de Foc! Întoarce-te!

A privit disperat Calea Tunetului, acum goală, unde cu doar câteva momente înainte se aflase monstrul. S-a grăbit înapoi spre Furtună de Nisip. Amorțit de șoc, a urmat-o orbește; l-a condus pe alee, dincolo de cuibul gol, prin grădină și peste gard, în siguranța pădurii.

— Inimă de Foc! a oftat Furtună de Nisip când au aterizat pe stratul de frunze din pădure. Ești bine?

Nu-i putea răspunde. Privea fix gardul, încercând să înțeleagă ceea ce tocmai văzuse. Două-Picioare îl furaseră pe Labă de Nor! Nu putea scăpa de imaginea spaimei zugrăvite pe figura tânărului motan. Unde îl duceau? Oricare ar fi fost destinația, Labă de Nor nu voia să ajungă acolo.

— Îți sângerează pernuțele, a murmurat Furtună de Nisip.

Inimă de Foc a ridicat o labă din față și a întors-o ca să se uite. A privit în gol spre sângele ce curgea, până ce Furtună de Nisip s-a aplecat și a început să-i lingă pământul de pe răni. Îl ustura, dar Inimă de Foc nu a protestat. Mișcările ritmice îl alinau, stârnind amintiri demult uitate din copilărie. Încet-încet, panica ce-i împietrise mintea a început să se disipeze.

— A dispărut, a mieunat el nefericit.

Își simțea inima ca pe o bucată de lemn uscat, răsunând de durere la fiecare bătaie.

— O să găsească el drumul spre casă, l-a încurajat Furtună de Nisip.

Inimă de Foc i-a privit ochii verzi, calmi și a simțit un licăr de speranță.

— Dacă o să vrea, a adăugat ea.

Cuvintele ei l-au înțepat ca niște spini, dar ochii îi erau plini de compasiune, iar Inimă de Foc și-a dat seama că nu face decât să spună adevărul.

— Labă de Nor poate fi mai fericit acolo unde merge, a mieunat ea. Vrei să fie fericit, nu?

Inimă de Foc a dat încet din cap.

— Haide, atunci, să ne întoarcem în tabără.

Mieunatul lui Furtună de Nisip a devenit alert, iar Inimă de Foc a simțit un val de frustrare.

— Ție ți-e ușor! Tu ai în comun cu celelalte pisici sângele clanului. Labă de Nor era singura mea rudă. Acum nu mai am pe nimeni apropiat în clan.

Furtună de Nisip a tresărit de parcă ar fi lovit-o.

— Cum poți să spui asta? Mă ai pe mine! a scuipat ea. Am încercat întruna să te ajut. Asta

nu înseamnă nimic? Am crezut că prietenia noastră e importantă pentru tine, dar e clar că m-am înșelat!

S-a răsucit pe loc șfichiuind labele lui Inimă de Foc cu coada, înainte de a o lua la fugă printre copaci.

Motanul a urmărit-o dispărând printre copaci, uluit de reacția ei. Îl usturau labele și se simțea mai nefericit ca niciodată. A început să hoinărească prin pădure, ocolind gardul Prințesei. Nici nu-și putea imagina cum să-i dea vestea despre ce i se întâmplase puiului ei.

Cu fiecare pas, durerea îngrijorării față de ceea ce trebuia să povestească întregului clan îl amăra tot mai mult. Își imagina ce triumfător avea să fie Dungă Neagră la aflarea veștii că nepotul lui Inimă de Foc se întorsese la viața comodă a unui pisoi de casă. Dacă s-a născut pisoi de casă, pisoi de casă e toată viața! Poate că gluma ce-l chinuise pe Inimă de Foc atâta timp avea totuși un grăunte de adevăr.

Freamătul unui șoarece pe sub brazi i-a atras atenția. În definitiv, clanul tot trebuia să fie hrănit. Inimă de Foc s-a lăsat pe vine din instinct, însă de data aceasta vânătoarea nu-i aducea nicio bucurie. A urmărit și a prins șoarecele cu o pricepere detașată, apoi l-a cărat în tabără.

Soarele începuse să atingă vârfurile copacilor când a ajuns la tunelul din orz sălbatic. S-a oprit și a tras aer adânc în piept înainte de a păși în luminiș, cu șoarecele bălăngănindu-i-se între fălci.

Pisicile din clan împărtășeau ritualul spălării după masa de seară. Blană de Șoarece l-a întâmpinat la intrare, iar secundul se întreba dacă nu cumva îl așteptase să se întoarcă.

— Ai fost plecat multă vreme, a observat ea cu blândețe. E totul în regulă?

Inimă de Foc și-a îndepărtat privirea stânjenit. Simțea că trebuie să-i dea vestea mai întâi lui Stea Albastră.

— Vifor Alb a organizat patrula de seară în absența ta, a continuat Blană de Șoarece.

— Ăăă… bine… mulțumesc, s-a bâlbâit Inimă de Foc.

Blană de Șoarece a plecat politicoasă capul și s-a îndepărtat.

Privind-o cum se îndepărtează, motanul a încercat să se convingă singur că pierderea lui Labă de Nor nu înseamnă că din acel moment e singur în clan. Cele mai multe dintre pisici păreau să-l accepte ca secund, în ciuda încălcării tradiției ritualului de numire. Inimă de Foc își dorea să poată fi sigur de faptul că și Clanul Stelelor îl acceptă, iar temerile îi înnegurau mintea ca niște ciori ce dădeau din aripile negre. Să fi fost pierderea lui Labă de Nor un semn că spiritele din Clanul Stelelor vor să pedepsească pisicile din Clanul Tunetului, lipsindu-le de un viitor războinic? Sau, și mai grav, era mesajul transmis de strămoșii războinici că pisicile de casă nu au ce căuta în clan?

Inimă de Foc simțea că nu se mai poate ține pe picioare din cauza îngrijorării. Și-a lăsat ofranda de pradă în vârful mormanului de vânat și a privit în jur. Furtună de Nisip era întinsă lângă Vânt Ager, cu o rândunică între labe. Inimă de Foc a tresărit când pisica roșcată i-a aruncat o privire plină de reproș. Știa că trebuie să-i ceară iertare, dar mai întâi trebuia să-i dea vestea despre Labă de Nor lui Stea Albastră.

A traversat luminișul spre vizuina conducătoarei și a strigat un salut încă de la intrare. A fost surprins când a auzit vocea lui Vifor Alb dinăuntru. A băgat capul printre licheni și a văzut-o pe Stea Albastră culcușită în cuib, cu capul ridicat și cu ochii strălucitori, împărtășind ritualul spălării cu Vifor Alb. Pentru prima oară după multă vreme, lidera clanului arăta ca orice alt luptător, bucurându-se de compania unui prieten de încredere. Văzând expresia mulțumită de pe figura lui Stea Albastră, Inimă de Foc nu a vrut să o tulbure cu veștile rele. Avea să-i spună mai târziu.

— Da, ce este? l-a întrebat Stea Albastră.

— Mă… mă întrebam dacă îți este foame, s-a bâlbâit Inimă de Foc.

— A, a răspuns ea surprinsă. Mulțumesc, dar mi-a adus Vifor Alb ceva de mâncare.

Și-a aplecat capul spre porumbelul pe jumătate mâncat de pe dușumeaua vizuinii.

— Ă…bine, atunci vă las să mâncați.

Inimă de Foc a ieșit repede, înainte ca ea să apuce să-l întrebe pe unde umblase. S-a întors la grămada de vânat, a ales șoarecele pe care îl vânase mai devreme și l-a cărat spre tufișul de urzici lângă care stăteau întinși Furtună de Nisip și Vânt Ager.

Când a văzut că se apropie, Furtună de Nisip s-a uitat în altă parte, prefăcându-se ocupată să smulgă aripile vânatului. Inimă de Foc și-a lăsat șoarecele să cadă.

— Salutare, l-a întâmpinat Vânt Ager. Credeam c-o să pierzi ora mesei.

Inimă de Foc a încercat să toarcă un răspuns prietenos, însă vorbele i-au ieșit răgușite.

— A fost o zi plină.

Vânt Ager a aruncat o privire spre Furtună de Nisip, care încă îl ignora pe secund, iar lui Inimă de Foc i s-a părut că vede mustățile războinicului fremătând.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, i-a șoptit el lui Furtună de Nisip.

— Așa și trebuie, a mormăit ea fără să ridice privirea.

— Mi-ai fost o prietenă bună, a insistat Inimă de Foc. Îmi pare rău că am lăsat impresia că nu te apreciez.

— Da, bine, poate data viitoare încerci să te gândești mai departe de propriile mustăți!

— Suntem prieteni din nou? a mieunat Inimă de Foc.

— Întotdeauna am fost, a răspuns ea simplu.

Ușurat, motanul s-a așezat lângă ea și a început să ronțăie la șoarece. Vânt Ager nu scosese o vorbă, dar Inimă de Foc a observat că ochii îi sclipesc de amuzament. Era clar că relația lui cu Furtună de Nisip atrăsese atenția celorlalți războinici. Stânjenit, Inimă de Foc a simțit că i se înfioară blana și s-a uitat jenat în jur.

Dungă Neagră ședea în fața vizuinii ucenicilor și stătea de vorbă cu Labă de Cenușă. Inimă de Foc se întreba ce treabă are de împărțit cu ucenicul lui Blană Pământie, în loc să ia masa împreună cu ceilalți războinici. Labă de Cenușă tot clătina din cap, dar războinicul tărcat a continuat să vorbească până când Labă de Cenușă a plecat privirea și a început să traverseze încet luminișul, spre tufișul de urzici.

Lui Inimă de Foc i-au zvâcnit urechile. Văzând cu câtă atenție îl urmărește Dungă Neagră pe tânărul ucenic cenușiu, își dădea seama că e ceva la mijloc.

Labă de Cenușă s-a oprit în fața lui Inimă de Foc; trupul micuț era înlemnit, iar coada îi flutura neliniștită.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat secundul.

— Mă întrebam unde este Labă de Nor, a mieunat Labă de Cenușă. A spus că se întoarce până la cină.

Inimă de Foc a privit dincolo de ucenic, la războinicul ce îi urmărea îndeaproape, cu ochii de ambră strălucind de interes.

— Zi-i lui Dungă Neagră că, dacă vrea să știe, trebuie să mă întrebe chiar el! s-a rățoit secundul.

Labă de Cenușă a tresărit.

— Îmi… îmi pare rău, a bălmăjit el. Dungă Neagră mi-a zis…

Ucenicul a trecut de pe o labă pe alta, apoi și-a ridicat dintr-odată privirea, uitându-se fix în ochii lui Inimă de Foc.

— De fapt, nu doar Dungă Neagră vrea să știe. Sunt îngrijorat, Labă de Nor a promis că se întoarce până la masă.

Ucenicul cenușiu a ezitat, uitându-se în altă parte, și a încheiat:

— Orice altceva ar face, măcar se ține întotdeauna de cuvânt.

Inimă de Foc era uluit. Nu-i trecuse prin minte că Labă de Nor ar fi putut să câștige respectul și loialitatea colegilor lui de bârlog, ca orice alt războinic. Dar ce voia să spună Labă de Cenușă prin „orice altceva ar face“?

CAPITOLUL 13

— Este în regulă Labă de Nor? a mai întrebat o dată Labă de Cenușă.

Inimă de Foc a clipit, străduindu-se să găsească vorbele cele mai potrivite pentru a explica dispariția lui Labă de Nor.

— Cred că Labă de Nor a plecat din clan, a murmurat el în cele din urmă.

N-avea niciun rost să încerce să ascundă ce se întâmplase.

Ochii lui Labă de Cenușă s-au mărit, micul motan era șocat, uluit.

— P... plecat? Dar... ne-ar fi spus. Adică n-am crezut niciodată c-o să rămână acolo.

— Să rămână unde? a întrebat iute Vânt Ager, ridicându-se în fund. Ce se întâmplă?

Labă de Cenușă l-a privit pe Inimă de Foc cu o expresie vinovată, știind că dăduse de gol secretul prietenului său.

— Întoarce-te la masă, a mieunat Inimă de Foc cu blândețe. Îi poți spune lui Dungă Neagră că Labă de Nor s-a întors la viața lui de pisoi de casă. Secretele nu-și mai au rostul.

— Nu-mi vine să cred că a plecat într-adevăr, a mieunat trist Labă de Cenușă. O să-mi fie dor de el.

S-a întors și a pornit amărât spre vizuina ucenicilor, unde îl aștepta Dungă Neagră, ca o cucuvea înfometată. Vestea avea să se răspândească în toată tabăra înainte de asfințit.

— Unde a plecat Labă de Nor? a întrebat Vânt Ager, întorcându-se spre Inimă de Foc.

— S-a întors să locuiască cu Două-Picioare, a răspuns Inimă de Foc, iar fiecare cuvânt cădea ca o piatră în aerul fierbinte al pădurii.

Încă îi răsunau în urechi țipetele sfâșietoare după ajutor ale lui Labă de Nor, dar Inimă de Foc nu credea c-ar fi fost de vreun folos să ofere scuze pentru ucenicul lui năbădăios. Cum putea să convingă clanul că Labă de Nor fusese luat împotriva voinței lui, când aveau să-și amintească toți că tânărul motan se îngrășase acceptând hrană de la Două-Picioare?

Vânt Ager s-a încruntat.

— Dungă Neagră o să se bucure să audă asta.

Războinicul dungat avea deja o privire triumfătoare ascultând veștile primite de la Labă de Cenușă. Cu inima strânsă, secundul l-a urmărit cum merge până lângă Coadă Lungă și Urechiușă, iar vestea despre dispariția lui Labă de Nor a început să se răspândească prin clan ca tulpina unei iederi întunecate. Urechiușă s-a strecurat printre ramurile stejarului, ca să împărtășească noutățile cu ceilalți bătrâni, în timp ce Coadă Lungă dădea din cap ascultându-l pe fostul său mentor, pornind apoi spre vizuina puilor. Așa cum se temuse Inimă de Foc, Dungă Neagră avea grijă ca întreaga tabără să afle că nepotul său se întorsese la viața de pisoi de casă.

— N-ai de gând să faci nimic? l-a întrebat Furtună de Nisip, plină de indignare. Îl lași pe Dungă Neagră să-i anunțe pe toți din clan despre plecarea lui Labă de Nor?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Cum să lupt împotriva adevărului? a mieunat el trist.

— Te poți adresa clanului! s-a răstit Furtună de Nisip. Le poți explica ce s-a întâmplat de fapt.

— Labă de Nor a respins viața de clan în clipa în care a început să accepte mâncare pentru

pisoi de casă, a subliniat el.

— Măcar spune-i lui Stea Albastră, l-a îndemnat Furtună de Nisip.

— Prea târziu, a murmurat Vânt Ager.

Inimă de Foc a urmărit privirea războinicului maroniu și a văzut cum Dungă Neagră se îndreaptă tacticos spre vizuina conducătoarei. Avea s-o deranjeze atunci când îi trebuia liniște mai mult ca orice. Inimă de Foc a dat din coadă, enervat de ranchiuna egoistă a lui Dungă Neagră, dar conștient că e de fapt furios pe Labă de Nor.

— Haide, măcar termină-ți masa, a mieunat Furtună de Nisip mai blândă.

Dar secundul nu mai avea poftă de mâncare. Privea în jurul luminișului, răspunzând privirilor celorlalte pisici, unele neliniștite, altele pur și simplu curioase, pe măsură ce aflau că Labă de Nor a dezertat.

Coada lui Vânt Ager a lovit ușor labele din spate ale lui Inimă de Foc.

— Ai grijă.

Dungă Neagră venea spre ei cu o expresie înfumurată pe care nici nu încerca s-o ascundă.

— Stea Albastră vrea să te vadă, a mieunat el tare către Inimă de Foc.

Secundul a oftat resemnat, s-a ridicat și a pornit spre vizuina liderei.

A ezitat la intrare, simțind împunsătura îngrijorării. Părea inevitabil ca Stea Albastră să privească dispariția lui Labă de Nor ca pe o altă trădare a unei pisici din Clanul Tunetului. Oare însemna că avea să se îndoiască și de Inimă de Foc, din cauza originii sale de pisoi de casă?

— Intră, Inimă de Foc, l-a strigat Stea Albastră. Te simt cum dai târcoale pe-acolo!

A intrat printre licheni. Stea Albastră era culcată în cuib, iar lângă ea ședea Vifor Alb, cu ochii măriți de curiozitate. Inimă de Foc a ciulit urechile, încercând să le oprească din zvâcnit, ca să nu-i trădeze nervii.

— Deci de asta veniseși mai devreme să mă vezi, a mieunat Stea Albastră. Te întrebai dacă mi-e foame, sigur că da!

Inimă de Foc a fost luat prin surprindere de torsul amuzat din vocea ei.

— De obicei te oferi să-mi aduci mâncare în vizuină doar dacă ai impresia că sunt bolnavă. M-ai pus pe gânduri, m-am temut că umblă vreun zvon prin tabără că nu mai am mult de trăit.

Lui Inimă de Foc nu-i venea să creadă că primise vestea despre Labă de Nor cu atâta calm.

— Îmi… îmi pare rău, s-a bâlbâit el. Voiam să-ți spun despre Labă de Nor, dar păreai atât de… de liniștită. Nu am vrut să te tulbur.

— Nu m-oi fi simțit eu bine în ultima vreme, a recunoscut Stea Albastră înclinând capul, dar nu sunt din porțelan.

Ochii i-au devenit serioși pe măsură ce vorbea. A continuat:

— Încă sunt lidera clanului și trebuie să știu tot ce se întâmplă cu pisicile mele.

— Da, Stea Albastră.

— Mi-a spus Dungă Neagră că Labă de Nor s-a dus să locuiască cu Două-Picioare. Știai că e posibil să se întâmple asta?

Motanul a încuviințat din cap.

— Dar am aflat de curând. Chiar ieri am aflat că mergea la un cuib de Două-Picioare și primea mâncare.

— Și te-ai gândit că poți să-i bagi mințile în cap singur, a murmurat Stea Albastră.

— Da.

Secundul a privit spre Vifor Alb, care îi privea în tăcere, dar ochii lui înțelepți nu ratau nimic.

— Nu-i poți impune unei pisici ce să simtă, l-a avertizat Stea Albastră. Dacă inima lui Labă de Nor jinduia după viața de pisoi de casă, nici Clanul Stelelor nu l-ar fi putut schimba.

— Știu, i-a răspuns Inimă de Foc. Dar nu-i atât de simplu.

Nu voia să găsească scuze pentru comportamentul lui Labă de Nor, însă își dorea ca Stea Albastră să știe toată povestea. Nu era sigur dacă voia asta de dragul ucenicului sau chiar pentru el.

— A fost luat de Două-Picioare împotriva voinței lui.

— Luat? l-a îngânat Vifor Alb. Ce te face să spui asta?

— Am văzut cum îl cărau și plecau într-un monstru, a explicat Inimă de Foc. Striga după ajutor. Am alergat după el, dar n-am mai putut face nimic.

— Dar accepta mâncare de la acești Două-Picioare de ceva timp, i-a amintit Stea Albastră, îngustând ochii.

— Da, a recunoscut Inimă de Foc. Chiar ieri am vorbit cu el despre asta și nu sunt sigur că vrea să trăiască o viață de pisoi de casă. Părea că încă se consideră membru al clanului. Nu cred că înțelege cât de grav a încălcat codul războinicilor.

— Ești sigur că ăsta e soiul de războinic de care are nevoie Clanul Tunetului? l-a întrebat Stea Albastră.

Inimă de Foc a lăsat ochii în jos, rușinat de ucenicul lui și înțelegând adevărul din cuvintele conducătoarei.

— E încă tânăr, a mieunat el încet. Cred că are inima unei pisici din clan, chiar dacă nu-și dă seama nici el încă.

— Inimă de Foc, a mieunat Stea Albastră cu blândețe. Clanul Tunetului are nevoie de pisici curajoase și loiale, ca tine. Dacă Labă de Nor a fost luat, atunci acesta a fost planul Clanului Stelelor. Poate că nu s-a născut în pădure, dar a făcut parte din clanul nostru suficient de mult timp ca strămoșii războinici să fie preocupați de soarta lui. Nu fi prea trist. Oriunde s-ar fi dus, Clanul Stelelor va veghea asupra fericirii lui.

Inimă de Foc a ridicat încet ochii spre fosta lui mentoră.

— Mulțumesc, Stea Albastră, a mieunat el.

Își dorea să creadă că spiritele din Clanul Stelelor vegheau asupra lui Labă de Nor, că nu pedepseau clanul și nu-și exprimau dezaprobarea față de pisoii de casă exilându-l pe ucenic. Nu era convins pe de-a-ntregul, însă era recunoscător liderei clanului pentru înțelegere și, mai ales, era ușurat că nu interpretase dispariția tânărului motan ca pe un mesaj sumbru.

În noaptea aceea Inimă de Foc a visat din nou. Cerul senin al nopții se întindea deasupra, în timp ce visul îl purta pe deasupra pădurii spre Patru Stejari, ținându-l în ghearele-i înstelate înainte de a-i da drumul pe Piatra Înaltă. Inimă de Foc a simțit puterea fără de vârstă a bolovanului sub labe, bucurându-se de răcoarea emanată de piatră; încă îl mai dureau pernuțele după ce alergase în urma lui Labă de Nor. Simțea apropierea lui Frunză Ruginie, iar odată cu acea senzație a avut și sentimentul de ușurare la gândul că ea nu îl părăsise, ca în ultimul său vis.

— Inimă de Foc.

Vocea cunoscută i-a șoptit la ureche și Inimă de Foc s-a întors, așteptând să vadă blana pestriță a pisicii-vraci strălucind în lumina lunii. Dar ea nu era acolo.

— Frunză Ruginie, unde ești? a strigat el, jinduind din toată inima să o vadă.

— Inimă de Foc, a șoptit din nou vocea, păzește-te de un dușman ce pare adormit.

— Ce vrei să spui? a întrebat motanul cu inimă strânsă. Ce dușman?

— Păzește-te!

Inimă de Foc a deschis ochii și a ridicat capul. Era încă întuneric în vizuină și auzea respirația liniștită a celorlalți războinici din Clanul Tunetului. S-a ridicat în picioare și a pornit spre intrarea în vizuină. Trecând pe lângă Dungă Neagră, a observat că urechile războinicului sunt ciulite și alerte, cu toate că ochii îi avea închiși.

Păzește-te de un dușman ce pare adormit. Avertismentul a răsunat din nou în mintea

motanului, dar a îndepărtat gândul acela scuturându-se. Nu era nevoie ca Frunză Ruginie să-i amintească de pericolul reprezentat de Dungă Neagră. Inimă de Foc știa foarte bine că loialitatea războinicului față de Clanul Tunetului nu aducea cu sine în mod automat și loialitatea față de secundul clanului. Avertismentul lui Frunză Ruginie fusese despre altceva, ceva ce ea se temea că Inimă de Foc nu poate vedea singur.

Poiana era învăluită în lumina palidă, argintie a lunii și bătea un vânticel răcoros. Inimă de Foc s-a așezat și a privit lung stelele. Oare ce anume o îngrijora pe Frunză Ruginie? Căuta febril în minte, recapitulând tot ce i se întâmplase în ultima perioadă – însănătoșirea lui Stea Albastră, dispariția lui Labă de Nor, descoperirea pisicilor bolnave din Clanul Umbrelor. Pisicile din Clanul Umbrelor! Blană Fumurie spusese că reușise să le vindece, dar poate că nu era așa. Poate că doar păreau să se fi însănătoșit. Inimă de Foc simțea cum panica îi face să tresalte coada, ca mii de mușcături de purice. Frunză Ruginie fusese pisică-vraci. Poate că știa că boala nu fusese de fapt vindecată. Poate că îl avertiza că se răspândise deja în tabăra Clanului Tunetului. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai sigur era că asta însemnase visul lui.

Printre ramurile copacilor de deasupra lui fluturau lilieci, iar aripile lor silențioase parcă întețeau flăcările neliniștii lui Inimă de Foc. Cum putuse să le dea voie pisicilor din Clanul Umbrelor să rămână pe teritoriul Clanului Tunetului? Trebuia s-o întrebe pe Blană Fumurie dacă e sigură că le vindecase. A sărit în patru labe și a fugit de-a curmezișul luminișului, trecând prin tunelul de ferigi și intrând în vizuina lui Colț Galben.

S-a oprit brusc, gâfâind. Sforăitul gros al bătrânei pisici-vraci răsuna cu ecou prin crăpătura din stânca în care își avea bârlogul. Inimă de Foc auzea respirația ușoară a lui Blană Fumurie venind dinspre un cuib așezat printre ferigile de la margine.

— Blană Fumurie, a șuierat el grăbit.

— Tu ești, Inimă de Foc? a mieunat ea somnoroasă.

— Blană Fumurie, a șuierat el din nou, suficient de tare ca pisica cenușie să deschidă ochii.

L-a privit cu ochii cârpiți de somn, apoi s-a rostogolit încetișor pe burtă și a ridicat capul.

— Ce e? a întrebat ea încruntându-se.

— Ești sigură că pisicile din Clanul Umbrelor sunt vindecate?

Vorbea cât de încet putea, chiar dacă Colț Galben nu-l putea auzi dinăuntrul vizuinii.

Blană Fumurie a clipit confuză.

— M-ai trezit să mă întrebi asta? Ți-am spus și ieri, au început să se simtă mai bine.

— Dar sunt încă bolnave?

— Păi… da, a recunoscut pisica-vraci. Dar nu atât de bolnave pe cât erau la început.

— Și tu? Ai vreun simptom de boală? A făcut febră vreuna dintre pisicile noastre?

Blană Fumurie a căscat și s-a întins.

— Sunt bine, a mieunat ea. Pisicile din Clanul Umbrelor sunt bine. Clanul Tunetului este bine.

A clătinat din cap exasperată.

— Toată lumea e bine! Ce Clanul Stelelor te îngrijorează?!

— Am avut un vis, i-a explicat Inimă de Foc stânjenit. Am văzut-o pe Frunză Ruginie și mi-a spus să am grijă, să mă păzesc de un dușman care pare adormit. Cred că se referă la boală.

Blană Fumurie a pufnit.

— Probabil că visul era o avertizare, să nu o scoli pe biata Blană Fumurie, care a avut o zi foarte grea, că altfel o să te trezești cu mustățile smulse.

Inimă de Foc și-a dat seama că micuța ucenică e epuizată. Probabil că în ultima vreme fusese mai obosită decât de obicei, îndeplinindu-și sarcinile din tabără și, în același timp, îngrijindu-i pe Nouraș și pe Gât Alb.

— Îmi pare rău, a mieunat el. Dar cred că pisicile din Clanul Umbrelor trebuie să plece.

Blană Fumurie a deschis ochii complet pentru prima oară.

— Dar ai zis că pot să stea până sunt complet vindecate, i-a amintit ea. Te-ai răzgândit din cauza visului?

— Frunză Ruginie a mai avut dreptate până acum. Nu-mi pot asuma riscul de a le lăsa să rămână aici.

Blană Fumurie l-a privit lung o clipă, fără să spună nimic, apoi i-a răspuns: — Lasă-mă pe mine să le spun.

Inimă de Foc a încuviințat din cap.

— Dar trebuie s-o faci chiar mâine.

Blană Fumurie s-a așezat cu bărbia pe labele din față.

— Am să le spun, a promis ea. Dar dacă visul tău nu are dreptate? Dacă întreg Clanul Umbrelor e afectat de boală, așa cum povestesc ele, atunci trimiți pisicile astea la moarte sigură.

Inimă de Foc simțea un nod în gât, dar știa că trebuie să-și apere propriul clan.

— Poți să le înveți tu cum să facă amestecul de ierburi vindecătoare, nu?

Blană Fumurie a dat din cap.

— Bun, a continuat Inimă de Foc. Dacă faci asta, vor putea avea grijă de ele însele, poate chiar să-și ajute clanul.

Gândul că nu abandona cu totul pisicile din Clanul Umbrelor îi aducea o anumită ușurare, dar tot simțea nevoia să explice de ce le gonește.

— Blană Fumurie, trebuie s-o ascult pe Frunză Ruginie…

Tristețea i-a înecat vocea, reducându-l la tăcere. Mirosul ferigilor din jurul lui îl adâncea și mai mult în amintirea pisicii-vraci – acolo trăise și lucrase ea.

— Vorbești despre ea ca și cum ar fi în viață, a murmurat Blană Fumurie. De ce n-o poți lăsa să se odihnească alături de Clanul Stelelor? Știu c-a fost specială pentru tine, dar nu uita ce mi-a spus Colț Galben atunci când mă gândeam întruna la Pârâu Argintiu: „Depune energie în ziua de azi. Nu te mai îngrijora în legătură cu ceea ce a trecut.“

— Dar ce e așa greșit în a mi-o aminti pe Frunză Ruginie? a protestat Inimă de Foc.

— În timp ce tu visezi la ea, există o altă pisică – una vie – chiar sub nasul tău, la care ar trebui să te gândești.

Inimă de Foc a privit-o uimit.

— Cum adică?

— N-ai observat?

— Ce să observ?

Blană Fumurie a deschis ochii și a ridicat capul.

— Inimă de Foc, nu e pisică în clanul ăsta care să nu-și fi dat seama că Furtună de Nisip ține la tine mult, mult de tot.

Inimă de Foc a fost copleșit de un val de căldură și se pregătea să protesteze, s-o contrazică, însă Blană Fumurie l-a ignorat.

— Acum du-te și lasă-mă să dorm! a mormăit ea, așezându-și din nou bărbia pe labe. Am să le spun lui Nouraș și Gât Alb să plece chiar mâine. Promit.

Când a ajuns la tunelul de ferigi, Inimă de Foc auzea deja sforăitul ușor al lui Blană Fumurie, împletindu-se cu cel gros al lui Colț Galben. Încă îi vuia mintea când a pășit în luminiș. Știa că Furtună de Nisip îl place și îl respectă, mult mai mult decât s-ar fi așteptat atunci când se alăturase clanului, dar nu-i trecuse prin cap că ea simte ceva mai puternic decât prietenie față de el. Și-a amintit dintr-odată sclipirea duioasă a ochilor ei verzi din momentul în care îi linsese pernuțele însângerate, iar blana i-a fost înfiorată de o senzație pe care nu o mai trăise până atunci.

CAPITOLUL 14

În următoarele câteva zile pâraiele de pe teritoriul Clanului Tunetului au secat, în cele din urmă singura sursă de apă proaspătă găsindu-se în apropierea graniței cu Clanul Râului, pe latura îndepărtată a Pietrelor Însorite.

— Nu s-a mai pomenit o vară ca asta, a mormăit Chioara. Pădurea e uscată ca așternutul unor pui.

Inimă de Foc cerceta cerul în căutarea norilor și se ruga în tăcere la Clanul Stelelor să trimită ploaie în curând. Seceta forța pisicile din Clanul Tunetului să aducă apă din apropierea locului în care Blană Fumurie adăpostise cele două pisici bolnave din Clanul Umbrelor, iar el nu voia ca patrulele să intre în contact cu vreo urmă a bolii. Totodată, era aproape recunoscător pentru această preocupare de a găsi apă, care îi lăsa mai puțin timp la dispoziție pentru a se gândi la ce i se întâmplase lui Labă de Nor și a se întreba unde e ucenicul lui.

Patrula de la prânz tocmai se întorsese, iar Blană de Zăpadă organiza un grup de bătrâni și de regine, ce aveau să meargă la râu să bea apă. Se adunaseră în fâșia îngustă de umbră de la marginea luminișului.

— De ce ar trimite Clanul Stelelor o asemenea secetă acum? s-a plâns Urechiușă.

Inimă de Foc a văzut cu colțul ochiului cum bătrânul motan cenușiu se uită spre el, amintindu-și înfiorat de predicția bătrânilor în legătură cu încălcarea tradițiilor.

— Nu uscăciunea mă deranjează pe mine, a mormăit Chioara, ci faptul că au apărut atâția Două-Picioare în pădure. N-am mai auzit niciodată atâția, tropăie peste tot, sperie prada și ne strică marcajele de miros cu duhoarea lor. Un pic de ploaie i-ar goni.

— Ei bine, eu sunt îngrijorată în legătură cu Blană Albastră, a mieunat Coadă Pestriță. E o călătorie lungă până la râu și înapoi, iar ei nu-i place să-și lase puii singuri atâta timp. Dar dacă nu ar bea, i s-ar usca laptele și puii ar muri de foame.

— Și Floare Aurie la fel, a intervenit Zdreanță. Poate dacă am aduce fiecare câte un mănunchi de mușchi înmuiat în apă, ar putea să bea apă așa?

— Asta e o idee minunată, a miorlăit Inimă de Foc.

Se întreba cum de nu se gândise el la așa ceva. Poate că încercase să nu se gândească la nimic ce ținea de cuibul puilor – și de un pui în mod special.

— Puteți să aduceți astăzi?

Bătrânul motan alb-negru a încuviințat.

— O să aducem fiecare niște mușchi înmuiat, s-a oferit Coadă Pestriță.

— Mulțumesc.

Inimă de Foc a clipit recunoscător spre ea. Nu putea să nu se gândească, cu regret, ce încântat s-ar fi oferit Labă de Nor să-i ajute pe bătrâni. Fusese întotdeauna deosebit de apropiat de ei, ascultându-le poveștile în fiecare seară și uneori chiar mâncând împreună cu ei. Îl durea pe Inimă de Foc, dacă se gândea la asta prea mult timp, că bătrânii nu păreau să bage în seamă absența ucenicului. Oare el era singurul din tot clanul care credea că Labă de Nor ar fi putut să se adapteze totuși la viața în pădure? A scuturat iritat din urechi. Poate că Stea Albastră avea dreptate și tânărul motan luase decizia cea bună de a pleca. Dar asta nu însemna că Inimă de Foc nu-i simțea lipsa, mult mai intens decât s-ar fi așteptat.

I-a chemat pe Furtună de Nisip și pe Blană de Ferigă, care se odihneau la umbra tufișului de urzici după patrula de la prânz. Au sărit imediat în picioare și au venit repede la el.

— Îi însoțiți voi pe Urechiușă și pe ceilalți? Nu știu cât de aproape de râu vor fi nevoiți să meargă și poate au nevoie de ajutor dacă dau nas în nas cu o patrulă a Clanului Râului.

S-a oprit o clipă.

— Știu că sunteți obosiți, dar celelalte pisici sunt plecate la antrenament și trebuie să stau cu Vifor Alb să păzesc tabăra.

— Nu-i nicio problemă, a mieunat relaxat Blană de Ferigă.

— Nu sunt obosită, Inimă de Foc! a subliniat și Furtună de Nisip, fixându-l cu privirea ei verzuie.

Labele lui Inimă de Foc au furnicat la amintirea a ceea ce-i spusese Blană Fumurie cu câteva seri înainte.

— Ăăă, grozav, a mieunat el, un pic cam tare.

A început să se spele pe piept stânjenit, cu mișcări tot mai ferme, din momentul în care și-a dat seama că mustățile lui Blană de Ferigă freamătă a amuzament.

S-a simțit ușurat când grupul a ieșit din tunelul de orz sălbatic, lăsându-l singur în luminiș. Vifor Alb era cu Stea Albastră în vizuina ei. Blană Albastră și Floare Aurie erau în vizuina puilor, cu copiii. Inimă de Foc îl observase în ultimele zile pe puiul lui Gheară de Tigru plimbându-se prin tabără cu lăbuțe nesigure, încurajat de Floare Aurie. Îi evitase privirea și privise cu îngrijorare cum micul motan își începe viața în sânul clanului. În clipa aceea, auzindu-l cum miorlăie împreună cu ceilalți pui, Inimă de Foc se gândea numai la cât de înfometat avea să ajungă, dacă mama lui nu bea apă în curând. Spera că pisicile n-aveau să fie nevoite să se ducă până la râu; își imagina grupul de regine și de bătrâni înaintând încet prin tufișuri, însoțiți de Furtună de Nisip, a cărei blană portocalie strălucea printre frunzele verzi. Tresărind, și-a amintit de pisicile bolnave din Clanul Umbrelor. Dacă Blană Fumurie nu le spusese să plece și ele încă se mai ascundeau acolo? Inimă de Foc s-a cutremurat. A pornit în grabă spre cuibul lui Colț Galben și aproape că s-a ciocnit cu Blană Fumurie, care ieșea șchiopătând din tunel.

— Ce-ai pățit? a mieunat ea voioasă, dar apoi a văzut încruntarea de pe figura lui și expresia i s-a schimbat.

— Le-ai spus lui Nouraș și Gât Alb că trebuie să plece?

— Am mai discutat toate astea o dată, a oftat Blană Fumurie nerăbdătoare.

— Dar ești sigură că au plecat?

— Au promis că pleacă încă din noaptea aia.

Ochii ei albaștri îl provocau pe Inimă de Foc să o contrazică.

— Și n-a mai rămas miros de boală? a insistat el cu blana înfoiată de îngrijorare.

— Uite ce e! s-a rățoit ea. Eu le-am spus să plece, ei au zis că așa fac. N-am timp de toate astea. Trebuie să culeg fructe și, dacă nu ajung eu prima la ele, mi le fură păsările. Dacă nu mă crezi că au plecat pisicile din Clanul Umbrelor, de ce nu verifici tu?

Un mârâit gros s-a auzit din vizuina pisicii-vraci.

— Nu știu la cine miauni tu acolo, dar potolește-te imediat și du-te după fructele alea!

— Scuze, Colț Galben! a strigat Labă Fumurie peste umăr. Stăteam de vorbă cu Inimă de Foc.

Ochii ei l-au străfulgerat acuzator în timp ce asculta răspunsul bătrânei.

— Ei bine, spune-i să nu-ți mai irosească timpul, că altfel îmi dă mie socoteală!

Umerii lui Blană Fumurie s-au relaxat și mustățile i-au fremătat amuzate. Inimă de Foc s-a simțit vinovat.

— Iartă-mă că te tot bat la cap. Nu e vorba că n-am încredere în tine. Doar că…

— Doar că ești un bursuc bătrân și panicat, i-a răspuns ea, împingându-se prietenoasă în umărul lui. Mergi și verifică tu peștera, ca să scapi de îndoieli.

A trecut pe lângă el, șchiopătând spre intrarea în tabără.

Blană Fumurie avea dreptate. Nu avea să se liniștească decât văzând el însuși peștera de sub rădăcina bătrânului stejar, asigurându-se că scăpase atât de pisici, cât și de boală. Dar nu putea pleca acum. El și Vifor Alb erau singurii războinici din tabără. Cu blana furnicată de frustrare și îngrijorare, Inimă de Foc a început să se învârtă prin luminiș. Întorcându-se la poalele Pietrei Mari, gata s-o pornească din nou, l-a văzut pe Vifor Alb venind spre el.

— Ai hotărât cine va merge în patrula de seară?

— M-am gândit c-ar putea merge Vânt Ager, cu Labă Ascuțită și Blană de Șoarece.

— Bună idee, a răspuns Vifor Alb distrat.

Era clar că-l preocupă ceva.

— Oare ar putea Labă Luminoasă să meargă mâine în patrula de dimineață? I-ar prinde bine experiența. N-am… n-am prea ținut pasul cu antrenamentele ei în ultima vreme.

Urechile lui Vifor Alb au tresărit și secundul și-a dat seama, cu inima strânsă, că bătrânul războinic alb își petrece cea mai mare parte a timpului cu Stea Albastră. Bănuia că Vifor Alb se teme de ce ar face lidera Clanului Tunetului dacă ar lăsa-o singură prea mult timp. Totodată, Inimă de Foc era ușurat la gândul că mai există o pisică în clan, și nu oricare, ci cel mai respectat dintre războinicii cu experiență, care îi împărtășește îngrijorarea față de conducătoarea lor.

— Sigur că da, a acceptat el.

Vifor Alb s-a așezat lângă Inimă de Foc și a aruncat o privire în jurul luminișului.

— E liniște în după-amiaza asta.

— Furtună de Nisip și Blană de Ferigă i-au dus pe bătrâni și pe regine să bea apă de la râu. Zdreanță a venit cu ideea de a aduce niște mușchi îmbibat cu apă pentru Blană Albastră și Floare Aurie.

Vifor Alb a dat din cap.

— Poate că o s-o împartă și cu Stea Albastră. Nu pare dispusă să iasă din tabără.

Bătrânul războinic a coborât vocea.

— Linge roua de pe frunze în fiecare dimineață, dar pe căldura asta are nevoie de mai mult de atât.

Inimă de Foc s-a simțit copleșit de un val de îngrijorare.

— Părea mult mai bine acum câteva zile.

— E din ce în ce mai bine, l-a asigurat războinicul alb. Cu toate acestea, încă…

Mieunatul lui grav a rămas neterminat și, deși Inimă de Foc era zguduit de încruntarea întunecată de pe figura bătrânului războinic, nu mai era nevoie să adauge nimic.

— Înțeleg, a murmurat el. Am să vorbesc cu Zdreanță să-i ducă și ei niște mușchi atunci când se întorc.

— Mulțumesc.

Vifor Alb și-a mijit ochii.

— Te descurci foarte bine, să știi, i-a spus el calm.

— Cum adică?

— Ca secund. Știu că n-a fost ușor, Stea Albastră fiind… așa cum este, apoi a venit seceta. Dar nu cred că e pisică în clanul ăsta care să nu fie de acord că Stea Albastră a luat o decizie bună atunci când te-a numit pe tine.

„În afară de Dungă Neagră, Blană Pământie și jumătate dintre bătrâni“, a răspuns Inimă de Foc în mintea lui. Apoi și-a dat seama că e nepoliticos și a clipit recunoscător către războinicul alb.

— Îți mulțumesc, Vifor Alb, a tors el.

Îl încuraja mult o asemenea laudă din partea motanului înțelept, la a cărui părere ținea la fel de mult ca la cea a lui Stea Albastră.

— Și îmi pare rău pentru Labă de Nor, a continuat Vifor Alb cu blândețe. Trebuie să-ți fie

tare greu. În fond, îți era rudă și cred că pisicilor născute în clan le e prea ușor să ia de-a gata această legătură.

Inimă de Foc a fost luat prin surprindere de empatia pătrunzătoare a războinicului.

— Ei bine, da, a început el ezitant. Chiar îmi e dor de el și asta nu doar pentru că îmi este rudă. Chiar cred cu tărie că în cele din urmă ar fi putut ajunge un bun războinic.

L-a privit cu coada ochiului pe Vifor Alb, pe jumătate așteptându-se ca bătrânul motan să-l contrazică, însă, spre surprinderea lui, acesta a încuviințat din cap.

— Era un bun vânător și prieten de încredere pentru ceilalți ucenici. Dar poate că spiritele din Clanul Stelelor i-au pregătit un alt destin. Nu sunt pisică-vraci; nu pot să citesc în stele, ca Blană Fumurie sau Colț Galben, dar am avut întotdeauna încredere în strămoșii noștri războinici, oriunde ne-ar conduce aceștia clanul.

„Și asta te face un războinic atât de nobil“, și-a spus Inimă de Foc, plin de admirație față de loialitatea lui Vifor Alb pentru codul războinicilor. „Dacă Labă de Nor ar fi dat dovadă de o miime din puterea acesta de înțelegere, poate că lucrurile ar fi stat altfel…“

Sunetul pietrișului de dincolo de peretele taberei i-a făcut pe amândoi să tresară. Inimă de Foc s-a repezit la intrarea în tabără. Coadă Pestriță și ceilalți aproape că se prăvăleau în josul râpei, aruncând cu pietricele și pământ peste tot în jur. Aveau blana înfoiată și ochii plini de spaimă.

— Două-Picioare! a gâfâit Coadă Pestriță când a ajuns jos.

Inimă de Foc și-a îndreptat privirea spre locul unde Blană de Ferigă și Furtună de Nisip ajutau pisicile mai bătrâne să sară de la bolovan la bolovan.

— E în regulă! a strigat Furtună de Nisip. Ne-au pierdut urma.

Când au ajuns cu toții în siguranță, Blană de Ferigă a început să explice, cu respirația întretăiată de efort: — Era o haită de Două-Picioare. Erau mulți, tineri. Ne-au fugărit!

Blana lui Inimă de Foc s-a înfoiat de alarmă, din mijlocul pisicilor țâșnind un mieunat înspăimântat.

— Sunteți bine cu toții? i-a întrebat el.

Furtună de Nisip s-a uitat la pisicile din jurul ei și a dat din cap.

— Bun. Unde erau Două-Picioare ăștia? Erau lângă râu?

— Nici n-am ajuns la Pietrele Însorite, a răspuns Furtună de Nisip.

Vocea i s-a liniștit pe măsură ce începea să respire normal, iar ochii îi străluceau de indignare.

— Umblau brambura prin pădure, nu pe cărările obișnuite pentru Două-Picioare.

Inimă de Foc a încercat să nu-și trădeze spaima. Două-Picioare se aventurau rareori atât de departe în pădure.

— O să trebuiască să așteptăm până se lasă întunericul ca să mergem după apă, a hotărât el cu voce tare.

— Crezi c-o să plece până atunci? a întrebat Chioara.

— Păi de ce ar rămâne?

Secundul încerca să pară sigur pe sine, în ciuda propriilor îndoieli. Nimeni nu putea prevedea ce aveau să facă Două-Picioare.

— Dar cum rămâne cu Blană Albastră și cu Floare Aurie? s-a agitat Coadă Pestriță. O să aibă nevoie de apă mai curând de atât.

— Mă duc eu să aduc, s-a oferit Furtună de Nisip.

— Nu, mă duc eu, a mieunat Inimă de Foc.

Drumul după apă avea să-i ofere ocazia perfectă pentru a face ceea ce-i sugerase Blană Fumurie: să verifice chiar el că pisicile din Clanul Umbrelor plecaseră din peștera de sub bătrânul stejar. A înclinat din cap spre Furtună de Nisip.

— Am să te rog ca tu să stai în vârful râpei și să te uiți după Două-Picioare.

Chioara a scos un mieunat terifiat.

— Sunt sigur că până acum s-au întors din drum, a consolat-o el, dar cu Furtună de Nisip de pază, veți fi în siguranță.

A privit în ochii de smarald scânteietori ai pisicii și a avut certitudinea că așa e.

— Vin eu cu tine, a mieunat Blană de Ferigă.

Inimă de Foc a clătinat din cap. Trebuia să pornească singur la drum, ca să nu mai afle și alte pisici despre imprudenta faptă bună a lui Blană Fumurie.

— Tu trebuie să păzești tabăra, împreună cu Vifor Alb. Și vreau să îi raportezi chiar acum lui Stea Albastră ce ai văzut în pădure. Am să aduc cât de mult mușchi pot. Va trebui ca ceilalți să aștepte până la apus.

Inimă de Foc și Furtună de Nisip au urcat râpa împreună, adulmecând precauți aerul pe măsură ce se apropiau de vârf. Nici urmă de miros de Două-Picioare.

— Ai grijă, a șoptit Furtună de Nisip în timp ce Inimă de Foc se pregătea să intre în pădure.

I-a lins afectuos creștetul.

— O să am, i-a promis el încet.

Ochii lor verzi s-au întâlnit preț de o clipă lungă; apoi Inimă de Foc s-a întors și a pornit cu atenție printre copaci. Mergea ascuns în tufișurile cele mai dese, cu urechile ciulite și gura pe jumătate deschisă, străduindu-se să prindă orice indiciu al prezenței Două-Picioare. Le-a simțit mirosul nefiresc în apropiere de Pietrele Însorite, însă era învechit.

S-a întors și a luat-o prin pădure spre povârnișul de deasupra râului, ce constituia granița cu Clanul Râului. Uitându-se după patrule ale Clanului Râului, nu a putut să nu caute cu privirea capul gri al prietenului său, Dungă Cenușie. Dar în pădurea sufocată de căldură nu era nici urmă de pisică. Inimă de Foc avea să poată lua apă din râu fără să fie provocat la luptă, dar mai întâi trebuia să verifice peștera de sub bătrânul stejar.

A pornit de-a lungul graniței, oprindu-se la fiecare al doilea copac pentru a-și lăsa mirosul, împrospătând marcajele graniței dintre cele două clanuri. Chiar și atât de aproape de râu, pădurea își pierduse prospețimea primăverii, frunzele erau uscate și obosite. Inimă de Foc a zărit stejarul noduros, iar când s-a apropiat de el a văzut și intrarea în peștera în care își petrecuseră convalescența pisicile din Clanul Umbrelor.

A tras adânc aer în piept. Duhoarea bolii dispăruse. Oftând ușurat, a hotărât să arunce o privire rapidă înăuntru și apoi să se ducă după apă. Și-a continuat drumul cu ochii fixați pe intrarea în peșteră. S-a lăsat pe vine, apoi și-a întins cu grijă gâtul, privind în vizuina improvizată.

A scos un strigăt surprins când a simțit o greutate mare aruncată pe spinarea lui și gheare care îl țineau de coapse. Teama și furia îi curgeau deja prin vene, iar motanul a urlat, contorsionându-se violent în încercarea de a scăpa de atacator. Dar pisica ce-l prinsese în ambuscadă îl țintuise zdravăn. Inimă de Foc s-a pregătit pentru durerea ghearelor ascuțite ce aveau să i se înfigă în șolduri, însă labele care erau încleștate pe el erau mari și moi, cu ghearele în teacă. Apoi nările i s-au umplut cu un miros familiar – acum ascuns de mirosul Clanului Râului, dar tot îl recunoștea.

— Dungă Cenușie! a mieunat el bucuros.

— Credeam că n-o să mai vii să mă vizitezi, a tors motanul celălalt.

Inimă de Foc a simțit cum vechiul său prieten i se dă jos din spinare și și-a dat seama că Dungă Cenușie e ud leoarcă. Și blana lui portocalie era udă, după încăierarea lor. S-a scuturat și l-a privit uimit pe războinicul cenușiu.

— Ai înotat tot râul? a miorlăit el, nevenindu-i să creadă.

Toate pisicile din Clanul Tunetului știau cât de mult urăște Dungă Cenușie să i se ude blana groasă.

Motanul s-a scuturat zdravăn o dată și blana i s-a zvântat ușor. Blana lui lungă, care pe vremuri se îmbiba cu apă ca mușchiul, era acum netedă și strălucitoare.

— E mai rapid decât să cobor până la pietrele de trecere. Și, în plus, blana mea nu mai reține apa ca înainte. Cred că e unul dintre avantajele unui regim alimentar pe bază de pește.

— Cam singurul avantaj, îmi imaginez, a răspuns Inimă de Foc strâmbându-se.

Nu se putea compara gustul puternic al peștelui cu aroma subtilă, ca de mosc, a prăzii din pădurea Clanului Tunetului.

— Nu-i așa de rău odată ce te obișnuiești cu el, a mieunat Dungă Cenușie, clipind afectuos spre Inimă de Foc. Arăți bine.

— Și tu la fel, a tors motanul portocaliu.

— Ce mai face toată lumea? Blană Pământie e tot un ghimpe în coastă? Ce mai face Stea Albastră?

— Blană Pământie e bine, a început Inimă de Foc ezitând să continue. Stea Albastră e…

Își căuta cuvintele, nefiind sigur cât de bine e să-i povestească vechiului său prieten despre lidera Clanului Tunetului.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Dungă Cenușie cu ochii îngustați.

Inimă de Foc și-a dat seama că războinicul cenușiu îl cunoaște prea bine ca să nu-i observe reacția. A dat stingher din urechi.

— Stea Albastră e bine, nu? a continuat Dungă Cenușie sincer îngrijorat.

— E bine, l-a asigurat Inimă de Foc ușurat.

Dungă Cenușie nu simțise precauția prietenului său față de el, ci doar îngrijorarea legată de lidera Clanului Tunetului.

— Dar n-a mai fost în apele ei în ultima vreme. Încă de când Gheară de Tigru…

Dungă Cenușie s-a încruntat.

— L-ați mai văzut pe labe-otrăvite ăla de când a plecat?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Nici urmă de el. Nu știu cum ar reacționa Stea Albastră dacă l-ar mai vedea.

— Eu cred că i-ar scoate ochii cu ghearele, a tors Dungă Cenușie. Nu-mi imaginez că există ceva pe lumea asta care s-o scoată prea multă vreme din circuit pe Stea Albastră.

Tare și-ar fi dorit Inimă de Foc să fi fost așa. A privit ochii curioși ai lui Dungă Cenușie, dându-și seama cu tristețe că dorința lui de a i se destăinui vechiului său prieten e un vis imposibil. Dungă Cenușie era membru al Clanului Râului, iar Inimă de Foc trebuia să accepte cu greu că nu poate împărtăși detaliile slăbiciunii liderului său cu o pisică din alt clan. Își mai dădea seama și că nu e pregătit să-i povestească lui Dungă Cenușie despre dispariția lui Labă de Nor – cel puțin nu încă. Încerca să se convingă singur că nu-i spune pentru că nu vrea să-l îngrijoreze pe Dungă Cenușie, care nu avea cu ce să-l ajute. Dar bănuia că tăcerea lui are legătură mai curând cu mândria. Nu voia ca prietenul său să știe că el eșuase ca mentor pentru a doua oară, la atât de puțin timp după accidentul lui Blană Fumurie.

— Cum e în Clanul Râului? a mieunat el schimbând subiectul intenționat.

Dungă Cenușie a ridicat din umeri.

— Nu e prea diferit de Clanul Tunetului. Unele dintre pisici sunt prietenoase, altele sunt morocănoase, unele sunt amuzante, altele sunt… mă rog, sunt ca orice pisici normale.

Inimă de Foc îl invidia pe războinicul cenușiu pentru atitudinea atât de relaxată. Nu încăpea îndoială că noua viață a lui Dungă Cenușie nu purta povara responsabilității pe care o avea Inimă de Foc, ca secund. O parte din sufletul lui încă simțea împunsătura unui resentiment amestecat cu durerea provocată de plecarea lui Dungă Cenușie din clan. Inimă de Foc știa că prietenul lui nu și-ar fi putut abandona puii; pur și simplu și-ar fi dorit ca acesta să fi luptat mai mult pentru a-i păstra în Clanul Tunetului.

Dar a lăsat la o parte gândurile acestea neprietenoase.

— Ce-ți mai fac puii?

Dungă Cenușie a tors mândru.

— Sunt minunați! Fetița e leită maică-sa, la fel de frumoasă și cu același temperament! Îi

dă un pic de furcă mamei adoptive, dar toate pisicile o iubesc. În special Stea Încovoiată. Motănelul e mai relaxat din fire, el e fericit orice ar face.

— Ca taică-su, a observat Inimă de Foc.

— Și aproape la fel de chipeș, s-a împăunat Dungă Cenușie cu o sclipire amuzată în privire.

Inimă de Foc era teribil de bucuros să se afle din nou alături de vechiul lui prieten.

— Mi-a fost dor de tine, a mieunat el, copleșit brusc de dorința de a-l avea din nou pe Dungă Cenușie în tabără, de a vâna și a lupta alături de el din nou. De ce nu vii înapoi acasă?

Dungă Cenușie a clătinat din cap.

— Nu pot să-mi las puii, a mieunat el.

Inimă de Foc nu a putut ascunde expresia neîncrezătoare ce i s-a zugrăvit pe figură – până la urmă puii erau crescuți de regine, nu de tați – și Dungă Cenușie a continuat repede: — Sunt foarte bine îngrijiți în vizuina puilor. Ar fi în siguranță și fericiți cu Clanul Râului. Dar nu cred c-aș suporta să mă despart de ei. Îmi amintesc prea mult de Pârâu Argintiu.

— Îți e chiar atât de dor de ea?

— Am iubit-o, a răspuns Dungă Cenușie simplu.

Inimă de Foc a simțit împunsătura geloziei, până și-a amintit durerea pe care o simțea de câte ori se trezea dintr-un vis cu Frunză Ruginie. S-a întins și și-a lipit nasul de obrazul lui Dungă Cenușie. Numai Clanul Stelelor știa dacă n-ar fi suferit și el așa după Frunză Ruginie. Sau după Furtună de Nisip? a șoptit o voce din gândul lui.

Dungă Cenușie i-a răspuns la gestul de afecțiune, împungându-l zdravăn, întrerupându-i gândurile și aproape făcându-l să-și piardă echilibrul.

— Gata cu chestiile lacrimogene, a mieunat el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. De fapt n-ai venit până aici ca să mă vezi pe mine, nu?

Inimă de Foc a fost luat prin surprindere.

— Păi nu chiar… a mărturisit el.

— Ai venit să cauți pisicile alea din Clanul Umbrelor, nu?

— De unde știi de ele? l-a întrebat Inimă de Foc uluit.

— Cum să nu știu? a exclamat Dungă Cenușie. Au lăsat în urmă ditamai duhoarea. Pisicile din Clanul Umbrelor miros urât și în mod normal, dar dacă mai sunt și bolnave… Câh!

— Știu despre ele și celelalte pisici din Clanul Râului?

Inimă de Foc era alarmat la gândul că alte clanuri ar fi putut afla că cei din Clanul Tunetului adăpostesc din nou pisici din Clanul Umbrelor, ba chiar pe unele bolnave.

— Din câte știu eu, nu, l-a asigurat Dungă Cenușie. M-am oferit să patrulez eu mereu latura asta a râului. Celelalte pisici au crezut că mi-e dor de casă și m-au lăsat să vin. Cred că sperau în secret c-o să mă întorc în Clanul Tunetului dacă simt destul de bine mirosurile pădurii!

— Dar de ce ai protejat pisicile din Clanul Umbrelor?

— Am venit și am stat de vorbă cu ele la scurtă vreme după ce au sosit, i-a explicat Dungă Cenușie. Mi-au spus că Blană Fumurie le-a ascuns aici. M-am gândit că dacă Blană Fumurie are ceva de-a face cu asta, înseamnă că știi și tu. Adăpostirea unor saci de purici bolnavi e exact genul de faptă bună care-ți stă în fire.

— Ei bine, nu am fost chiar încântat când am aflat, a recunoscut Inimă de Foc.

— Dar pun pariu că ai lăsat-o oricum.

Inimă de Foc a ridicat din umeri.

— Așa e.

— Întotdeauna te-a avut la gheruța cea mică, a mieunat afectuos Dungă Cenușie. În orice caz, acum au plecat.

— Când au plecat?

Inimă de Foc era tare ușurat să afle că Blană Fumurie se ținuse de cuvânt.

— Am văzut una dintre ele vânând pe partea asta a râului acum două zile, însă de atunci nici urmă de ele.

— Acum două zile?

Pe Inimă de Foc îl alarma faptul că pisicile din Clanul Umbrelor se aflaseră atât de recent acolo. Oare Blană Fumurie hotărâse până la urmă să le îngrijească până ce aveau să fie cu totul vindecate? La gândul acesta, blana i-a furnicat de nervi, însă știa că pisica-vraci nu ar fi luat cu ușurință o asemenea decizie. Era recunoscător Clanului Stelelor că cei doi bolnavi nu se întâlniseră cu vreo patrulă ce aduna apă pentru Clanul Tunetului. Plecaseră deja și, cu puțin noroc, odată cu ele dispăruse și amenințarea bolii.

— Uite, a mieunat Dungă Cenușie. Eu trebuie să plec. Am pornit la vânătoare și am promis că după-amiază supraveghez doi ucenici la antrenament.

— Ai un ucenic al tău?

Dungă Cenușie l-a privit în ochi.

— Nu cred că pisicile din Clanul Râului sunt dispuse să-mi încredințeze încă educația războinicilor lor, a murmurat el.

Inimă de Foc nu-și dădea seama dacă mustățile prietenului său tremură de amuzament sau de regret.

— Ne mai vedem noi, a mieunat Dungă Cenușie, împingându-l prietenește cu nasul.

— Cu siguranță.

Inimă de Foc simțea o prăpastie imensă de tristețe căscându-se în pântecul lui, în timp ce războinicul gri se întorcea să plece. Frunză Ruginie, Dungă Cenușie, Labă de Nor… Oare îi era scris în stele să piardă toate pisicile de care se apropia?

— Ai grijă de tine! a strigat el.

A privit cum Dungă Cenușie trece printre ferigile de la marginea râului, lansându-se încrezător în apă. Umerii lați ai motanului treceau ușor prin apă, lăsând o dâră lină în timp ce înota cu labele-i puternice. Inimă de Foc a dat din cap, dorindu-și să se poată scutura de gândurile negre la fel de ușor cum se scuturase Dungă Cenușie de apă.

Apoi s-a întors și a pornit înapoi printre copaci.

CAPITOLUL 15

Inimă de Foc ținea cu grijă mingea de mușchi umed între dinți. O parte din apă se scursese pe drum, udându-l pe piept și răcorindu-i labele din față, dar rămăsese destulă cât să le potolească setea lui Floare Aurie și Blană Albastră, până ce o patrulă putea să aducă mai multă apă, după apusul soarelui.

Pisicile din clan stăteau în grupuri mici în jurul luminișului, pe când soarele cobora ușor spre coroanele copacilor. Cele mai multe mâncaseră deja și se spălau, parte a ritualului mult îndrăgit. Au făcut o pauză ca să-l salute pe Inimă de Foc când și-a făcut apariția din tunelul de orz sălbatic. Acesta a dat din cap către Vânt Ager, Blană de Șoarece și Labă Ascuțită, care se pregăteau să pornească în patrula de seară.

Față Dungată se pregătea să conducă un alt grup de bătrâni, care să aducă apă. Îi aduna lângă stejarul căzut, când Inimă de Foc a auzit miorlăitul hotărât al lui Urechiușă.

— Trebuie să ținem urechile ciulite și ochii atenți pe drum.

Bătrânul motan cenușiu a continuat:

— Vezi ruptura asta din urechea mea? O am de când eram ucenic. A apărut de nicăieri ditamai bufnița. Dar pun pariu că ghearele mele au lăsat o cicatrice mai mare de-atât!

Inimă de Foc a simțit că i se netezește blana de pe umeri, alinat fiind de murmurul obișnuit al vieții de clan. Pisicile din Clanul Umbrelor dispăruseră, așa cum îi promisese Blană Fumurie, iar el îl văzuse pe Dungă Cenușie. A intrat în vizuina puilor și a așezat cu grijă mușchiul între Blană Albastră și Floare Aurie.

— Mulțumesc, Inimă de Foc, a mieunat Blană Albastră.

— O să primiți și mai multă după cină, a promis Inimă de Foc în timp ce reginele începeau să lingă prețioasele picături de apă din mușchi.

Încerca să ignore ochii puiului lui Gheară de Tigru, care sclipeau flămânzi, privindu-l din umbră, în timp ce Floare Aurie apăsa mușchiul cu botul ca să mai stoarcă o gură de apă.

— Față Dungată îi va conduce pe ceilalți bătrâni la râu după apusul soarelui, când nu o să mai fie Două-Picioare în pădure.

Floare Aurie s-a lins pe buze.

— A trecut ceva timp de când au ieșit bătrânii în pădure după lăsarea întunericului, a remarcat ea.

— Cred că Urechiușă e chiar entuziasmat, a tors secundul. Tocmai spunea o poveste despre cucuveaua care vâna pe vremuri lângă Pietrele Însorite. Bietul Juma de Coadă părea un pic neliniștit.

— O mică excursie o să-i prindă bine, a comentat și Blană Albastră. Tare mi-ar plăcea să pot merge cu ei. O încăierare cu o cucuvea ar fi numai bună ca să-mi dezmorțesc picioarele!

— Îți e dor să fii războinică? a întrebat-o Inimă de Foc surprins.

Blană Albastră părea să stea atât de comod întinsă în cuibul puilor, cu ei alături. Nici nu-i trecuse prin cap c-ar fi putut simți lipsa fostei ei vieți.

— Ție nu ți-ar fi dor? l-a provocat ea.

— Păi… ba da, s-a bâlbâit Inimă de Foc. Dar tu ai puii.

Blană Albastră a întors capul ca să ridice un puiuț alb-vărgat ce căzuse de pe spinarea ei.

L-a lăsat între labele ei din față și l-a lins ușor.

— Da, așa e, am puii. Dar îmi e dor să alerg prin pădure, să-mi vânez singură prada și să patrulez granițele. De-abia aștept să-i duc pe micuții ăștia trei în pădure pentru prima oară.

— Cred că o să fie buni războinici, a mieunat Inimă de Foc.

Amintirea dulce-amăruie a primei expediții a lui Labă de Nor, atunci când ieșise din tabără în pădurea înzăpezită și se întorsese cu un șoarece de câmp, s-a înfățișat proaspătă în fața ochilor lui Inimă de Foc, iar acesta a clipit. Și-a plecat capul spre cele două regine și s-a întors să plece, uitându-se pe furiș la puiul lui Gheară de Tigru. Se întreba ce fel de războinic avea să fie el.

— Pa, a mormăit el în timp ce ieșea din vizuină.

Simțea mirosul ademenitor de vânat ce venea de undeva din apropiere, dar mai avea de făcut un lucru înainte de a se așeza la cină. A pornit spre vizuina lui Colț Galben.

Bătrâna pisică-vraci se odihnea în soarele domol al serii, cu blana ternă și neîngrijită, ca de obicei. A ridicat botul să îl salute.

— Bună, Inimă de Foc, a mormăit ea răgușită. Ce faci aici?

— O caut pe Blană Fumurie, a răspuns Inimă de Foc.

— De ce? Ce mai vrei acum? a răsunat mieunatul lui Blană Fumurie din interiorul vizuinii, iar căpșorul ei cenușiu a apărut printre ferigi.

— Așa îți întâmpini tu secundul? a certat-o Colț Galben amuzată.

— Da, dacă mă tot deranjează când dorm, i-a replicat Blană Fumurie ieșind cu greu la iveală. Pare că a hotărât că nu am voie deloc să mă odihnesc!

Colț Galben și-a îngustat ochii spre Inimă de Foc.

— Voi doi ați făcut vreo ispravă de care ar trebui să știu?

— Îți pui la îndoială secundul? a tachinat-o Blană Fumurie.

Bătrâna pisică a tors.

— E clar că tu ai făcut ceva isprăvi zilele astea, a mieunat ea. Dar n-o să-mi bag nasul. Tot ce știu e că ucenica mea pare să fie din nou în apele ei. Ceea ce e bine, fiindcă nu era de folos niciunei pisici când era morocănoasă ca o ciupercă udă!

Inimă de Foc era foarte ușurat să vadă că cele două pisici se iau peste picior ca în vremurile bune, când Labă Fumurie își începuse ucenicia pe lângă pisica-vraci, înainte de moartea lui Pârâu Argintiu. Și-a mișcat stingher labele în țărâna încinsă de soare. Venise să-i spună lui Blană Fumurie că pisicile din Clanul Umbrelor dispăruseră, dar nu era ușor să o facă cu Colț Galben acolo.

— E tare ciudat, a mormăit Colț Galben privindu-l țintă pe Inimă de Foc. Dintr-odată am poftă să mai iau un șoarece din grămada de vânat.

Secundul a clipit recunoscător spre bătrâna pisică-vraci.

— Tu vrei ceva, Blană Fumurie? a întrebat ea peste umăr în timp ce pornea spre tunelul de ferigi.

Blană Fumurie a clătinat din cap.

— Bine, mă întorc într-o clipă. Sau două.

După ce bătrâna a dispărut, Inimă de Foc a mieunat încet:

— M-am dus să verific pisicile din Clanul Umbrelor. Au plecat.

— Ți-am spus că o să plece.

— Dar au făcut-o abia acum două zile, a adăugat Inimă de Foc.

— Nu le-ar fi făcut niciun bine să pornească la drum mai devreme, a mieunat Blană Fumurie. Și a trebuit să mă asigur c-au învățat cum să pregătească amestecul de ierburi înainte de apleca.

Secundul a lovit din coadă enervat de încăpățânarea lui Blană Fumurie, dar nu putea s-o certe. Știa că pisica crede din toată inima că a făcut un lucru bun având grijă de ele, iar parte din el era de acord că meritase riscul.

— Eu le-am spus să plece, să știi, a mieunat ea, pierzând din siguranță.

— Te cred, i-a răspuns Inimă de Foc cu blândețe. Era responsabilitatea mea să mă asigur că au plecat, nu a ta.

Blană Fumurie l-a privit curioasă.

— Dar de unde știi exact când au plecat?

— Mi-a spus Dungă Cenușie.

— Ai vorbit cu Dungă Cenușie? Este bine?

— E în regulă, a tors Inimă de Foc. Acum înoată ca un pește.

— Glumești! N-aș fi crezut una ca asta.

— Nici eu, a fost el de acord și apoi s-a oprit jenat, fiindcă stomacul începuse să-i chiorăie de foame.

— Du-te și mănâncă, i-a poruncit micuța pisică. Mai bine te-ai grăbi, până nu devorează Colț Galben toate proviziile.

Inimă de Foc s-a aplecat și a lins-o pe urechi.

— Ne vedem mai târziu, a mieunat el.

Colț Galben îi lăsase două variante: veveriță sau porumbel. Inimă de Foc a ales porumbelul și s-a uitat în jur, întrebându-se unde să mănânce. Simțea că Furtună de Nisip îl urmărește cu privirea, trupul ei zvelt fiind relaxat și întins, iar coada așezată frumos peste labele din spate.

Inima a început să-i bată dintr-odată mai tare. Nu mai conta că nu e pestriță și că are ochii verzi, nu de chihlimbar. Cu porumbelul atârnându-i între fălci, Inimă de Foc a privit războinica de un portocaliu palid, amintindu-și ce-i spusese Blană Fumurie: trăiește în prezent, desprinde-te de trecut. Știa că Frunză Ruginie avea să rămână întotdeauna în inima lui, dar nu putea să nege fiorii de pe șira spinării pe care îi simțea atunci când o vedea pe Furtună de Nisip. A străbătut luminișul ca să i se alăture. Când și-a lăsat porumbelul jos lângă ea și a început să mănânce, a auzit-o torcând.

Brusc, un urlet groaznic l-a făcut să ridice speriat capul. Furtună de Nisip s-a ridicat în picioare în timp ce Blană de Șoarece și Labă Ascuțită intrau furtunos în tabără. Aveau blana plină de sânge, iar Labă Ascuțită șchiopăta rău.

Inimă de Foc a înghițit repede ce-avea în bot și s-a ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Vânt Ager?

Celelalte pisici s-au adunat în spatele lui, șuierând speriate, cu blana înfoiată, gata de luptă.

— Nu știu. Am fost atacați, a gâfâit Blană de Șoarece.

— Cine v-a atacat?

Războinica a clătinat din cap.

— N-am văzut. Eram în umbră.

— Dar ce miros aveau?

— Eram prea aproape de Calea Tunetului, n-am putut să ne dăm seama, a răspuns Labă Ascuțită, respirând greu.

Inimă de Foc l-a privit pe tânărul ucenic, care se bălăngănea nesigur pe labe.

— Mergi să te vadă Colț Galben, i-a poruncit el. Vifor Alb! a strigat spre războinicul alb ce venea în fugă dinspre vizuina lui Stea Albastră. Vreau să vii cu noi.

S-a întors spre Blană de Șoarece și a mai rostit:

— Condu-ne unde s-a întâmplat.

Furtună de Nisip și Blană Pământie îl priveau, așteptându-și ordinele.

— Voi doi stați aici și păziți tabăra, a mieunat el. Poate fi o capcană, să ne ademenească războinicii. S-a mai întâmplat.

Pentru că Stea Albastră își trăia ultima viață, secundul știa că trebuie să lase tabăra bine păzită.

S-a repezit spre ieșire, cu Vifor Alb alături, în timp ce Blană de Șoarece venea în spatele lor gâfâind. Au urcat împreună râpa și au pornit în fugă prin pădure.

Inimă de Foc a încetinit pasul când a văzut că Blană de Șoarece rămâne în urmă.

— Cât de repede poți tu, a îndemnat-o el.

Știa că probabil are dureri după lupta prin care trecuse, dar trebuia să-l găsească pe Vânt Ager. Avea un presentiment oribil că atacul acesta era cumva legat de Clanul Umbrelor. Nouraș și Gât Alb se aflaseră atât de recent pe teritoriul Clanului Tunetului. Oare reușiseră să-l păcălească și să-l facă să pună clanul în pericol? S-a îndreptat instinctiv spre Calea Tunetului.

— Nu, a strigat Blană de Șoarece. Pe aici.

A trecut pe lângă el grăbind pasul și a luat-o spre Patru Stejari. Inimă de Foc și Vifor Alb au luat-o la fugă după ea.

Alergând printre copaci, Inimă de Foc și-a dat seama că mai mersese pe drumul acela. Pe acolo o luaseră Nouraș și Gât Alb după ce-i gonise Stea Albastră prima oară. Venise un grup de războinici ai Clanului Umbrelor prin tunelul de piatră, de sub Calea Tunetului?

Blană de Șoarece s-a oprit brusc între doi frasini înalți. Se auzea în depărtare zgomotul Căii Tunetului, iar duhoarea îngrozitoare plutea printre tufișuri. Inimă de Foc a văzut în față trupul zvelt al lui Vânt Ager, întins pe pământ, nemișcat. Un motan alb-negru stătea aplecat deasupra războinicul neclintit. Tresărind, Inimă de Foc și-a dat seama că e Gât Alb.

Ochii războinicului din Clanul Umbrelor s-au mărit când a văzut pisicile ce se apropiau. A început să se dea în spate, picioarele tremurându-i din cauza șocului.

— A murit! a strigat el sfâșietor.

Cuprins de furie, Inimă de Foc a dat urechile pe spate. Așa erau recunoscători războinicii din Clanul Umbrelor pentru bunătatea altui clan? Fără să se oprească să vadă ce fac Vifor Alb și Blană de Șoarece, a scos un țipăt furios și s-a aruncat spre Gât Alb, care s-a ferit șuierând. Inimă de Foc l-a dărâmat, iar motanul a aterizat moale pe pământ, fără să opună rezistență atunci când Inimă de Foc s-a ridicat amenințător deasupra lui.

Secundul l-a privit tulburat; inamicul său stătea neajutorat sub el, cu ochii mijiți de spaimă. În timp ce Inimă de Foc ezita, Gât Alb a țâșnit, ascunzându-se într-un tufiș de mărăcini. Inimă de Foc a pornit după el, ignorând țepii care pătrundeau prin blana lui. Probabil că războinicul din Clanul Umbrelor se îndrepta spre tunelul de piatră. S-a grăbit, apucând să zărească vârful cozii motanului în timp ce acesta se chinuia să iasă dintre mărăcini.

Inimă de Foc a ieșit și el o clipă mai târziu, văzându-l pe Gât Alb chiar la marginea Căii Tunetului. Inimă de Foc s-a repezit spre el, așteptându-se ca motanul să fugă spre tunel, însă Gât Alb a privit spre războinicul din Clanul Tunetului și a luat-o direct pe Calea Tunetului.

Inimă de Foc a privit îngrozit cum pisica înspăimântată bâjbâie orbește pe asfaltul aspru. Un răcnet asurzitor i-a răsunat în urechi. Inimă de Foc s-a dat înapoi, strâmbându-se când a simțit mirosul oribil al monstrului ce trecuse pe lângă el, răvășindu-i blana. A deschis ochii și s-a scuturat de praf. În mijlocul Căii Tunetului zăcea o siluetă nemișcată. Monstrul îl lovise pe Gât Alb.

Preț de o clipă nesfârșită, Inimă de Foc a înmărmurit, copleșit de amintirile dureroase ale accidentului lui Blană Fumurie. Apoi l-a văzut pe Gât Alb mișcându-se. Nu putea să lase acolo nicio pisică. Nici măcar un inamic din Clanul Umbrelor, care ucisese unul dintre cei mai curajoși războinici ai Clanului Tunetului. S-a uitat într-o parte și în alta a Căii Tunetului. Nu se zărea niciun monstru. A alergat până unde se afla Gât Alb. Motanul părea mai fragil ca niciodată, pe pieptul său alb strălucind sângele ca flacăra, în lumina roșiatică a apusului.

Inimă de Foc știa că dacă l-ar fi mișcat, i-ar fi grăbit sfârșitul. Tremurând din cauza șocului, el a privit în jos spre războinicul pe care Blană Fumurie îl îngrijise cu atâta conștiinciozitate, ascunzându-l de propriul clan.

— De ce ne-ați atacat patrula? a șoptit el.

S-a aplecat când Gât Alb a deschis gura să vorbească, dar mieunatul slab al războinicului muribund a fost acoperit de un monstru ce a trecut periculos de aproape, ridicând un nor de fum și praf peste cele două pisici. Inimă de Foc și-a înfipt cât de mult a putut ghearele în suprafața dură a drumului și s-a aplecat și mai mult spre războinicul din Clanul Umbrelor.

Gât Alb a deschis din nou botul, din care s-a scurs un fir subțire de sânge. A înghițit dureros, cutremurându-se din tot trupul. Însă înainte să poată vorbi, ochii i s-au fixat asupra unui punct de peste umărul lui Inimă de Foc, spre pădurile de pe teritoriul Clanului Tunetului. Inimă de Foc a văzut în ochii motanului strălucirea unei spaime incontrolabile, înainte de a se închide pentru ultima oară.

Inimă de Foc s-a întors să vadă ce îl înspăimântase pe Gât Alb în ultimele clipe. I s-a strâns inima când a văzut cine stătea la marginea Căii Tunetului – întunecatul războinic care îi bântuise de atâtea ori visele.

Gheară de Tigru.

CAPITOLUL 16

Ghearele secundului parcă prinseseră rădăcini în Calea Tunetului în timp ce privea spre motanul care, vreme atât de lungă, aruncase o umbră amenințătoare asupra vieții lui. Acum nu mai era nevoie să se prefacă că ar fi împărtășit loialitatea pentru clan. Gheară de Tigru era un proscris, inamicul tuturor pisicilor ce respectau codul războinicilor.

Soarele roșiatic de la apus sângera printre coroanele copacilor, razele sale de lumină portocalie strălucind pe blana întunecată a motanului masiv. În liniștea ce se așternuse pe Calea Tunetului pustie, Gheară de Tigru a mârâit la Inimă de Foc.

— Deci tot ce poți să faci ca să-ți aperi teritoriul este să fugărești pisici anemice până mor?

Gândurile lui Inimă de Foc s-au limpezit într-o clipită, trupul său pulsând de energie și furie rece ca gheața. S-a uitat fix în ochii lui Gheară de Tigru, în timp ce vuietul unui alt monstru îi răvășea blana. A rămas nemișcat în timp ce acesta a trecut pe lângă el, urmat de un altul. Însă Inimă de Foc nu simțea teamă. În răgazul scurt dintre cei doi monștri, s-a concentrat asupra lui Gheară de Tigru și a țâșnit.

Ochii lui Gheară de Tigru s-au căscat a surpriză atunci când Inimă de Foc a căzut peste el, cu ghearele scoase și scuipând de furie. S-au rostogolit împreună prin iarbă, până la adăpostul copacilor. Inimă de Foc își trăgea puterea din mirosurile familiare ale pădurii – teritoriul lui, nu al lui Gheară de Tigru –, iar cei doi s-au luptat încleștați, făcând una cu pământul tufișurile uscate și săpând cicatrice adânci în pământ cu ghearele ascuțite.

Inimă de Foc îl apucase zdravăn pe Gheară de Tigru din prima săritură. Simțea fiecare coastă a motanului tărcat. Gheară de Tigru slăbise, dar mușchii se simțeau puternici sub blana groasă. Inimă de Foc și-a dat seama imediat că exilul nu diminuase puterea războinicului. Gheară de Tigru s-a lăsat pe vine și a sărit direct în sus, răsucindu-se în aer. Inimă de Foc s-a simțit aruncat de pe spinarea lui, lovindu-se de pământul pârjolit când a aterizat pe o parte. A icnit, tăindu-i-se răsuflarea, și s-a chinuit să se ridice în picioare. Dar nu a fost suficient de rapid. Gheară de Tigru s-a repezit asupra lui, țintuindu-l la pământ cu ghearele ce păreau să-i pătrundă până la os.

Inimă de Foc a urlat de durere, dar motanul zdrahon l-a ținut jos, iar secundul Clanului Tunetului a simțit duhoarea hranei de ciori când Gheară de Tigru a întins gâtul spre el ca să-i șuiere în ureche:

— Mă auzi, pisoi de casă? O să te omor și pe urmă o să-ți omor toți luptătorii, unul câte unul.

Chiar și în focul luptei, cuvintele lui l-au făcut să se înfioare pe motan. Știa că Gheară de Tigru vorbește serios. A devenit brusc conștient de zgomotele și de mirosurile noi din jurul lui: pașii unor labe necunoscute și mirosul unor pisici străine. Erau înconjurați. Dar de către cine? Derutat de mirosurile Căii Tunetului, de sângele lui Gât Alb și de propria spaimă, Inimă de Foc s-a întrebat demoralizat dacă puteau fi pisicile rămase din grupul de proscriși ai lui Coadă Ruptă, care nu cu mult timp înainte îl ajutaseră pe Gheară de Tigru să atace tabăra Clanului Tunetului. Oare Gât Alb decisese să li se alăture proscrișilor în loc să se întoarcă în tabăra sa împovărată de boală?

Disperat, a împins cu labele din spate, căutând să zgârie pântecul lui Gheară de Tigru.

Vechiul lui dușman subestimase forța pe care o căpătase între timp Inimă de Foc, fiindcă strânsoarea lui a slăbit și motanul cenușiu a căzut la pământ. Inimă de Foc s-a îndepărtat de el, ridicând capul la timp ca să-i vadă pe Blană de Șoarece și Vifor Alb aruncându-se din tufișuri pe două dintre pisicile care îi înconjuraseră. L-a privit din nou pe Gheară de Tigru, care se ridicase în patru labe și se proptea pe picioarele din spate, uitându-se la Inimă de Foc cu dinții dezgoliți și cu ochii de chihlimbar strălucind de ură. Secundul Clanului Tunetului s-a lăsat în jos atunci când Gheară de Tigru s-a aruncat pe el, țâșnind în față și întorcându-se ca să-l zgârie pe nas.

Undeva lângă el auzea mârâielile și strigătele lui Vifor Alb și Blană de Șoarece, care luptau plini de curaj. Dar erau depășiți numeric. În timp ce Inimă de Foc se mai ferea o dată de atacul lui Gheară de Tigru, s-a uitat în jur disperat, căutând o scăpare. A simțit niște gheare zgâriindu-i labele din spate, și când s-a întors a văzut una dintre pisicile proscrise ale lui Gheară de Tigru, care îl înșfăcase și mârâia cu dușmănie. Era un motan slab și neîngrijit, ca toți ceilalți, iar în ochi îi sclipea răutatea.

Gheară de Tigru a pornit din nou la atac, cu un scuipat furios. Inimă de Foc se pregătea pentru lovitura adversarului, când a văzut un nor cenușiu. Au trecut pe lângă el, parcă zburând, doi umeri largi, iar Inimă de Foc a recunoscut un războinic alături de care mai luptase de multe ori.

Dungă Cenușie!

Războinicul cenușiu s-a năpustit asupra pântecului vulnerabil al lui Gheară de Tigru, prăbușindu-l pe spate. Inimă de Foc s-a întors fulgerător și a mușcat din umărul pisicii care i se înfipsese în picioarele din spate, până ce a simțit că dinții îi ating osul. I-a dat drumul proscrisului abia când acesta a țipat de durere, apoi a scuipat sângele ce-i năpădise botul.

Uluit, Inimă de Foc a privit lupta încrâncenată ce se purta în jurul lui. Dungă Cenușie trebuie să fi adus o întreagă patrulă a Clanului Râului, pentru că în momentul acela pisicile vagaboande erau cele depășite numeric, făcând cu greu față războinicilor cu blană netedă. Când s-a întors, l-a văzut pe Dungă Cenușie răsucindu-se ca să scape din strânsoarea lui Gheară de Tigru și a țâșnit să-și ajute prietenul. Împreună, l-au făcut să dea înapoi, șfichiuindu-l cu labele ca să-l forțeze să meargă cu spatele, sincronizându-și fiecare pas, așa cum exersaseră de atâtea ori în timpul antrenamentelor. Apoi, fără să fie nevoie să își arunce măcar o privire unul altuia, au sărit în același timp, prăvălindu-l pe Gheară de Tigru la pământ. Războinicul proscris a șuierat înăbușit în timp ce Inimă de Foc îi împingea nasul în pământ, iar Dungă Cenușie se prindea cu ghearele de umerii lui, lovind puternic cu labele din spate în coapsele motanului cenușiu.

Inimă de Foc a auzit țipete ascuțite ce se stingeau în pădure și și-a dat seama că pisicile vagaboande părăsesc lupta. Gheară de Tigru a profitat de clipa de neatenție și s-a eliberat din strânsoare. A fugit spre tufișurile de mărăcini, scuipând furios, și a dispărut printre crengile pline de spini.

În timp ce strigătele proscrișilor se estompau, războinicii și-au scuturat praful din blană și și-au lins rănile. Abia atunci a văzut Inimă de Foc că fiul lui Stea Albastră, Blană de Piatră, se număra printre pisicile din Clanul Râului.

— E cineva rănit grav? a întrebat el, respirând greu.

Pisicile au clătinat din cap, până și Blană de Șoarece, care încă mai sângera după primul atac.

— Ar trebui să ne întoarcem pe teritoriul nostru, a mieunat Blană de Piatră.

— Clanul Tunetului vă mulțumește pentru ajutor, i-a spus Inimă de Foc, plecând respectuos capul.

— Pisicile vagaboande sunt o amenințare pentru noi toți, i-a răspuns Blană de Piatră. Nu vă puteam lăsa să luptați singuri.

Vifor Alb a scuturat botul, împroșcând cu picături de sânge. L-a privit pe Dungă Cenușie.

— A fost bine să lupt din nou alături de tine, prietene. Ce v-a adus aici?

— Dungă Cenușie a auzit țipătul lui Inimă de Foc încă de la Patru Stejari, unde patrulam, a răspuns Blană de Piatră în locul motanului cu blana gri. Ne-a convins să venim să vă ajutăm.

— Mulțumim, a răspuns Inimă de Foc cu căldură. Vă mulțumim tuturor.

Blană de Piatră a dat din cap și s-a întors, pornind printre copaci. Patrula sa l-a urmat. Inimă de Foc l-a atins cu botul pe Dungă Cenușie, când acesta a trecut pe lângă el. Îi părea rău să-l vadă plecând, cu atât mai rău că nu avea suficient timp să-i spună tot ce și-ar fi dorit.

— Pe curând, Dungă Cenușie, a mieunat el.

A simțit torsul puternic al lui Dungă Cenușie reverberând prin blana-i groasă.

— Pe curând, a murmurat războinicul cenușiu.

Inimă de Foc s-a înfiorat când soarele a dispărut în sfârșit din pădure. Vedea ochii lui Blană de Șoarece strălucind în întuneric, încordați de durere. Apoi a fost cuprins de un val de suferință, amintindu-și prețul plătit pentru atacul pisicilor vagaboande. Probabil că trupul lui Vânt Ager începuse deja să se răcească. Iar asta nu era singura moarte timpurie pe care o provocase Gheară de Tigru în pădure în acea zi.

Inimă de Foc l-a privit pe Vifor Alb.

— Puteți tu și Blană de Șoarece să-l duceți pe Vânt Ager în tabără fără mine?

Războinicul alb a mijit ochii curios, însă a dat din cap fără să spună nimic.

Inimă de Foc a fremătat din urechi.

— Vin și eu imediat. Dar trebuie să mai fac ceva înainte.

CAPITOLUL 17

Inimă de Foc a pornit cu sufletul împovărat înapoi spre Calea Tunetului. Mirosul lui Gheară de Tigru și al celorlalte pisici încă se simțea puternic în aer, însă nu se auzeau alte zgomote în afară de cântecul păsărilor și de șoaptele vântului printre frunze. În liniștea de după luptă a observat cât de puternic se simțea mirosul Clanului Umbrelor. Oare fuseseră și alte pisici din acel clan, în afară de Gât Alb, printre vagaboande? Se întreba dacă boala ce făcea ravagii prin tabăra lor era atât de gravă, încât războinicii porneau singuri în exil și se alăturau haitei de proscriși ai lui Gheară de Tigru pentru a fi protejați. Sau poate că mirosul era adus de vânt de pe teritoriul de dincolo de Calea Tunetului.

Inimă de Foc a privit spre cărarea cenușie și aspră pe care se afla trupul războinicului. Dacă Gât Alb li se alăturase proscrișilor fiindcă propriul clan era prea bolnav pentru a-l mai susține, nu se explica expresia de groază întipărită pe figura lui atunci când îl zărise pe Gheară de Tigru. De ce-ar fi fost atât de speriat, dacă marele războinic cenușiu îi era lider? Simțindu-se dintr-odată vinovat, Inimă de Foc se întreba dacă nu cumva Gât Alb dăduse din întâmplare peste trupul neînsuflețit al lui Vânt Ager, după ce Gheară de Tigru condusese atacul împotriva patrulei Clanului Tunetului. Dar ce căuta pe teritoriul lor? Și unde era Nouraș? Erau prea multe întrebări, iar niciunul dintre răspunsuri nu părea a fi cel bun.

Un lucru era sigur: Inimă de Foc nu putea lăsa trupul lui Gât Alb să fie strivit de monștrii de pe Calea Tunetului. Era liniște, așa că a traversat până în mijlocul drumului și a apucat cu dinții ceafa războinicului. L-a tras ușor până pe partea cealaltă, sperând că pisicile din clanul lui aveau să-l găsească în curând și să-l înmormânteze așa cum se cuvine. Indiferent ce făcuse sau nu făcuse Gât Alb, avea să-l judece Clanul Stelelor.

Când Inimă de Foc a intrat în tabăra scăldată în lumina lunii, trupul neînsuflețit al lui Vânt Ager zăcea în mijlocul luminișului. Părea liniștit, întins ca și cum ar fi dormit. Stea Albastră se învârtea în jurul trupului războinicului, legănându-și capul cenușiu dintr-o parte în alta.

Restul clanului ședea mai în spate, spre marginea luminișului. În aer se simțea neliniștea. Pisicile se mișcau în tăcere unele pe lângă altele, privindu-și tulburate lidera în timp ce aceasta se plimba încoace și încolo, mormăind ceva nedeslușit. Nici măcar nu încerca să-și ascundă durerea, așa cum ar fi făcut-o pe vremuri. Inimă de Foc și-a amintit cum își jelise în tăcere vechiul prieten și adjunct, Inimă de Leu, cu multe luni înainte. De data aceasta nu dădea dovadă de aceeași demnitate tăcută.

Inimă de Foc simțea ochii pisicilor din clan urmărindu-l în timp ce se apropia de lidera lor. Stea Albastră a ridicat privirea, iar el a fost cuprins de neliniște când a văzut că ochii pisicii erau încețoșați de teamă și șoc.

— Mi-au spus că Gheară de Tigru a făcut asta, a rostit ea cu vocea răgușită.

— Ar fi putut să fie și una dintre pisicile din banda lui.

— Câte sunt?

— Nu știu, a recunoscut Inimă de Foc; ar fi fost imposibil să le numere în timpul luptei. Multe.

Stea Albastră a început să dea iarăși din cap, însă Inimă de Foc știa că trebuie să-i spună totul, indiferent dacă pisica voia să știe ce se întâmplase în pădure sau nu.

— Gheară de Tigru vrea să se răzbune pe Clanul Tunetului, a raportat el. Mi-a spus că o să ne ucidă războinicii unul câte unul.

În spatele lui, clanul a izbucnit în țipete înspăimântate. Motanul i-a lăsat să strige, privind-o fix pe Stea Albastră. Inima îi bătea nebunește în timp ce se ruga la Clanul Stelelor să-i dea puterea de a face față acestei amenințări fățișe. Treptat, pisicile din clan au tăcut, iar Inimă de Foc a așteptat împreună cu ele ca Stea Albastră să vorbească. Undeva în depărtare a țipat o cucuvea, pornind în zbor printre copaci.

Stea Albastră a ridicat capul.

— Doar pe mine vrea să mă ucidă, a murmurat ea, atât de încet încât doar Inimă de Foc a auzit-o. Pentru binele clanului…

— Nu! a scuipat Inimă de Foc întrerupând-o.

Oare Stea Albastră chiar avea de gând să se predea în labele lui Gheară de Tigru?

— Vrea să se răzbune pe întregul clan, nu doar pe tine.

Pisica a plecat capul.

— Ce trădare mizerabilă, a scuipat ea. Cum am putut să nu văd falsitatea lui când trăia în mijlocul nostru? Ce proastă am fost! Ce proastă cu minte de șoarece, a mai clătinat ea din cap, cu ochii închiși.

Lui Inimă de Foc îi tremurau labele. Stea Albastră părea hotărâtă să se chinuiască singură, asumându-și responsabilitatea pentru faptele înfiorătoare ale lui Gheară de Tigru. Cu o tresărire de îngrijorare, și-a dat seama că trebuie să preia conducerea.

— Trebuie să ne asigurăm că de acum înainte tabăra e păzită zi și noapte. Coadă Lungă, tu vei sta de pază până urcă luna pe cer.

S-a întors apoi spre Blană de Zăpadă.

— Tu preiei ștafeta după aceea.

Cele două pisici au dat din cap, iar Inimă de Foc a plecat fruntea spre trupul neînsuflețit al lui Vânt Ager.

— Blană de Șoarece și Blană de Ferigă îl pot îngropa pe Vânt Ager la răsărit. Stea Albastră va priveghea lângă el până atunci.

Și-a privit lidera, care privea în gol, și spera că-l auzise.

— Am să veghez și eu cu ea, a mieunat Vifor Alb.

Războinicul alb și-a făcut drum prin mulțimea de pisici și s-a așezat lângă Stea Albastră lipindu-și blana de a ei.

Una câte una, pisicile din clan au venit lângă trupul lipsit de viață pentru a-și lua adio de la prietenul lor. Blană Albastră a ieșit din vizuina puilor și a atins încet războinicul nemișcat cu botul, luându-și un rămas-bun șoptit. Floare Aurie a urmat-o, făcându-le semn puilor să rămână pe loc. Inimă de Foc a avut un presentiment straniu văzând micul motan tărcat ce privea curios de după mama lui. Nu putea să nu simtă că prin puiul acela, oricât de nevinovat era, amenințarea lui Gheară de Tigru dăinuie în sânul clanului. Inimă de Foc s-a scuturat la gândul acesta, privind-o pe Floare Aurie cum linge cu blândețe obrazul lui Vânt Ager. Trebuia să aibă încredere în ea și în restul clanului, că aveau să îl crească pe cel mic pentru a deveni un războinic mai loial decât fusese tatăl lui.

După ce s-a îndepărtat Floare Aurie, Inimă de Foc a pășit în față și s-a aplecat să lingă blana uscată a lui Vânt Ager.

— Am să-ți răzbun moartea, a promis el încetișor.

Îndepărtându-se, a văzut o siluetă ce se desprindea din umbra Pietrei Mari. Era Dungă Neagră. Inimă de Foc a văzut cum privirea i se mută de la Vânt Ager la Stea Albastră și înapoi; ochii îi ardeau, însă nu fiindcă ar fi suferit sau s-ar fi temut, ci pentru că se gândea foarte intens la ceva.

Neliniștit, Inimă de Foc s-a îndreptat spre locul în care știa întotdeauna că poate găsi consolare. A trecut printre ferigi spre vizuina lui Colț Galben, simțind că mușcăturile și zgârieturile încep să-l usture la fel de mult ca și îndoielile ascuțite ca niște spini ce-l torturau.

Labă Ascuțită ședea în luminiș. Blană Fumurie și Colț Galben erau lângă el, examinând laba pe care o ținea ridicată. Blană Fumurie a îndepărtat un ghem de pânze de păianjen de pe pernița lui, făcându-l să se strâmbe de durere.

— Tot mai sângerează, a raportat ucenica pisicii-vraci.

— Ar fi trebuit să se oprească până acum, a mormăit Colț Galben. Trebuie să uscăm rana asta înainte să se infecteze.

Blană Fumurie a mijit ochii.

— Avem tulpinile alea de coada-calului pe care le-am adunat ieri. Ce-ar fi să picurăm sevă pe pânzele de păianjen înainte să le punem pe labe? Ar putea opri sângerarea.

Colț Galben a început să toarcă tare.

— Foarte bine te-ai gândit.

Bătrâna pisică-vraci s-a întors imediat și a pornit în grabă spre vizuină, în timp ce Blană Fumurie apăsa rana lui Labă Ascuțită cu lăbuța ei. Abia atunci l-a observat pe Inimă de Foc, aflat la intrarea în tunel.

— Inimă de Foc! a mieunat ea, cu ochii albaștri plini de îngrijorare. Ești bine?

— Doar câteva zgârieturi și o mușcătură, două, a răspuns motanul înaintând spre ea.

— Am auzit că pisicile vagaboande au fost cele care ne-au atacat, a mieunat Labă Ascuțită, răsucindu-și capul ca să-l privească pe secund. Și că Gheară de Tigru era cu ele. Așa e?

— Așa este, i-a răspuns Inimă de Foc grav.

Blană Fumurie l-a privit pe Inimă de Foc, apoi a scuturat laba ucenicului.

— Haide, apasă aicea.

— Cine, eu? a miorlăit Labă Ascuțită surprins.

— Păi nu e laba ta? Hai mai repede, sau o să trebuiască să-ți schimbăm numele în Fără Labă.

Labă Ascuțită a ridicat mai sus laba și a prins-o cu grijă între fălci.

— Stea Albastră nu ar fi trebuit să-l lase pe Gheară de Tigru să plece din clan, a mieunat încet Labă Fumurie către secund. Trebuia să-l omoare atunci când a avut ocazia.

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Nu l-ar fi ucis niciodată cu sânge rece. Știi asta.

Blană Fumurie nu l-a contrazis.

— De ce s-a întors acum? Și cum a putut să ucidă un războinic alături de care a luptat altădată?

— Mi-a spus că o să omoare cât de mulți dintre noi poate, i-a răspuns sumbru Inimă de Foc.

Labă Ascuțită a scos un mieunat înăbușit de propria labă, iar mustățile lui Blană Fumurie au tremurat a teamă.

— Dar de ce? l-a întrebat tânăra pisica-vraci.

Inimă de Foc a simțit cum ochii i se împăienjenesc de furie.

— Pentru că pisicile din Clanul Tunetului nu i-au dat ce a vrut.

— Și ce a vrut?

— Să fie lider, a răspuns el simplu.

— Ei bine, în felul acesta sigur nu ajunge lider. Pisicile din clan n-o să îl aprecieze prea tare, dacă începe să ne atace așa patrulele.

Auzind cuvintele încrezătoare ale lui Blană Fumurie, Inimă de Foc a fost totuși cuprins de îndoială. Stea Albastră era atât de slăbită. Cine ar fi avut puterea s-o înlocuiască dacă… Inimă de Foc s-a cutremurat. Știa cât se teme clanul de uriașul motan și de pisicile lui vagaboande. Poate că ar fi preferat să-l accepte pe Gheară de Tigru ca lider, decât să fie distrus Clanul

Tunetului în lupta împotriva lui.

— Chiar crezi asta? a insistat.

Zgomotul făcut de pașii lui Colț Galben i-a făcut pe toți trei să tresară și s-au întors. În botul pisicii vraci se bălăngănea un ghem de pânză de păianjen. L-a lăsat jos lângă Blană Fumurie și a mieunat: — Ce să creadă?

— Că Gheară de Tigru nu o să ajungă niciodată lider de clan, i-a explicat ucenica.

Privirea lui Colț Galben s-a întunecat și ea a tăcut preț de câteva clipe nesfârșite.

— Cred că Gheară de Tigru e suficient de ambițios ca să ajungă orice vrea el să fie, a mieunat ea în cele din urmă.

CAPITOLUL 18

— Nu câtă vreme e în preajmă Inimă de Foc, a contrazis-o Blană Fumurie.

Secundul a fost impresionat de încrederea pisicii și se pregătea să-i răspundă, însă chiar atunci a început să se plângă Labă Ascuțită, cu vorbele înfundate de laba pe care o ținea în bot:

— Să știți că tot îmi curge sânge!

— Imediat îl oprim, a răspuns iute Colț Galben. Uite aici, Labă Fumurie. Tu folosește pânzele astea cât mă ocup eu de rănile lui Inimă de Foc.

A împins pânzele de păianjen și mai aproape de ucenica ei, iar pe Inimă de Foc l-a condus spre vizuină.

— Așteaptă aici, i-a poruncit și a dispărut înăuntru.

A ieșit de acolo cu gura plină de ierburi bine mestecate.

— Ia zi, unde te doare?

— Aici e cel mai rău, i-a răspuns secundul, răsucind capul ca să-i arate o mușcătură de pe umăr.

— Bun, a mieunat pisica-vraci.

A început să frece rana cu amestecul de ierburi, cu mișcări foarte blânde.

— Stea Albastră e foarte zguduită, a murmurat ea, fără să ridice ochii de la ceea ce făcea.

— Știu, a încuviințat Inimă de Foc. O să organizez imediat mai multe patrule. Asta ar putea s-o mai liniștească un pic.

— S-ar putea să mai liniștească și restul clanului, a remarcat Colț Galben. Toate pisicile sunt îngrijorate.

— Este și cazul.

Inimă de Foc a tresărit când Colț Galben a apăsat puternic ierburile pe rana lui.

— Cum merge antrenamentul ucenicilor? l-a întrebat pisica-vraci pe un ton prefăcut nonșalant.

Inimă de Foc știa că înțeleapta pisică îi oferă sfaturi în felul acesta subtil, indirect.

— O să le urgentez pregătirea imediat după răsărit, i-a răspuns el.

Vorbele i s-au oprit în gât, fiind din nou copleșit de durere gândindu-se la Labă de Nor. Clanul Tunetului avea nevoie de el mai mult ca niciodată; indiferent ce crezuse ucenicul alb despre codul războinicilor, nicio pisică nu putea nega că era un luptător curajos și priceput.

Colț Galben s-a oprit din masaj.

— Ai terminat? a întrebat-o el.

— Aproape. Mai pun un pic pe zgârieturile astea și apoi poți pleca, a clipit la el cu ochii gălbui mijiți. Fii curajos, tinere Inimă de Foc. Trăim vremuri sumbre pentru Clanul Tunetului, însă nicio pisică nu ar fi putut face mai mult decât tine.

În timp ce vorbea bătrâna, s-a auzit huruitul gros al tunetului undeva la distanță, semn al unei amenințări ce i-a dat fiori lui Inimă de Foc, în ciuda încurajărilor pisicii-vraci.

Când s-a întors în luminișul din mijlocul taberei, cu rănile amorțite de ierburile vindecătoare ale lui Colț Galben, Inimă de Foc a fost surprins să vadă că multe dintre pisici erau încă treze. Stea Albastră, Vifor Alb și Blană de Șoarece stăteau în tăcere lângă trupul

neînsuflețit al lui Vânt Ager, citindu-li-se suferința în capetele plecate și în mușchii tensionați. Celelalte pisici stăteau în grupuri mici, ochii le clipeau în penumbră și urechile tresăreau neliniștite la auzul zgomotelor pădurii.

Inimă de Foc s-a așezat la marginea poienii. Aerul sufocant îi făcea blana să se înfoaie. Întreaga pădure părea să aștepte izbucnirea furtunii. Prin apropiere, la marginea poienii, s-a mișcat o umbră. Inimă de Foc a întors imediat capul și a văzut că e Dungă Neagră.

Secundul i-a făcut semn cu coada, iar războinicul dungat a venit spre el.

— Vreau să preiei a doua patrulă, imediat ce patrula de la răsărit se întoarce, a mieunat Inimă de Foc. De acum înainte vor fi în fiecare zi trei patrule suplimentare, iar în fiecare grup trebuie să fie trei războinici.

Dungă Neagră l-a privit cu răceală.

— Dar mâine dimineață o scot la antrenament pe Labă de Frunză.

Blana lui Inimă de Foc s-a înfoiat de enervare.

— Atunci ia-o cu tine, s-a răstit el. O să-i prindă bine experiența. Trebuie oricum să grăbim antrenamentele.

Urechile lui Dungă Neagră au fremătat, însă privirea i-a rămas neclintită.

— Da, secundule, a mormăit el cu o licărire în ochi.

Inimă de Foc a intrat temător în vizuina lui Stea Albastră. Chiar dacă soarele nu era încă sus pe cer, fusese deja de două ori în patrulare în ziua aceea. După-amiaza urma să o scoată la antrenament pe ucenica lui Vifor Alb, Labă Luminoasă. Zilele de după moartea lui Vânt Ager fuseseră foarte pline. Toți războinicii și ucenicii erau epuizați, încercând să țină pasul cu noile patrule. Pentru că Blană Albastră și Floare Aurie se aflau în cuibul puilor, Vifor Alb nu voia să plece de lângă lidera sa, Labă de Nor plecase, iar Vânt Ager murise, Inimă de Foc de-abia avusese timp să mănânce și să doarmă.

Stea Albastră era cuibărită în vizuină, cu ochii pe jumătate închiși, iar Inimă de Foc s-a întrebat o clipă dacă nu cumva se molipsise de boala din Clanul Umbrelor. Blana îi era chiar mai ternă și ședea nemișcată, ca o felină căreia nu-i mai păsa de ea însăși, ci își aștepta în tăcere sfârșitul.

— Stea Albastră, a strigat-o el precaut.

Bătrâna pisică a întors încet capul spre el.

— Am patrulat întruna pădurea. Nu e nici urmă de Gheară de Tigru și de pisicile lui vagaboande.

Stea Albastră și-a îndepărtat privirea fără să-i răspundă. Inimă de Foc s-a oprit, întrebându-se dacă e cazul să mai spună altceva, însă Stea Albastră își trăsese și mai tare labele sub piept și închisese ochii. Demoralizat, Inimă de Foc a lăsat capul în jos și a ieșit din vizuină.

În poiana scăldată în lumina soarelui domnea liniștea, era greu de crezut că pisicile din clan aveau de înfruntat vreun pericol. Blană de Ferigă se juca cu puii lui Blană Albastră, dând din coadă, pe care ei o fugăreau de zor. Vifor Alb se odihnea la umbră sub Piatra Mare. Doar faptul că urechile albe ale războinicului erau ciulite în direcția vizuinii lui Stea Albastră trăda stresul în care trăia clanul.

Inimă de Foc s-a uitat lipsit de entuziasm spre mormanul tot mai mare de vânat. Îl durea burta și era goală, dar nu se simțea în stare să înghită nimic. A zărit-o pe Furtună de Nisip, care mânca o bucată de vânat. Vederea blănii portocalii și netede a pisicii i-a adus o bucurie neașteptată, iar Inimă de Foc s-a gândit imediat cât de mult i-ar fi plăcut s-o aibă alături în timpul vânătorii cu Labă Luminoasă. Gândul acesta plăcut i-a adus și un pic de poftă de mâncare, iar burta i-a chiorăit nerăbdătoare. Avea să mănânce ce vâna, iar proviziile le lăsa pentru ceilalți.

În momentul acela Labă Luminoasă a intrat în tabără, urmându-i îndeaproape pe Blană

de Șoarece, Blană de Zăpadă și Juma de Coadă. Aduceau mușchi îmbibat în apă pentru regine și bătrâni. Labă Luminoasă și-a purtat povara umedă spre vizuina lui Stea Albastră, sub privirea recunoscătoare a lui Vifor Alb.

Inimă de Foc a strigat-o pe Furtună de Nisip.

— Ai promis c-o să prinzi un iepure oricând îți cer eu. Ai chef să vii la vânătoare cu Labă Luminoasă și cu mine?

Pisica a ridicat privirea. În ochii ei verzi se citea un răspuns mut, care i-a oferit mai multă căldură lui Inimă de Foc decât orice rază de soare.

— Bine, i-a răspuns ea.

A înghițit repede ultima gură de mâncare și, încă lingându-se pe bot, a pornit spre Inimă de Foc.

Au așteptat unul lângă altul, și, cu toate că blănile de-abia li se atingeau, Inimă de Foc era înfiorat.

— Ești gata să mergi la vânătoare? a întrebat-o secundul pe Labă Luminoasă chiar când ieșea din vizuina lui Stea Albastră.

— Acum? a mieunat ea surprinsă.

— Știu că nu a urcat soarele la amiază, dar putem porni acum, dacă nu ești prea obosită.

Labă Luminoasă a scuturat din cap și a pornit grăbită în urma lor, în timp ce Inimă de Foc și Furtună de Nisip goneau prin tunelul de orz sălbatic.

Urmat de Labă Luminoasă, Inimă de Foc a urcat râpa în spatele lui Furtună de Nisip; intrând în pădure, privea admirativ cum mușchii ei zvelți se încordează sub blana de un portocaliu palid. Știa că și ea e cel puțin la fel de obosită ca el, însă mergea repede printre tufișuri, cu urechile ciulite și cu botul întredeschis.

— Cred c-am găsit unul! a șuierat ea dintr-odată, așezându-se în poziția de vânătoare.

Inimă de Foc a deschis gura mai larg, ca să simtă mirosul cât mai bine. A rămas nemișcat, în timp ce Furtună de Nisip înainta silențioasă printre tufișuri. Simțea mirosul iepurelui și îl auzea foșnind în tufișurile de dincolo de ferigi. Pisica a țâșnit dintr-odată, lăsând în urmă frunzele ridicate în aer. Inimă de Foc a auzit labele din spate ale iepurelui bocănind în pământul uscat, în încercarea de a scăpa. Lăsând-o pe Labă Luminoasă în urmă, a sărit ghidat de instinct, ocolind ferigile și luând-o la fugă prin tufișuri după iepurele ce reușise să scape din ghearele ascuțite ale lui Furtună de Nisip. L-a ucis cu o singură mușcătură rapidă, rugându-se în gând și mulțumind Clanului Stelelor pentru prada din pădure, chiar dacă nu mai plouase de atâta timp. Ploaia promisă de tunetele auzite cu câteva seri înainte nu sosise, iar aerul era uscat și sufocant.

Furtună de Nisip s-a oprit lângă el. O auzea gâfâind. Și el respira greu.

— Mulțumesc, a mieunat ea. Azi mă mișc cam încet.

— Și eu la fel.

— Trebuie să te odihnești un pic, a mieunat Furtună de Nisip cu blândețe.

— Cu toții trebuie să ne odihnim.

— Dar tu ai făcut de două ori mai multe decât toți ceilalți.

— Sunt multe de făcut, i-a răspuns el și s-a forțat să adauge: Și nu mai petrec timp antrenându-l pe Labă de Nor.

Pierderea ucenicului îl tulbura tot mai mult. Sperase, într-un fel, că tânărul motan avea să se întoarcă în tabără, găsind singur drumul de întoarcere, dar nu simțise nici urmă de el după ce îl răpise monstrul. Începând să renunțe la speranța de a-și mai vedea nepotul, era din ce în ce mai chinuit de gândul că pierduse doi ucenici, pe Blană Fumurie și, după aceea, pe Labă de Nor. Cum putea să-și asume responsabilitatea de a fi secund, când nu se descurcase nici cu îndatoririle de mentor? Mergând în mai multe patrule și misiuni de vânătoare decât orice pisică din clan, Inimă de Foc știa că încearcă să-și dovedească meritele în fața clanului și să scape de propriile îndoieli legate de priceperea sa ca războinic.

Furtună de Nisip părea să simtă neliniștea lui Inimă de Foc.

— Știu că sunt multe de făcut. Te-aș putea ajuta mai mult.

A ridicat privirea spre el, iar secundului i s-a părut că simte o undă de amărăciune în vocea ei când a mai mieunat:

— În fond, nici eu nu am ucenic.

Probabil că, văzându-l pe Blană Pământie cu Labă de Cenușă, își simțise mândria rănită, iar Inimă de Foc se simțea vinovat.

— Îmi pare rău… a început el.

Oboseala îi încețoșase gândirea, dar și-a dat seama la timp că Furtună de Nisip nu știe că el alesese mentorii. Probabil presupunea, ca toate celelalte pisici din clan, că Stea Albastră fusese cea care luase decizia.

Furtună de Nisip l-a privit cu ochii mari, uimiți.

— Pentru ce îți pare rău?

— Stea Albastră m-a pus pe mine să aleg mentorii pentru Blană de Ferigă și Blană de Cenușă, i-a mărturisit motanul. Și l-am ales pe Blană Pământie în locul tău.

A scrutat neliniștit figura pisicii, căutând semne că se enervase, însă ea îl privea liniștită.

— O să fii un mentor minunat într-o bună zi, a continuat el, disperat să își explice decizia. Dar a trebuit să-l aleg pe Blană…

— Nu-i nimic, a ridicat ea din umeri. Sunt sigură c-ai avut motivele tale.

Avea un ton obișnuit, dar Inimă de Foc a observat blana ușor înfoiată de pe spinarea ei. S-a lăsat între ei o tăcere stingheră, până în clipa în care Labă Luminoasă și-a făcut apariția dintre tufișuri.

— L-ați prins? a gâfâit ea.

Inimă de Foc și-a dat seama dintr-odată cât de obosită e ucenica și și-a adus aminte cât de greu îi fusese și lui să țină pasul cu războinici mari și puternici atunci când se antrena. A împins iepurele spre Labă Luminoasă.

— Uite, mănâncă tu prima. Ar fi trebuit să te las să mănânci înainte să plecăm din tabără.

În timp ce Labă Luminoasă începea să mănânce recunoscătoare, Furtună de Nisip i-a surprins privirea.

— Oare ai putea organiza mai puține patrule? a sugerat ea cu îndoială. Toată lumea e obosită, iar pe Gheară de Tigru nu l-am mai văzut de când a murit Vânt Ager.

Inimă de Foc a simțit împunsătura unui regret. Știa că nici ea nu poate crede cuvintele pline de speranță. Tot clanul știa că Gheară de Tigru nu avea să renunțe atât de ușor. Inimă de Foc văzuse tensiunea din trupurile războinicilor în timp ce patrulau, cu urechile în permanență ciulite, cu gura deschisă, încercând să simtă pericolul din aer. Le văzuse și frustrarea față de lidera lor, de care aveau în clipa aceea mai multă nevoie ca niciodată pentru a-i uni în fața amenințării nevăzute. Dar Stea Albastră nu își părăsise vizuina după priveghiul lui Vânt Ager.

— Nu putem reduce numărul patrulelor, i-a răspuns secundul. Trebuie să fim în gardă.

— Chiar crezi că Gheară de Tigru o să ne omoare? a mieunat Labă Luminoasă ridicându-și privirea de la mâncare.

— Cred că o să încerce.

— Stea Albastră ce părere are? l-a întrebat Furtună de Nisip precaută.

— E îngrijorată, bineînțeles.

Inimă de Foc știa că e evaziv. Doar el și Vifor Alb înțelegeau întru totul că întoarcerea lui Gheară de Tigru o aruncase din nou pe Stea Albastră în locul întunecat și chinuit în care trăise după ce războinicul trădător încercase să o ucidă.

— Are noroc cu un secund atât de bun, a mieunat Furtună de Nisip. Toate pisicile din clan au încredere că ne vei scoate cu bine din perioada asta grea.

Inimă de Foc și-a îndepărtat privirea. Era conștient de felul în care îl privesc pisicile în

ultima vreme, cu un amestec de speranță și nerăbdare. Se simțea onorat de respectul lor, dar știa că e tânăr și lipsit de experiență. Tânjea după siguranța cu care se gândea Vifor Alb la destinul dictat de Clanul Stelelor. Spera să fie demn de încrederea pisicilor din clan.

— O să fac tot ce-mi stă în putință, a promis el.

— Clanul nici nu poate să ceară mai mult de atât, a șoptit Furtună de Nisip.

Inimă de Foc a privit spre iepure.

— Hai să terminăm ăsta și să vânăm altceva pentru acasă.

Când cele trei pisici au terminat de mâncat, au pornit spre Patru Stejari. Mergeau fără să vorbească, temându-se să nu-și trădeze prezența în pădure, în caz că cineva îi spiona. Cu Gheară de Tigru prin preajmă, Inimă de Foc simțea că pisicile din Clanul Tunetului nu sunt doar vânători, ci și vânat.

Mirosul unei pisici necunoscute i-a ajuns la nări pe când se apropiau de povârnișul ce ducea spre Patru Stejari, iar blana i s-a zbârlit. Era clar că și Furtună de Nisip îl simțise, pentru că înmărmurise, cu spatele arcuit și mușchii încordați.

— Repede, a șuierat Inimă de Foc. Urcați aici!

S-a cățărat în gheare pe un platan. Furtună de Nisip și Labă Luminoasă l-au urmat, iar cele trei pisici s-au așezat pe vine pe ramura cea mai joasă, privind în jos.

Inimă de Foc a zărit o umbră croindu-și drum printre ferigi, întunecată și subțire. Două urechi negre se ițeau deasupra frunzelor. Ceva legat de aceste urechi stârnea o amintire în mintea lui Inimă de Foc, și nu era una neplăcută. Să fi fost vreo pisică din alt clan, pe care o mai ajutaseră? Dar în momentul acela, când Gheară de Tigru uneltea amenințător prin pădure, era greu de știut în cine să aibă încredere. Toți străinii erau inamici.

Inimă de Foc a scos ghearele, gata să atace. Lângă el, Furtună de Nisip tremura de nerăbdare, iar Labă Luminoasă privea în jos, cu umerii micuți încordați. Când străinul a trecut pe sub platan, Inimă de Foc a scos un strigăt îngrozitor și i s-a aruncat în spinare.

Pisica neagră a țipat surprinsă și s-a rostogolit, prăvălindu-l pe Inimă de Foc la pământ. Acesta a sărit sprinten în picioare. Simțise încă din prima clipă dimensiunea și puterea pisicii, era sigur că avea să o poată goni ușor. S-a întors cu fața spre ea, arcuindu-și spatele, și a scuipat amenințător. Furtună de Nisip a sărit din copac, urmată de Labă Luminoasă, iar secundul a văzut cum ochii pisicii se măresc de teamă, dându-și seama că este depășită numeric.

Dar Inimă de Foc își culcase deja blana de pe spinare. Instinctul nu-l înșelase: recunoscuse intrusul. Și, judecând după expresia de pe figura pisicii, care trecuse într-o clipită de la panică la ușurare, și intrusul îl recunoscuse pe Inimă de Foc.

CAPITOLUL 19

— Labă Neagră!

Secundul Clanului Tunetului s-a repezit să-și salute vechiul prieten, lipindu-și botul de al lui.

— Tare mă bucur să te văd, Inimă de Foc!

Labă Neagră l-a înghiontit și el prietenește, întorcându-și apoi privirea spre Furtună de Nisip.

— Nu se poate! Să fie chiar Labă Nisipie?

— Furtună de Nisip! l-a corectat înțepată pisica.

— Bineînțeles. Ultima oară când te-am văzut, erai jumătate din cât ești acum! Labă Pământie ce mai face? a întrebat el îngustându-și ochii.

Inimă de Foc înțelegea tonul temător al lui Labă Neagră. Furtună de Nisip și Blană Pământie se antrenaseră în același timp cu el, însă îl consideraseră pe Labă Neagră mai curând un rival decât un coleg de vizuină. Când Labă Neagră fugise de mentorul său, Gheară de Tigru, și se stabilise în teritoriul Două-Picioare de după ținuturile înalte, Labă Pământie și Labă Nisipie nu se întristaseră prea tare. Inimă de Foc se îndoia că Labă Neagră le dusese dorul.

— Blană Pământie e bine, a ridicat din umeri Furtună de Nisip. Acum are propriul ucenic.

— Și ea este cumva ucenica ta? a întrebat-o Labă Neagră, privind-o pe Labă Luminoasă.

Inimă de Foc a simțit că-i zvâcnesc urechile când pisica a răspuns sec:

— Încă n-am ucenic. E a lui Vifor Alb. O cheamă Labă Luminoasă.

Vântul cald răvășea frunzele din vârful copacilor. Inimă de Foc a ridicat privirea. Întâlnirea aceasta neașteptată îl dezarmase, lăsase garda jos. Amintindu-și de amenințarea lui Gheară de Tigru și a haitei lui de pisici vagaboande, a scrutat îngrijorat tufișurile.

— Ce cauți aici, Labă Neagră? l-a întrebat el grăbit.

Labă Neagră, care o studia pe Furtună de Nisip cu o privire curioasă, a întors capul.

— Te căutam pe tine.

— Serios? De ce?

Inimă de Foc știa că trebuie să fie ceva important ca Labă Neagră să vină în pădure. Tânărul motan negru trăise într-o permanentă teamă după ce fusese din întâmplare martor când Gheară de Tigru îl ucisese pe Coadă Roșie, fostul secund al Clanului Tunetului. Când Gheară de Tigru încercase să-l ucidă și pe Labă Neagră, ca să-i închidă gura, Inimă de Foc și Dungă Cenușie își ajutaseră prietenul să evadeze. Labă Neagră locuia la o fermă de Două-Picioare, împreună cu Arpacaș, altă pisică singuratică – care nu era nici pisoi de casă, dar nici nu făcea parte dintr-un clan. Labă Neagră trebuia să fi avut un motiv foarte bun pentru a se întoarce pe teritoriul vechiului său dușman de moarte. Nu avea de unde să știe că trădarea lui Gheară de Tigru fusese scoasă la iveală și că el fusese izgonit din Clanul Tunetului. Din câte știa fostul ucenic, Gheară de Tigru era încă secundul.

Labă Neagră a dat neliniștit din coadă.

— A venit un motan și s-a stabilit la marginea teritoriului meu, și-a început el povestea.

Inimă de Foc îl privea debusolat, iar Labă Neagră a încercat să-i explice.

— L-am găsit în timp ce eram la vânătoare. Era speriat, se rătăcise. N-a spus prea multe, dar mirosea a Clanul Tunetului.

— A Clanul Tunetului? l-a întrebat Inimă de Foc ca un ecou.

— L-am întrebat dacă a venit de peste dealuri, dar părea să nu aibă idee unde se află. Așa că l-am condus înapoi la cuibul de Două-Picioare unde mi-a spus că locuiește.

— Deci era pisoi de casă? l-a întrebat Furtună de Nisip fixându-l cu privirea. Ești sigur că ai simțit mirosul Clanului Tunetului?

— Nu o să uit niciodată mirosul clanului în care m-am născut, i-a întors-o Labă Neagră. Și nu părea un pisoi de casă obișnuit. De fapt, nu părea deloc încântat să se întoarcă la Două-Picioare.

Inimă de Foc simțea cum îl cuprinde o bucurie nemărginită, dar s-a forțat să păstreze tăcerea până ce Labă Neagră își termina povestea.

— Nu puteam să-mi scot din minte mirosul lui. M-am întors la cuibul Două-Picioare ca să-i vorbesc, dar era închis înăuntru. Am încercat să stăm de vorbă printr-o fereastră, dar m-au gonit Două-Picioare.

— Ce culoare era pisica asta? a întrebat Inimă de Foc, simțind privirea pătrunzătoare a lui Furtună de Nisip ațintită asupra lui.

— Albă, i-a răspuns Labă Neagră. Avea blana pufoasă și albă.

— Păi ăsta e Labă de Nor! a izbucnit Labă Luminoasă.

— Deci îl cunoașteți? a mieunat Labă Neagră. Am avut dreptate? Face parte din Clanul Tunetului?

Inimă de Foc nu mai auzea ce spune vechiul lui prieten. Labă de Nor era în siguranță! A început să-i dea târcoale lui Labă Neagră, plin de bucurie și ușurat.

— Era în regulă? Ce-a zis?

— P-păi, s-a bâlbâit Labă Neagră, întorcând capul după Inimă de Foc, care se plimba în jurul lui. Cum ziceam, prima oară când l-am văzut părea pur și simplu rătăcit.

— Asta nu mă surprinde. N-a mai ieșit niciodată de pe teritoriul Clanului Tunetului.

Inimă de Foc dădea târcoale nerăbdător pe lângă Furtună de Nisip și Labă Luminoasă.

— Încă nu a făcut călătoria până la Pietrele Înalte. Nu avea de unde să știe că este atât de aproape de casă.

Furtună de Nisip a dat din cap, iar Labă Neagră i-a răspuns:

— Asta ar explica de ce era atât de mâhnit. Probabil credea…

— Mâhnit? l-a întrerupt Inimă de Foc oprindu-se din dat târcoale. De ce? Era rănit?

— Nu, nu, a mieunat motanul repede. Doar că părea foarte nefericit. Am crezut c-o să se mai înveselească după ce l-am dus înapoi la cuibul de Două-Picioare, dar tot părea trist. De asta am venit să te caut.

Inimă de Foc și-a privit labele, neștiind ce să creadă. Și-a dat seama că sperase ca Labă de Nor să fie fericit în noua lui viață, chiar dacă el nu avea să-l mai vadă niciodată.

Labă Neagră a clipit întrebător.

— Am făcut bine venind aici? A fost… Labă de Nor ăsta exilat din clan?

Inimă de Foc l-a privit adânc în ochi. Motanul negru își riscase viața venind să-l vadă; merita o explicație.

— Labă de Nor a fost furat din pădure de către Două-Picioare, a început el. Era ucenicul meu și fiul soră-mii. Lipsește de un sfert de lună. Începusem… începusem să cred că n-o să-l mai văd niciodată.

Furtună de Nisip l-a privit uimită.

— Dar acum ce te face să crezi c-o să-l vezi? Locuiește cu Două-Picioare, pe teritoriul lui Labă Neagră.

— O să mă duc să-l iau!

— Să-l iei? De ce să-l iei?

— L-ai auzit pe Labă Neagră. Nu e fericit!

— Ești sigur că vrea să fie salvat?

— Tu n-ai vrea? i-a replicat Inimă de Foc.

— Eu n-aș fi avut nevoie să fiu salvată. N-aș fi acceptat de la bun început mâncare de la Două-Picioare, a subliniat cu asprime Furtună de Nisip.

Labă Neagră a scos un mormăit surprins, dar nu a spus nimic.

— Ar fi bine să-l avem din nou la noi în vizuină, a intervenit și Labă Luminoasă.

Inimă de Foc abia dacă a auzit-o. O privea fix pe Furtună de Nisip, iar blana de pe ceafă i se înfoia de mânie.

— Adică tu crezi că Labă de Nor merită să fie lăsat acolo, nefericit și singur? a scuipat el. Doar pentru că a făcut o greșeală prostească?

Furtună de Nisip a pufnit nerăbdătoare.

— Nu asta voiam să spun. Nici nu știi sigur dacă vrea să se întoarcă.

— Labă Neagră a zis că părea nefericit, a insistat Inimă de Foc.

Chiar în timp ce rostea cuvintele acestea, a fost cuprins de îndoială. Dacă Labă de Nor se obișnuise deja cu viața de pisoi de casă?

— Labă Neagră a vorbit cu el o singură dată, i-a răspuns pisica întorcându-se spre motanul negru: părea supărat când l-ai văzut prin fereastră?

Mustățile lui Labă Neagră au fremătat stingherite.

— E greu de zis. Mânca.

Pisica s-a întors fulgerător spre Inimă de Foc.

— Are o casă, are mâncare, iar tu tot crezi că trebuie să-l salvezi. Cum rămâne cu clanul? Pisicile din clan au nevoie de tine. Labă de Nor pare să fie în siguranță. Eu zic să-l lași acolo.

Inimă de Foc s-a uitat lung la Furtună de Nisip. Blana de pe umeri îi era înfoiată, iar ochii îi sclipeau a hotărâre. Cu inima îndurerată, secundul și-a dat seama că pisica are dreptate. Cum putea să părăsească acum clanul, chiar și pentru scurtă vreme, când Stea Albastră era atât de slăbită, iar Gheară de Tigru și proscrișii lui îi amenințau? Toate de dragul unei pisici care se dovedise deja a fi un ucenic leneș și lacom.

Cu toate acestea, inima îi spunea că trebuie să încerce. Nu putea renunța la convingerea că Labă de Nor poate ajunge un mare războinic, iar clanul avea nevoie de cât mai mulți războinici.

— Trebuie să mă duc, a mieunat el simplu.

— Și dacă reușești să-l aduci înapoi? l-a întrebat Furtună de Nisip. O să fie în siguranță în pădure?

Inimă de Foc a simțit pe spinare un fior rece. Putea să-l aducă acasă pe Labă de Nor doar ca să fie apoi măcelărit de Gheară de Tigru? Dar chiar și nesigur cum era, știa că trebuie să meargă.

— Mă întorc până mâine la amiază, a mieunat el. Spune-i tu lui Vifor Alb unde m-am dus.

Ochii pisicii s-au mărit de uimire.

— Te duci chiar acum?

— Am nevoie de Labă Neagră ca să-mi arate unde e și nu pot să-i cer să mai rămână în pădure câtă vreme Gheară de Tigru umblă liber.

Coada lui Labă Neagră s-a înfoiat brusc de teamă.

— Cum adică umblă liber?

Furtună de Nisip i-a aruncat lui Inimă de Foc o privire nemulțumită.

— Haide, a mieunat secundul către pisica neagră. Îți explic pe drum. Cu cât pornim mai repede, cu atât mai bine.

— Nu te duci fără mine, a intervenit Furtună de Nisip. E o călătorie demnă de o minte de șoarece, dar o să ai nevoie de ajutor dacă dai peste Gheară de Tigru sau peste vreo patrulă a Clanului Vântului!

Inimă de Foc s-a bucurat auzind cuvintele ei. A clipit recunoscător către ea și s-a întors spre Labă Luminoasă.

— Te întorci tu în tabără să-i spui lui Vifor Alb unde am plecat? Îl cunoaște pe Labă Neagră.

Ochii micuței ucenice au scăpărat de teamă, însă ea a clipit și apoi a plecat capul supusă.

— Sigur.

— Mergi direct acasă și ține urechile plecate, i-a poruncit Inimă de Foc, îngrijorat că o lasă să pornească singură.

— O să am grijă, i-a promis ea cuminte.

S-a întors și a dispărut în tufișuri.

Inimă de Foc a încercat să scape de neliniștea legată de ucenică, pornind printre ferigi. Furtună de Nisip și Labă Neagră mergeau alături de el, iar motanul și-a amintit de zilele în care vânase prin pădure împreună cu Labă Neagră și cu Dungă Cenușie. Dar în timp ce aerul sufocant al pădurii cobora asupra lui și blana îi furnica de emoție, se întreba dacă nu cumva îi conduce spre o nenorocire.

Cele trei pisici au alergat pe la Patru Stejari și au intrat pe teritoriul Clanului Vântului. Inimă de Foc își amintea ultima dată când se aflase acolo cu Stea Albastră. Acum aveau s-o ia pe același drum, drept peste dealurile ce duceau spre ferma de Două-Picioare, ce se afla între teritoriul Clanului Vântului și Pietrele Înalte. Cel puțin de data aceasta nu bătea vântul, nu le împrăștia mirosul în jur. Aerul era ciudat de neclintit și atât de uscat, încât Inimă de Foc și-a simțit blana foșnind când a atins-o de buruieni.

A ales un drum care îi ținea cât mai departe posibil de tabăra aflată în mijlocul teritoriului Clanului Vântului. Pământul era de obicei pufos și umed, dar atunci era atât de uscat încât formase o coajă, și buruienile începuseră să-și schimbe culoarea în soare, devenind maronii.

— Deci ce s-a întâmplat cu Gheară de Tigru? a rupt în cele din urmă tăcerea Labă Neagră, fără să încetinească.

Inimă de Foc se gândise adeseori cu bucurie la clipa în care avea să-i povestească prietenului său că vechiul lui mentor, care îl chinuise atâta, fusese în sfârșit demascat. Dar în momentul acela părea că povestea despre trădarea și exilarea fostului secund e prea sumbră și, pentru că fusese ucis Vânt Ager, Inimă de Foc a istorisit povestea repede, plin de amărăciune și regret.

Labă Neagră s-a oprit înmărmurit.

— L-a omorât pe Vânt Ager?

Inimă de Foc s-a oprit și el, dând din cap încruntat.

— Gheară de Tigru conduce acum o haită de proscriși și a jurat că ne va ucide pe toți.

— Dar cine ar urma un asemenea conducător?

— Unii dintre ei sunt vechii prieteni ai lui Coadă Ruptă, care au fost exilați împreună cu el atunci când a fost dat afară din Clanul Umbrelor.

S-a concentrat, încercând să vadă cu ochii minții scena celei mai recente lupte.

— Dar erau și alte pisici, pe care nu le-am mai văzut până acum. Nu știu de unde au apărut.

— Deci acum Gheară de Tigru e mai puternic ca niciodată, a mieunat Labă Neagră sumbru.

— Nu! a scuipat Inimă de Foc. Acum este un proscris, nu un războinic. Nu aparține unui clan. Clanul Stelelor trebuie să i se opună, atâta vreme cât încalcă codul războinicilor. Fără clan și fără cod, Gheară de Tigru nu are cum să învingă Clanul Tunetului.

A tăcut, dându-și seama că vorbise cu o convingere pe care nici el nu o conștientizase până atunci. Furtună de Nisip îl privea mândră.

— Sper că ai dreptate, a mieunat motanul negru.

Și eu sper, și-a spus Inimă de Foc. A continuat să meargă, mijindu-și ochii în soarele orbitor.

— Normal că are dreptate, a insistat Furtună de Nisip.

Labă Neagră și-a potrivit pașii după ea.

— Ei bine, eu mă bucur că nu mai am nimic de-a face cu toate astea.

Pisica l-a privit acuzatoare.

— Nu-ți e dor deloc de viața în clan?

— I-am simțit lipsa la început, a recunoscut Labă Neagră. Dar acum am o casă nouă și îmi place mult. Dacă am chef de societate, pot să stau cu Arpacaș, și asta mi-e suficient. Prefer așa, decât să am de-a face cu Gheară de Tigru.

Lui Furtună de Nisip i-au sticlit ochii.

— De unde știi că n-o să vină să te caute?

Urechile lui Labă Neagră au fremătat temătoare.

— Gheară de Tigru nu știe unde te afli, a intervenit repede Inimă de Foc, aruncând o privire dojenitoare spre Furtună de Nisip. Haide să ieșim de pe teritoriul Clanului Vântului.

A grăbit pasul până ce au ajuns să alerge, prea repede pentru a mai și vorbi. A evitat pâlcurile de orz sălbatic în care el și Stea Albastră se întâlniseră cu Gheară de Nămol, conducându-i într-un cerc larg. Dealul sterp nu-i proteja deloc de soare, iar Inimă de Foc simțea că blana i se încinge când au ajuns la povârnișul ce ducea spre teritoriul Două-Picioare. Valea se întindea sub ei, presărată cu pajiști și cărări, precum și cuiburi de Două-Picioare, ca spinarea unei pisici pestrițe.

— Pisicile din Clanul Vântului se feresc probabil de căldură, stând în tabără, a mieunat el, pufăind în timp ce alergau în josul dealului. Să sperăm că și de aici înainte călătoria o să fie atât de ușoară.

Au ajuns la un pâlc de copaci și Inimă de Foc a primit cu bucurie umbra răcoroasă a copacilor și mirosul familiar al pădurii. Deasupra lor se învârteau doi ulii, scoțând țipete ascuțite, iar motanul auzea în depărtare zgomotul înfundat al unui monstru. Picioarele ostenite îl tentau să se întindă la odihnă, dar dorința de a-l găsi pe Labă de Nor l-a îndemnat să meargă mai departe.

În timp ce înaintau printre copaci, Furtună de Nisip se uita în jur cu mustățile tremurânde. Inimă de Foc și-a dat seama că ea mai călătorise atât de departe o singură dată, când o însoțise pe Stea Albastră la Piatra Lunii, ca ucenică. Era un drum inițiatic pe care trebuia să-l facă toate pisicile înainte de a deveni războinice. Inimă de Foc mai fusese acolo de câteva ori, nu doar ca să ajungă la Pietrele Înalte, ci și când l-a vizitat pe Labă Neagră și când a adus Clanul Vântului din exil. Dar Labă Neagră se simțea ca acasă în pădurea aceea.

— Nu putem sta prea mult pe aici, i-a avertizat pisica neagră. Mai ales la ora asta. Pe aici își plimbă Două-Picioare câinii.

Inimă de Foc simțea în apropiere mirosul de câine. Și-a culcat urechile și l-a urmat în tăcere pe Labă Neagră, care a preluat conducerea.

Motanul negru a trecut primul prin gardul natural. Inimă de Foc a așteptat să treacă apoi Furtună de Nisip, iar la final și-a croit și el drum prin stratul gros de frunze încâlcite. A recunoscut cărarea cu pământ roșu de pe partea cealaltă. O traversase când pornise cu Dungă Cenușie să găsească Clanul Vântului. Labă Neagră s-a uitat într-o parte și în alta înainte de a o traversa în fugă și de a dispărea dincolo de un gard de pe partea cealaltă. Furtună de Nisip i-a aruncat o privire, iar Inimă de Foc a dat din cap încurajator. Pisica a țâșnit înainte, iar el a urmat-o îndeaproape.

Arpacașul de pe câmpul de dincolo de gard era înalt până peste capetele lor. În loc s-o ia pe margine, Labă Neagră a pornit direct prin pădurea de tulpini uscate. Inimă de Foc și Furtună de Nisip au luat-o după el, grăbindu-se să nu piardă din ochi coada neagră ce flutura în fața lor. Inimă de Foc a simțit un fior de neliniște, dându-și seama că nu ar fi reușit

niciodată să iasă singur de acolo. Își pierduse complet simțul orientării, nu mai vedea decât nesfârșite tulpini aurii și o fâșie de cer albastru deasupra. S-a simțit ușurat când au ieșit, în cele din urmă, și s-au așezat la odihnă dincolo de cealaltă margine a câmpului. Înaintau cu spor. Soarele coborâse abia pe jumătate și dealurile erau deja departe în urma lor.

Inimă de Foc a adulmecat un miros familiar pe gardul de lângă el.

— E marcajul tău, i-a spus el lui Labă Neagră.

— Aici începe teritoriul meu, i-a răspuns acesta, făcând semn cu capul peste tot în jur – câmpul cât se vedea cu ochii era locul în care trăia și vâna el.

— Înseamnă că Labă de Nor e pe aproape? l-a întrebat Furtună de Nisip adulmecând temătoare aerul.

— Dincolo de acel deal este o vale, i-a răspuns Labă Neagră, arătându-i cu botul. Acolo e cuibul Două-Picioare.

Inimă de Foc a simțit brusc furnicături pe spinare. Ce era mirosul ăla? A înlemnit, deschizând botul ca să simtă mai bine.

Lângă el, Labă Neagră a ridicat nasul, a ciulit urechile și a început să dea nervos din coadă. A făcut ochii mari de teamă.

— Câini! a șuierat el.

CAPITOLUL 20

Inimă de Foc a auzit foșnind iarba din spatele gardului și și-a încordat umerii în timp ce mirosul puternic umplea aerul. Un lătrat gălăgios i-a făcut coada să se înfoaie și o clipă mai târziu a văzut nasul fremătător al unui câine ce adulmeca gardul.

— Fugiți, a strigat el, întorcându-se imediat.

S-a mai auzit un foșnet și un lătrat entuziasmat i-a dat de știre că încă un câine îl urmează pe cel dintâi.

Inimă de Foc a luat-o la fugă. Furtună de Nisip galopa lângă el, iar blănile li se atingeau în timpul cursei nebunești. Bocănitul labelor câinilor făcea să se cutremure pământul, iar Inimă de Foc le simțea răsuflarea fierbinte în ceafă. S-a uitat peste umăr. Îi urmăreau doi câini zdrahoni, cu pielea moale tresăltând în valuri, cu ochii scânteietori și cu limba pe-afară. Tresărind, Inimă de Foc și-a dat seama că Labă Neagră nu e nicăieri.

— Continuă să fugi, a șuierat el spre Furtună de Nisip. N-o să poată ține pasul cu noi prea mult timp.

Furtună de Nisip a reușit să dea din cap, alergând și mai repede.

Avusese dreptate. Când a întors din nou capul, a văzut că cei doi câini rămăseseră în urmă. Inimă de Foc a măsurat din ochi un frasin din fața lor. Era destul de departe, dar dacă reușeau să pună suficientă distanță între ei și câini, s-ar fi putut urca în el și ar fi fost în siguranță.

— Vezi frasinul ăla? a mieunat el gâfâind. Urcă-te în el cât de repede poți. Vin și eu.

Pisica a încuviințat mormăind, respira foarte greu. Au continuat să alerge spre copac. Inimă de Foc a strigat la Furtună de Nisip și ea s-a cățărat pe trunchi, urcându-se în gheare.

Înainte să se arunce și el pe copac, motanul s-a uitat încă o dată peste umăr, ca să vadă cât de departe erau câinii. I s-a ridicat toată blana de pe spinare când a văzut niște dinți uriași la distanță de nici un iepure de fața lui. Cu un mârâit amenințător, câinele s-a aruncat asupra lui. Inimă de Foc s-a întors fulgerător și l-a lovit cu labele din față, cu ghearele ascuțite ca niște spini. A simțit cum s-a despicat pielea de pe fălcile câinelui și l-a auzit țipând de durere. A mai lovit o dată, apoi s-a întors și s-a cățărat în copac, rapid ca o veveriță. S-a oprit pe ramura cea mai joasă și s-a uitat în jos. Sub el, câinele urla frustrat, în timp ce i s-a alăturat și al doilea, lăsându-și pe spate capul imens și mârâind furios.

— Am… am crezut că te-a prins, s-a bâlbâit Furtună de Nisip.

S-a târât de-a lungul crăcii, lipindu-se de blana răvășită a lui Inimă de Foc, până ce s-au oprit amândoi din tremurat.

Câinii au tăcut, însă au rămas la poalele copacului, dând târcoale.

— Unde e Labă Neagră? a întrebat brusc Furtună de Nisip.

Inimă de Foc a clătinat din cap, încercând să scape de groaza pe care o simțise atunci când îl fugăreau câinii.

— Trebuie să fi fugit în cealaltă direcție. Ar trebui să fie în regulă. Cred că erau doar doi câini.

— Am crezut că ăsta-i teritoriul lui. Nu a știut că sunt câini și pe partea asta a câmpului?

Inimă de Foc nu știa ce să răspundă. A văzut cum Furtună de Nisip devine tot mai

încruntată.

— Nu crezi că ne-a adus aici intenționat, nu? a mârâit ea, îngustându-și ochii.

— Sigur că nu! s-a răstit Inimă de Foc, chinuit totuși de o urmă de îndoială. De ce ar fi făcut așa ceva?

— E ciudat că a apărut din senin și ne-a adus până aici. Asta-i tot.

Un mieunat ascuțit i-a făcut să se uite în jos printre frunze. Era Labă Neagră? Câinii și-au întors capul, încercând să vadă de unde venise acel sunet. Inimă de Foc a zărit o siluetă subțire neagră, dispărând în câmpul de arpacaș. Labă Neagră a mai țipat o dată, iar câinii au ciulit urechile. Lătrând entuziasmați, s-au repezit spre tulpinile ce se legănau, dând de gol locul pe unde intrase motanul în lan.

Inimă de Foc a privit concentrat. Oare putea Labă Neagră să alerge mai repede decât cei doi câini? A privit cum firele de arpacaș tremură ușor, în timp ce motanul făcea zigzag-uri invizibile prin câmp. Spinările maronii ale câinilor se prăvăleau după el ca niște pești scoși din apă, doborând tulpinile cu labele lor neîndemânatice și lătrând frustrați.

Dintr-odată, Inimă de Foc a auzit strigătul unui Două-Picioare. Câinii s-au oprit imediat și, cu limba scoasă, au ridicat capul deasupra tulpinilor de arpacaș. Inimă de Foc a privit de-a lungul câmpului. Un Două-Picioare tocmai încăleca gardul un pic mai departe, ținând în mână două lucruri ce semănau cu niște mlădițe împletite. Deloc încântați, câinii au început să-și croiască drum spre Două-Picioare, care i-a apucat de zgarda de la gât și le-a prins-o de mlădițe. Oftând ușurat, Inimă de Foc a văzut că cei doi câini sunt luați de acolo, târându-se cu coada lăsată și urechile pleoștite.

— Văd că ai rămas la fel de rapid!

Inimă de Foc s-a întors surprins. Labă Neagră tocmai trecea de pe trunchiul copacului pe ramura lor. Motanul negru a dat din cap spre Furtună de Nisip.

— Nu știu de ce o urmăreau pe ea, însă. Nu s-ar fi putut înfrupta cine știe ce din ea.

Pisica s-a ridicat în picioare și a trecut pe lângă el.

— Nu cumva avem de salvat un ucenic? a întrebat ea rece.

— Văd că tot mai e un pic supărăcioasă, a remarcat Labă Neagră.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai tachina-o, a murmurat Inimă de Foc coborând din copac după Furtună de Nisip.

A hotărât să nu-i spună vechiului său prieten că pisica îl bănuise de a-i fi atras într-o capcană. Labă Neagră nu era prost, probabil își dăduse seama și singur, dar faptul că nu lăsa ca ostilitatea ei să îl supere era un semn al încrederii în sine, pe care o dobândise între timp. Iar după ce scăpaseră de câini, Inimă de Foc nu se mai gândea decât la cum avea să-l găsească pe Labă de Nor.

Labă Neagră i-a condus spre vârful dealului și s-a oprit. O așezare de Două-Picioare se vedea în valea de dedesubt, exact cum le promisese.

— Aici l-ai dus pe Labă de Nor? l-a întrebat Inimă de Foc.

Când motanul negru a încuviințat din cap, stomacul lui Inimă de Foc a început să se agite de emoție. Chiar dacă îl găseau pe Labă de Nor, dacă nu voia să se întoarcă cu ei? Și chiar dacă ar fi vrut, oare ar fi putut vreodată pisicile din clan să aibă încredere într-o pisică ce se lăsase ademenită de confortul vieții unui pisoi de casă?

— Nu-i simt mirosul, a observat Furtună de Nisip, iar Inimă de Foc a simțit tonul ei bănuitor.

— Mirosul lui era deja slab când am venit ultima oară să-l văd, a explicat răbdător Labă Neagră. Cred că Două-Picioare îl țin încuiat în casă.

— Și atunci cum ar trebui să-l salvăm?

— Haide, a mieunat Inimă de Foc, hotărât să nu le dea celor două pisici ocazia să se ia la harță.

A început să coboare povârnișul spre cuibul de Două-Picioare.

— Hai să ne uităm mai de-aproape.

Așezarea de Două-Picioare era înconjurată de un gard din tufișuri frumos tunse. Secundul Clanului Tunetului și-a făcut loc printre crengi și s-a uitat prin curtea cu iarbă aproape uscată, spre casa ce se profila pe cerul asfințitului. S-a lipit de pământ și s-a târât ușor spre cel mai apropiat tufiș, cu urechile ciulite. Nasul nu-i era de niciun ajutor aici. Aerul serii era plin de mirosul copleșitor al florilor, ce acoperea alte mirosuri mai utile. A auzit pași de labe pe iarba din spatele lui, iar când s-a întors a văzut că Labă Neagră și Furtună de Nisip îl urmează, părând să-și fi lăsat la o parte conflictul deocamdată. A dat din cap către ei, recunoscător că se află acolo, și a continuat să înainteze.

Când a ajuns lângă cuibul de Două-Picioare, Inimă de Foc își simțea sângele vuind în urechi. Gardul și siguranța de dincolo de acesta păreau dintr-odată foarte departe.

— Uite fereastra prin care l-am văzut, a șoptit Labă Neagră, conducându-i pe după colțul cuibului.

— Și probabil unde te-a văzut pe tine Două-Picioare, a mormăit Furtună de Nisip.

Inimă de Foc simțea mirosul spaimei ei și știa că nervozitatea pisicii se explica atât prin emoțiile mari, cât și prin vechea lor rivalitate.

De pe fereastra de deasupra lor ieșea lumină, iar Furtună de Nisip s-a lăsat pe vine. Inimă de Foc auzea înăuntru sunetul pașilor de Două-Picioare. Și-a lungit gâtul ca să se uite peste zidul cuibului, însă fereastra era prea înaltă ca să poată ajunge la ea dintr-o singură săritură. S-a furișat până la petecul de pământ de sub geam, unde un copac noduros și răsucit urca pe lângă o latură a casei. Inimă de Foc a studiat ramurile contorsionate. S-ar fi urcat, dar tot se mai auzeau dinăuntru zgomotele făcute de Două-Picioare.

— Labă de Nor trebuie să fie pe jumătate surd, dacă trăiește cu ditamai hărmălaia! a șuierat Furtună de Nisip cu urechile lipite de cap.

Curiozitatea îl necăjea pe Inimă de Foc ca un șoarece neobrăzat, până când n-a mai putut răbda.

— O să arunc o privire, a mieunat el și a început să urce în gheare de-a lungul tulpinii unduite, ignorând rugămințile lui Furtună de Nisip de a fi atent.

Cu inima bătând nebunește, motanul a ajuns în dreptul ferestrei și a trecut cu grijă pe pervazul acesteia.

Înăuntru, un Două-Picioare era aplecat asupra unui lucru care scuipa nori de aburi. Inimă de Foc a tresărit văzând lumina aceea nefirească, aspră, dar i-au revenit în gând amintiri vechi din copilărie, și a știut că se afla în fața unei bucătării, unde Două-Picioare făceau de mâncare. Mintea i-a fost inundată de amintiri demult uitate, din vremea în care se hrănea cu mâncare uscată, fără gust, și bea apă cu un iz metalic. Clipind ca să izgonească imaginile acelea, a început să îl caute cu privirea pe Labă de Nor.

În colțul vizuinii de Două-Picioare a văzut un cuib ce părea făcut din ramuri uscate, împletite laolaltă. Labele au început să-i freamăte de bucurie. În cuib se afla o siluetă micuță, albă. Inimă de Foc și-a ținut respirația în timp ce acea siluetă se întindea și sărea din culcuș. A alergat la Două-Picioare și a început să latre zgomotos. Era un câine!

Inimă de Foc s-a dat înapoi, amețit de dezamăgire și aproape căzând de pe pervaz. Unde era Labă de Nor?

Două-Picioare s-a aplecat și a mângâiat animalul zgomotos. Inimă de Foc a mârâit pe sub mustăți, apoi s-a ridicat în picioare surprins, când a văzut că intră în încăpere Labă de Nor. Spre groaza secundului, câinele, încă lătrând, s-a repezit spre motanul alb. Inimă de Foc aștepta ca Labă de Nor să-și arcuiască spatele și să-l scuipe, însă tânărul motan l-a ignorat suveran.

Inimă de Foc s-a lăsat în jos când Labă de Nor a sărit dintr-odată pe pervaz, în partea opusă.

Câinele a continuat să latre de pe podea, nevăzut.

— E aici, a șuierat Inimă de Foc în jos, spre Labă Neagră și Furtună de Nisip.

— Te-a văzut? l-a întrebat pisica.

Inimă de Foc a ridicat prudent privirea, dar a rămas cu corpul lipit de piatra aspră. Labă de Nor privea în gol, peste capul mentorului său. Ochii îi erau umbriți de nefericire și părea mai slab. Simțindu-se totuși vinovat, Inimă de Foc a fost ușurat. Era o dovadă suficientă că Labă de Nor nu e fericit în viața de pisoi de casă.

S-a ridicat și și-a lipit labele din față de fereastra care îi despărțea. Fremătând de frustrare, a lovit în geam, cu ghearele în teacă, astfel încât pernuțele moi să nu scoată niciun zgomot ce-ar fi putut atrage atenția cățelului sau a omului. A așteptat cu sufletul la gură, văzând că urechile ucenicului său freamătă. Apoi tânărul motan alb s-a întors și l-a zărit, iar botul i s-a deschis larg într-un strigăt încântat, pe care Inimă de Foc nu-l auzea.

Înăuntru însă, Două-Picioare s-a întors repede, surprins. Inimă de Foc a sărit de pe pervaz, aterizând lângă prietenii săi.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Furtună de Nisip.

— M-a văzut Labă de Nor, dar cred că m-a văzut și Două-Picioare!

— Trebuie să plecăm, a mieunat alarmat Labă Neagră.

— Nu, a șuierat Inimă de Foc. Voi doi puteți pleca, eu aici stau până iese Labă de Nor.

Furtună de Nisip l-a privit lung.

— Ce ai de gând să faci? Dacă dau drumul câinelui?

— Nu pot să plec, acum că m-a văzut Labă de Nor, a insistat Inimă de Foc. Eu rămân aici.

În timp ce vorbea, în spatele lor s-a auzit un scârțâit. Inimă de Foc a întors imediat capul. Printr-o ușă deschisă, grădina era năpădită de lumina puternică din casă; se vedea perfect totul, de la iarbă până la marginea gardului. Valul de lumină a fost oprit de silueta unui Două-Picioare.

Inimă de Foc a înlemnit. Nu aveau timp să se ascundă, îi văzuse deja. Două-Picioare a strigat cu o voce puternică și întrebătoare, apoi a ieșit din cadrul ușii, mergând încet către ei. Cele trei pisici s-au înghesuit una în alta, în vreme ce Două-Picioare se apropia tot mai mult. Inimă de Foc a auzit-o pe Furtună de Nisip trăgând aer în piept și tremurând. Și-a ridicat privirea și a înmărmurit de groază. Două-Picioare era aplecat deasupra lor.

Fuseseră prinși în capcană.

CAPITOLUL 21

— Repede! Pe aici!

Strigătul poruncitor al lui Labă de Nor l-a făcut pe Inimă de Foc să tresară. A văzut o siluetă albă desprinzându-se din cadrul ușii și alergând de-a curmezișul gazonului, urlând din răsputeri. Două-Picioare s-a întors, distras, iar în clipa aceea Furtună de Nisip și Labă Neagră au zbughit-o la fugă. Inimă de Foc a luat-o după ei, urmându-l pe Labă de Nor. În spatele lor, Două-Picioare striga ceva, iar cățelul lătra lângă el, dar Inimă de Foc a continuat să alerge. A trecut prin gard și pe câmpul de dincolo de el, ghidându-se după mirosurile lăsate de cele trei pisici până ce le-a prins din urmă, găsindu-le înghesuite una într-alta, într-o tufă de urzici.

Furtună de Nisip s-a lipit de el, tremurând din tot corpul. Inimă de Foc a privit peste capul ei, întâlnind ochii uriași, uluiți ai lui Labă de Nor.

Ușurarea adusă de găsirea ucenicului său era acum umbrită de toate vechile sale îndoieli legate de locul lui Labă de Nor în Clanul Tunetului, iar secundul nu știa ce să spună.

Labă de Nor și-a privit labele stânjenit și a mieunat:

— Mulțumesc c-ați venit.

— Deci? Vrei să te întorci în clan?

Confuzia îl lipsise pe Inimă de Foc de orice diplomație. Odată ce se asigurase că Labă de Nor e în siguranță, binele clanului îl preocupa din nou.

Tânărul motan a ridicat bărbia, cu ochii plini de regret.

— Normal! Acum știu că n-ar fi trebuit nici să mă apropii de Două-Picioare, a recunoscut el. Am învățat lecția. Promit să nu mai fac niciodată.

— Și de ce te-am crede? l-a întrebat Furtună de Nisip.

Inimă de Foc a privit-o lung, însă tonul ei era blând, nu provocator. Labă Neagră a rămas tăcut, cu coada așezată frumos peste labele din față, urmărind cu atenție scena.

— Dar ați venit să mă căutați, a mieunat Labă de Nor nesigur. Trebuie să însemne că mă vreți înapoi.

— Vreau să pot avea încredere în tine.

Inimă de Foc își propusese să-l facă să înțeleagă că trebuie să se bucure și de încrederea altor pisici. A continuat:

— Trebuie să fiu sigur că înțelegi codul războinicilor și că poți învăța să-l respecți.

— Poți să ai încredere în mine! a insistat Labă de Nor.

— Chiar dacă mă convingi pe mine, crezi că restul clanului o să te creadă? a mieunat grav mentorul său. Tot ce vor vedea este că ai plecat să trăiești cu Două-Picioare. Ce te face să crezi că vor avea încredere într-o pisică ce-a preferat viața de pisoi de casă?

— Dar nu am preferat-o! l-a contrazis Labă de Nor. Locul meu e alături de clan. Nu am vrut să merg cu Două-Picioare!

— Nu fi prea aspru cu el, a șoptit Furtună de Nisip.

Inimă de Foc era surprins de neașteptata blândețe a pisicii față de tânărul ucenic. Poate că fusese convinsă de seriozitatea ce i se citea în ochi. Spera că avea să convingă și restul clanului. Inimă de Foc nu mai putea să stea supărat. S-a aplecat și l-a lins zdravăn pe cap.

— Ai grijă ca pe viitor să mă asculți! l-a avertizat el, vorbind aproape de urechea lui, ca să

poată fi auzit peste torsul puternic ce răsuna din pieptul micului motan.

— Răsare luna, a mieunat în șoaptă Labă Neagră. Dacă vreți să vă întoarceți în tabără până la amiază, n-avem prea mult timp la dispoziție.

Inimă de Foc a dat din cap și s-a întors spre Furtună de Nisip.

— Ești gata?

— Da, i-a răspuns pisica, întinzându-și labele din față.

— Bun, a mieunat el. Atunci ar fi bine să pornim.

Labă Neagră a condus pisicile din clan până dincolo de dealuri și le-a lăsat la poalele povârnișului acoperit de rouă, ce ducea spre teritoriul Clanului Vântului. Răsăritul nu era departe, însă era toiul verii, iar soarele își făcea apariția devreme. Înaintaseră cu repeziciune.

— Mulțumesc, Labă Neagră, a mieunat Inimă de Foc, atingând nasul pisicii negre cu botul. Ai procedat bine venind la mine. Știu că trebuie să-ți fi fost dificil să te întorci în pădure.

Labă Neagră a plecat capul.

— Chiar dacă nu mai suntem tovarăși de clan, vei avea întotdeauna prietenia și loialitatea mea.

Inimă de Foc a clipit, încercând să alunge emoțiile.

— Ai grijă, l-a avertizat pe motanul negru. E adevărat că Gheară de Tigru nu știe unde locuiești, dar am învățat că nu e bine să-l subestimăm. Fii cu ochii în patru.

Labă Neagră a dat sobru din cap și a plecat.

Inimă de Foc și-a privit vechiul tovarăș de vizuină traversând iarba bogată și dispărând în pâlcul de copaci.

— Dacă ne grăbim, putem ajunge la Patru Stejari înainte să pornească patrula Clanului Vântului, a mieunat el.

A început să urce, încadrat de o parte și de alta de Labă de Nor și Furtună de Nisip. Era o ușurare să călătorească pe teritoriul acela înainte de răsăritul soarelui. Când au ajuns în partea cea mai înaltă a regiunii, unde se aflau vizuini de bursuci părăsite, soarele s-a arătat deasupra orizontului, trimițând un val de lumină aurie asupra buruienilor. Inimă de Foc a văzut cum Labă de Nor privește scena fermecat, cu ochii albaștri mari, uimiți. A sperat că tânărul motan avea să se țină de promisiune și să rămână în pădure.

— Miroase ca acasă, a murmurat ucenicul alb.

— Serios? a mieunat Furtună de Nisip cu îndoială. Eu nu simt decât mirosul mizeriei de bursuci!

— Iar eu simt miros de intruși din Clanul Tunetului!

Cele trei pisici s-au întors imediat, cu blana înfoiată. Șchiopul, secundul Clanului Vântului, a ieșit din buruieni și a sărit pe o vizuină nisipoasă de bursuc. Era mic de statură și sfrijit, mergând greu, de aici i se trăgea și numele. Inimă de Foc știa că, la fel ca ceilalți din Clanul Vântului, avea o dimensiune care ascundea o agilitate și o viteză cu greu egalate de alte clanuri.

S-a auzit un foșnet și și-a făcut apariția și Gheară de Nămol. Inimă de Foc l-a privit încordat, în timp ce războinicul maroniu le-a dat târcoale și s-a oprit în spatele lor.

— Labă Palmată! a strigat el.

Ucenicul tărcat, pe care îl mai văzuseră împreună cu Gheară de Nămol, a apărut și el. Secundul Clanului Tunetului aștepta, cu inima bătându-i nebunește, să vadă dacă mai sunt și alte pisici în patrula aceasta.

— Am impresia că teritoriul Clanului Vântului devine un fel de a doua casă pentru voi, a șuierat Șchiopul.

Inimă de Foc a adulmecat aerul înainte de a răspunde. Nu mai era nicio altă pisică din Clanul Vântului. Erau acolo în număr egal.

— Nu există alt drum din pădure spre teritoriul de dincolo de voi, i-a răspuns el,

păstrându-și calmul.

Nu voia să provoace o luptă, dar nici nu putea uita cum se purtase Gheară de Nămol cu el și cu Stea Albastră.

— Încercați iarăși să mergeți la Pietrele Înalte? și-a îngustat Șchiopul ochii. Unde e Stea Albastră? A murit?

Furtună de Nisip și-a arcuit spatele și a scuipat furioasă:

— Stea Albastră e foarte bine!

— Și-atunci ce căutați aici? a mârâit Gheară de Nămol.

— Suntem doar în trecere.

Miorlăitul neînfricat al lui Labă de Nor suna copilăresc pe lângă vocile războinicilor, iar Inimă de Foc a simțit cum i se încordează toți mușchii.

— Văd că nu doar Inimă de Foc are nevoie de o lecție de respect! a mârâit Șchiopul.

Cu coada ochiului, Inimă de Foc a văzut că motanul negru flutură din coadă. Era un semn prin care își îndemna tovarășii să atace. Dezolat, și-a dat seama că sunt obligați să lupte.

Șchiopul a sărit de pe vizuina de bursuc direct în spinarea lui. Inimă de Foc s-a rostogolit odată cu secundul Clanului Vântului, prăbușindu-se la pământ și aruncându-l de pe el.

Șchiopul a aterizat în patru labe și s-a întors spre Inimă de Foc șuierând:

— Bună mișcare. Dar te miști încet, ca toate pisicile de pădure.

S-a năpustit asupra lui, iar Inimă de Foc a simțit cum ghearele secundului îi ating urechile în timp ce se ferește.

— Eu zic că sunt destul de rapid, a scuipat el.

S-a opintit cu picioarele din spate și s-a aruncat asupra Șchiopului. Motanul din Clanul Vântului a început să gâfâie, atacul lui Inimă de Foc tăindu-i răsuflarea, însă tot a reușit să se răsucească și să aterizeze în picioare. Rapid ca o viperă, el a ripostat, iar Inimă de Foc a mârâit când războinicul inamic l-a zgâriat pe nas. L-a atacat și el, lovindu-l cu laba din față și simțind o mare satisfacție când ghearele lui au pătruns prin blana dușmanului. Îl ținea zdravăn de umăr. Inimă de Foc și-a întărit strânsoarea și s-a suit în spinarea motanului negru, lipindu-i botul de pământ.

În timp ce îl țintuia pe secund, care se zvârcolea, Inimă de Foc și-a dat seama că Labă Palmată, ucenicul din Clanul Vântului, fugise deja. Furtună de Nisip și Labă de Nor luptau cot la cot, împingându-l pe Gheară de Nămol înapoi în buruieni. Furtună de Nisip îl zgâria cu labele din față, iar Labă de Nor îl ataca întruna din spate. Cu un ultim strigăt de furie, Gheară de Nămol s-a întors și a fugit.

— O să dau dovadă de respect când o să meriți, a șuierat Inimă de Foc în urechea Șchiopului.

L-a mai mușcat o dată de umăr, înainte de a-i da drumul. Șchiopul a urlat furios și a fugit în buruieni.

— Haide, a strigat Inimă de Foc. Mai bine plecăm până să se întoarcă și cu alți războinici.

Furtună de Nisip a încuviințat din cap cu o expresie gravă, însă Labă de Nor țopăia de bucurie.

— Ai văzut cum au fugit? s-a umflat el în pene. Se pare că nu mi-am uitat antrenamentul!

— Șșșt, a mârâit Inimă de Foc. Hai să plecăm odată.

Labă de Nor a tăcut, cu toate că ochii încă îi mai străluceau. Cele trei pisici au alergat spre povârnișul care ducea spre Patru Stejari, părăsind teritoriul Clanului Vântului.

— Ai văzut cum a luptat Labă de Nor? i-a șoptit Furtună de Nisip, în timp ce săreau peste bolovani.

— Doar la final, când te-a ajutat să-l gonești pe Gheară de Nămol.

— Dar înainte? a mieunat pisica, cu o voce caldă. L-a gonit pe ucenicul din Clanul Vântului din trei mișcări. Bietul motănaș tărcat era înspăimântat.

— Probabil că Labă Palmată abia a început antrenamentul, a sugerat Inimă de Foc

generos, dar și simțindu-se tare mândru de ucenicul său.

— Dar Labă de Nor a petrecut ultima lună închis într-un cuib de Două-Picioare! Nu e deloc în formă, și cu toate astea... Chiar cred că, bine antrenat, Labă de Nor poate ajunge un mare războinic.

Mieunatul ucenicului s-a făcut din nou auzit în spatele lor:

— Hei! Haideți, recunoașteți! M-am descurcat bine, nu?

— Și dacă învață un pic de modestie, a adăugat amuzată.

Inimă de Foc nu a răspuns nimic. Încrederea lui Furtună de Nisip în ucenicul lui îl încânta nespus, dar nu reușea să scape de îndoiala supărătoare că nepotul lui nu avea să înțeleagă niciodată cu adevărat codul războinicilor.

Au trecut rapid prin pădure, care răsuna de ciripitul păsărilor și era plină de mirosul ademenitor al prăzii. Însă nu aveau timp de vânătoare. Inimă de Foc voia să se întoarcă mai repede în tabără. Neliniștea îi furnica în labe, avea sentimentul că acea căldură sufocantă prevestește ceva. Furtuna se apropia asemenea unei pisici uriașe, gata să atace și să strivească pădurea între labele ei imense.

Inimă de Foc a grăbit pasul când au început să se apropie de tabără și a coborât râpa în fugă, rugându-se să nu fi atacat între timp Gheară de Tigru. A gonit prin tunelul de orz sălbatic, lăsându-i în urmă pe Furtună de Nisip și Labă de Nor, și și-a făcut intrarea în luminiș gâfâind. Ușurat, a văzut că tabăra arată exact ca atunci când plecase.

Câteva pisici trezite devreme se încălzeau la soare, la marginea luminișului. Au ridicat privirea și Inimă de Foc a observat că le zvâcnește coada de curiozitate în timp ce se privesc unele pe altele.

Vifor Alb a venit imediat lângă Inimă de Foc.

— Mă bucur că te-ai întors în siguranță.

Inimă de Foc i-a cerut iertare plecându-și capul.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te îngrijorezi. M-a căutat Labă Neagră, îl găsise pe Labă de Nor.

— Da, mi-a povestit Labă Luminoasă ce s-a întâmplat.

În timp ce el vorbea, Furtună de Nisip și Labă de Nor au ieșit din tunel, iar toate pisicile l-au privit uluite pe ucenicul alb.

Furtună de Nisip a venit lângă Inimă de Foc și l-a salutat pe Vifor Alb plecând capul. Labă de Nor s-a așezat lângă ea, și-a pus coada peste labe și a coborât respectuos privirea.

Vifor Alb și-a îndreptat ochii asupra ucenicului.

— Credeam că te-ai dus să locuiești cu Două-Picioare.

— Da, a răsunat mieunatul leneș al lui Dungă Neagră, din partea cealaltă a luminișului, unde stătea întins în fața vizuinii lui. Aveam impresia că ai hotărât să te întorci la viața de pisoi de casă.

S-a ridicat în picioare și a venit lângă Vifor Alb. Celelalte pisici îi urmăreau în tăcere cu ochi curioși, așteptând răspunsul lui Labă de Nor. Inimă de Foc simțea în labe furnicături de emoție.

Labă de Nor a ridicat bărbia.

— Am fost răpit de Două-Picioare! a anunțat el dramatic.

Un murmur de surpriză a trecut printre pisici; apoi Labă de Cenușă a țâșnit înainte, lipindu-și nasul de botul lui Labă de Nor.

— Eu le-am zis că în niciun caz n-ai fi vrut să pleci! a mieunat el.

Labă de Nor a încuviințat din cap.

— Am mârâit și am scuipat și m-am luptat, dar Două-Picioare m-au luat pe sus.

— Tipic pentru Două-Picioare! a strigat Coadă Pestriță din fața viziunii puilor.

Inimă de Foc privea uluit. Chiar avea să reușească Labă de Nor să câștige simpatia

clanului cu povestea lui trunchiată?

— Am avut noroc că m-a găsit Labă Neagră, a continuat ucenicul, luând deja un ton disperat. El l-a chemat pe Inimă de Foc să mă salveze. Dacă nu erau Inimă de Foc și Furtună de Nisip, încă aș fi închis în cuibul de Două-Picioare cu câinele ăla!

— Câine? a exclamat Zdreanță înspăimântat, de lângă stejarul prăbușit.

— Ai zis „câine“? a mormăit Chioara, care era întinsă lângă el.

— Așa am zis, a răspuns Labă de Nor. Era liber în cuib, cu mine!

Inimă de Foc a văzut cum ochii bătrânilor se umplu de groază.

Coada lui Labă de Cenușă a început să fluture a indignare.

— Te-a atacat? a mieunat el.

— Nu chiar, a recunoscut Labă de Nor. Dar lătra întruna.

— Lasă că le povestești mai târziu tovarășilor de vizuină restul detaliilor, l-a întrerupt Inimă de Foc. Trebuie să te odihnești. Tot ce trebuie să știe deocamdată clanul este că ai învățat din întâmplarea asta și că de acum înainte o să respecți codul războinicilor.

— Dar nici n-am ajuns la partea despre întâlnirea cu patrula Clanului Vântului! a protestat ucenicul.

— O patrulă a Clanului Vântului? și-a ridicat Dungă Neagră privirea rece de la Labă de Nor spre secund. Asta explică zgârietura de pe nasul tău, Inimă de Foc. V-au pus pe fugă?

Furtună de Nisip l-a fixat cu privirea pe războinicul dungat.

— Noi i-am pus pe fugă, de fapt! Și Labă de Nor a luptat ca un războinic.

— Da? l-a privit uimit Vifor Alb pe ucenic.

— A învins de unul singur un ucenic al Clanului Vântului și apoi a ajutat-o pe Furtună de Nisip să-l gonească pe Gheară de Nămol, a intervenit Inimă de Foc.

— Bravo, a mieunat Blană de Șoarece.

A înclinat capul spre Labă de Nor, iar acesta i-a răspuns cu același gest respectuos.

— Adică asta-i tot? a întrebat Dungă Neagră. Îl primim înapoi și gata?

— Ei bine, a început calm Vifor Alb, asta depinde de ce va hotărî Stea Albastră, bineînțeles. Însă Clanul Tunetului are nevoie de luptători mai mult ca niciodată. Cred că am greși dacă l-am goni pe Labă de Nor.

Dungă Neagră a pufnit.

— De unde să știm noi că pisoiul ăsta n-o să dea iar bir cu fugiții când dă de greu?

— Nu sunt pisoi de casă. Și n-am dat bir cu fugiții, a mârâit Labă de Nor. Am fost răpit!

Inimă de Foc l-a văzut pe Dungă Neagră scoțând ghearele mânios.

— Dungă Neagră are dreptate, a recunoscut el, acceptând cu greu posibilitatea ca îndoielile războinicului tărcat să fie împărtășite și de restul clanului.

Era nevoie de mai mult decât niște cuvinte bine potrivite pentru ca pisicile din clan să capete din nou încredere în ucenicul alb.

— Am să merg să stau de vorbă cu Stea Albastră, a mieunat el. Vifor Alb are dreptate. Decizia e a ei.

CAPITOLUL 22

— Inimă de Foc?

Stea Albastră a ridicat privirea când motanul a intrat printre licheni. Stătea tot culcușită în cuibul ei, cu blana răvășită și ochii neliniștiți. Inimă de Foc se întreba dacă se mișcase de-acolo de când o văzuse ultima oară.

— S-a întors Labă de Nor, a anunțat-o el.

Nu se mai putea baza pe nicio reacție la vești din partea ei, așa că i-a spus direct.

— Era în teritoriul Două-Picioare de dincolo de dealuri.

— Și s-a întors singur pe tot drumul ăsta? a întrebat Stea Albastră uimită.

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Labă Neagră l-a văzut și a venit să-mi spună unde este.

— Labă Neagră?

În ochii bătrânei pisici se citea nedumerirea.

— Ăăă… fostul ucenic al lui Gheară de Tigru, i-a amintit Inimă de Foc stingherit.

— Știu cine e Labă Neagră! s-a răstit Stea Albastră. Dar ce căuta pe teritoriul Clanului Tunetului?

— A venit să-mi spună despre Labă de Nor, a repetat Inimă de Foc.

— Labă de Nor… l-a îngânat Stea Albastră ca un ecou, lăsând ușor capul într-o parte. S-a întors? De ce s-a întors?

— A vrut să se alăture din nou clanului. Două-Picioare l-au luat împotriva voinței lui.

— Deci Clanul Stelelor l-a condus înapoi acasă, a murmurat Stea Albastră.

— A fost de ajutor și Labă Neagră, a adăugat Inimă de Foc.

Stea Albastră fixa cu privirea dușumeaua prăfuită a vizuinii.

— Credeam că Clanul Stelelor a vrut ca Labă de Nor să-și trăiască viața în afara clanului, a rostit ea gânditoare. Poate că m-am înșelat.

S-a întors spre Inimă de Foc.

— Și zici că te-a ajutat Labă Neagră?

— Da. Ne-a condus până în locul unde era închis Labă de Nor. Ba chiar ne-a salvat de câini.

— Ce-a zis Labă Neagră când i-ai povestit despre trădarea lui Gheară de Tigru? l-a întrebat ea deodată.

Inimă de Foc a fost luat prin surprindere de întrebarea asta.

— Păi… a fost șocat, bineînțeles.

— Dar el încercase să ne avertizeze, nu? a rostit Stea Albastră cu vocea plină de regret. Acum îmi amintesc foarte bine. De ce nu l-am ascultat?

Inimă de Foc încerca din răsputeri să găsească o cale de a o consola.

— Pe vremea aceea Labă Neagră era un ucenic începător. Toate pisicile îl admirau pe Gheară de Tigru. Și-a ascuns bine duplicitatea.

Stea Albastră a oftat.

— L-am judecat greșit pe Gheară de Tigru, așa cum l-am judecat greșit și pe Labă Neagră. Trebuie să-i cer iertare.

Și-a ridicat privirea spre secundul ei; avea ochii împovărați de tristețe.

— Să îl invit înapoi în clan?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Nu ar mai vrea să se întoarcă, Stea Albastră. L-am lăsat în teritoriul Două-Picioare, unde locuiește împreună cu Arpacaș. E fericit acolo. Ai avut dreptate când mi-ai spus că Labă Neagră avea să găsească o viață mai potrivită pentru el în afara clanului.

— Dar m-am înșelat în legătură cu Labă de Nor, s-a tulburat Stea Albastră.

Inimă de Foc simțea că discuția lor scapă de sub control.

— Cred că în cele din urmă viața în clan are să i se potrivească foarte bine, a mieunat el, sperând că sună mai sigur pe el decât era de fapt. Dar numai tu poți hotărî dacă îl primim înapoi în clan.

— De ce să nu-l primim?

— Dungă Neagră e de părere că Labă de Nor va fi atras din nou de originea sa de pisoi de casă, a mieunat Inimă de Foc.

— Și tu ce crezi?

Motanul a tras adânc aer în piept.

— Cred că timpul pe care l-a petrecut la Două-Picioare l-a făcut să înțeleagă că sufletul lui este în pădure, ca și al meu.

A văzut ușurat cum Stea Albastră se luminează la față.

— Foarte bine. Poate să rămână, a acceptat ea.

— Mulțumesc, Stea Albastră.

Inimă de Foc știa că ar fi trebuit să se bucure mai mult că Labă de Nor fusese acceptat din nou în Clanul Tunetului, dar veselia îi era umbrită de îndoială. Ucenicul luptase bine împotriva patrulei Clanului Vântului, părea sincer încântat să se afle din nou în tabără, dar cât avea să dureze? Până se plictisea de antrenament? Sau până obosea să-și prindă singur hrana?

Stea Albastră a continuat gânditoare:

— Și ar trebui să le mai spui pisicilor din clan că, dacă îl văd pe Labă Neagră pe teritoriul nostru, trebuie să-l întâmpine cu căldura cu care ar întâmpina un tovarăș de vizuină.

Inimă de Foc a plecat capul recunoscător. Labă Neagră își făcuse puțini prieteni în timpul uceniciei, în principal pentru că era mereu paralizat de teama față de Gheară de Tigru, dar pisicile din Clanul Tunetului nu aveau niciun motiv să-i poarte ranchiună.

— Când o să faci anunțul despre Labă de Nor? a întrebat-o el.

Ar fi prins bine clanului să-și vadă lidera pe Piatra Mare.

— Spune-le tu, i-a poruncit Stea Albastră.

Secundul a simțit înțepătura dezamăgirii. Oare Stea Albastră ajunsese să nu se mai simtă în stare să vorbească propriului clan? Cu toate că de-abia aștepta să anunțe toate pisicile că Labă de Nor poate rămâne în tabără, avea nevoie ca pisicile să fie sigure că decizia vine de la Stea Albastră. Se izolase de atâta timp în vizuina ei, lăsând toate treburile administrative ale taberei pe laba lui Inimă de Foc, deci cum puteau fi siguri că ea dăduse ordinul acela? Dacă ar fi făcut chiar ea anunțul, nici măcar Dungă Neagră nu s-ar fi putut plânge.

Inimă de Foc tăcea, făcând în minte calcule febrile.

— S-a întâmplat ceva? și-a mijit Stea Albastră ochii.

— Poate că Dungă Neagră ar trebui să dea vestea asta clanului, a început el încet. În fond, el e cel care s-a împotrivit.

I s-a tăiat răsuflarea, văzând că privirea lui Stea Albastră e umbrită de bănuială preț de o clipă.

— Ai devenit șiret, Inimă de Foc. Ai dreptate. Dungă Neagră ar trebui să le dea vestea. Trimite-l la mine.

Inimă de Foc i-a scrutat expresia, întrebându-se dacă o enervase micul lui plan sau

gândul de a-l vedea pe Dungă Neagră. Însă ochii ei nu trădau nicio emoție; și-a luat rămas-bun și a ieșit din vizuină.

Dungă Neagră nu se clintise. Aștepta hotărârea lui Stea Albastră, în vreme ce restul pisicilor își vedeau de treburile zilnice. Cele câteva pisici care se mai aflau în luminiș au ridicat privirile întrebătoare spre Inimă de Foc, în timp ce acesta se îndepărta de Piatra Mare.

Inimă de Foc a privit fix în ochii de chihlimbar ai lui Dungă Neagră, încercând să nu i se citească pe figură bucuria triumfului, și a făcut semn din cap spre vizuina lui Stea Albastră, arătându-i și cu vârful cozii că lidera clanului vrea să îl vadă. Când războinicul dungat a pornit pe lângă el, Inimă de Foc s-a îndreptat spre mormanul de vânat, care era deja bogat, cu toate că soarele de-abia urcase pe cer. Patrulele vânau bine, și-a spus el cu satisfacție. Obosit și înfometat, a ales o veveriță pe care să o mănânce. Dacă avea să vină o furtună, s-a gândit el, spera să înceapă cât mai repede.

Pe drum spre tufișul de urzici, Inimă de Foc a ocolit un pic, trecând prin fața vizuinii ucenicilor, unde Labă de Nor ședea singur, hăpăind înfometat o rândunică.

Motanul alb a ridicat privirea și a înghițit în grabă când l-a văzut pe Inimă de Foc apropiindu-se.

— Ce-a zis?

Pentru prima oară, în voce i se ghicea emoția.

Inimă de Foc a lăsat jos veverița.

— Poți să rămâi.

Labă de Nor a început să toarcă tare.

— Grozav, a mieunat el. Când mergem la antrenament?

Pe Inimă de Foc îl dureau labele numai la gândul ăsta, așa că i-a răspuns: — Astăzi nu. Trebuie să mă odihnesc.

Labă de Nor părea dezamăgit.

— Mergem mâine, i-a promis mentorul amuzat.

Îl distra entuziasmul cu care își dorea micul motan să revină la vechile obiceiuri.

— Apropo, a continuat el, ești un mare povestitor. Ți-ai făcut mica escapadă să sune ca o aventură de legendă.

Labă de Nor și-a privit stânjenit lăbuțele, în timp ce Inimă de Foc adăuga: — Dar atâta vreme cât începi să trăiești după codul războinicilor, o să las clanul să creadă în continuare că ai fost „răpit“ de Două-Picioare…

— Dar chiar am fost, a mormăit Labă de Nor.

Inimă de Foc l-a privit sever.

— Știm amândoi foarte bine că asta nu e întru totul adevărat. Și dacă te mai prind vreodată uitându-te doar la un gard de Două-Picioare, te gonesc chiar eu din clan!

— Da, Inimă de Foc, a mieunat Labă de Nor. Am înțeles.

În seara următoare, Inimă de Foc s-a cuibărit în vizuina lui mulțumit. Antrenamentul cu Labă de Nor mersese bine. De data aceasta ucenicul ascultase cu atenție toate indicațiile și nu încăpea îndoială că aptitudinile lui de războinic erau din ce în ce mai bune. „Sper numai să dureze“, și-a spus el în timp ce-l lua somnul.

Pădurea i-a apărut iar în vis. Trunchiuri de copaci îl împresurau sumbre prin ceață, coroanele dispărând în norii de deasupra. Inimă de Foc a strigat, dar vocea i s-a pierdut în liniștea aceea stranie. S-a simțit cuprins de panică în timp ce căuta în jur marcajele cunoscute, însă ceața era prea densă. Copacii păreau să-l împresoare, fiind mult mai apropiați între ei decât își aducea el amine, scoarța lor înnegrită zgâriindu-l prin blană. Motanul adulmeca aerul, cu blana înfiorată de un miros înțepător pe care îl recunoștea, dar nu-l putea identifica.

Dintr-odată a simțit o blană pufoasă lipindu-se de-a lui. Un miros dureros de familiar l-a înconjurat, ostoindu-i gândurile febrile, ca o gură de apă rece. Era Frunză Ruginie.

— Ce se întâmplă? a mieunat Inimă de Foc, dar pisica nu i-a răspuns.

S-a întors s-o privească în față, dar de-abia o vedea prin ceață. Îi distingea doar ochii de ambră, măriți de frică, iar în clipa următoare tăcerea a fost întreruptă de un țipăt de Două-Picioare.

O pereche de Două-Picioare tineri a apărut în fugă prin ceață, iar figurile lor erau schimonosite de spaimă. Inimă de Foc a simțit că Frunză Ruginie pornește în fugă, iar când s-a întors a văzut-o dispărând în ceață. Înspăimântat, Inimă de Foc s-a văzut singur în calea celor Două-Picioare care alergau spre el, bocănind puternic prin pădure.

S-a trezit tresărind. A deschis repede ochii și s-a uitat prin vizuină temător. Ceva era în neregulă. Lumea din visele lui îi invadase realitatea; mirosul înțepător încă plutea în jurul lui și o ceață stranie, sufocantă se strecura printre crengi. Inimă de Foc a sărit în patru labe și a năvălit afară din vizuină. O lumină portocalie strălucea printre copaci. Să fi răsărit deja soarele?

Mirosul a devenit mai puternic, iar motanul, îngrozit, și-a dat seama ce era.

Foc!

CAPITOLUL 23

— Foc! Treziți-vă! a urlat Inimă de Foc.

Blană de Zăpadă a ieșit ametită din bârlogul războinicilor, cu ochii măriți de teamă.

— Trebuie să plecăm imediat din tabără! a poruncit Inimă de Foc. Spune-i lui Stea Albastră că a luat foc pădurea!

A dat fuga în bârlogul bătrânilor și a strigat printre ramurile stejarului doborât:

— Foc! Ieșiți imediat!

A fugit apoi la vizuina ucenicilor, care tocmai ieșeau adormiți din cuiburi.

— Ieșiți imediat din tabără! Porniți spre râu!

Labă de Nor îl privea cu o figură uluită, încă amețit de somn.

— Porniți spre râu! a repetat secundul grăbit.

Blană de Zăpadă o ajuta deja pe Stea Albastră să traverseze luminișul. Figura liderei era o mască grotescă de spaimă, în timp ce Blană de Zăpadă o împingea înainte cu nasul.

— Pe aici! a urlat Inimă de Foc, făcând semn din coadă înainte de a da fuga să ajute pisica albă ce o ghida pe Stea Albastră spre ieșire.

Treceau pisici pe lângă ei pe ambele părți, toate cu blana zburlită.

Pădurea parcă răgea în jurul lor, iar peste acel zgomot se auzeau plânsetele oribile și strigătele disperate de Două-Picioare, care alergau prin pădure. În luminișul taberei intra acum mult fum, iar din spate focul înainta tot mai luminos, apropiindu-se.

Stea Albastră a început să alerge abia după ce a ieșit din tabără, prinsă în șuvoiul de pisici ce fugeau, urcând râpa.

— Mergeți spre râu, a ordonat Inimă de Foc. Uitați-vă și după tovarășii voștri de vizuină. Să nu vă pierdeți din ochi.

Se simțea cuprins de o liniște stranie, ca un lac cu apă rece ca gheața, în timp ce în jurul lui erau atâtea zgomote, căldură și panică.

Inimă de Foc s-a întors să ia puii lui Blană Albastră, care se chinuiau să-și urmeze mama. Ea îl purta în bot pe cel mai mic, iar ochii îi sclipeau de spaimă pe deasupra boțului de blană care i se lovea de picioare.

— Unde este Floare Aurie? a întrebat Inimă de Foc.

Blană Albastră i-a făcut semn din bot, arătând spre râpă. Inimă de Foc a încuviințat din cap, ușurat că măcar una dintre regine și puii ei ieșiseră cu bine din tabără. L-a strigat pe Coadă Lungă, care se afla deja la jumătatea urcușului. În timp ce războinicul cobora înapoi, Inimă de Foc a luat celălalt pui al lui Blană Albastră și i l-a dat lui Blană de Șoarece, care alergase în spatele lui. El l-a luat pe al treilea, iar când Coadă Lungă a ajuns lângă el, i l-a încredințat.

— Stai pe lângă Blană Albastră! i-a poruncit el, știind că regina ar fi continuat să fugă doar dacă era sigură că toți puii sunt în siguranță.

Inimă de Foc se afla la poalele râpei și urmărea pisicile ce se chinuiau să urce. Nori de fum se ridicau pe cer, ascunzând Blana Argintie. „Oare Clanul Stelelor vede ce se întâmplă?“ s-a întrebat el pentru o clipă. Și-a coborât privirea de la cer și a văzut blana gri-albăstruie a lui Stea Albastră ajungând sus, odată cu celelalte pisici. Abia atunci a pornit și el, uitându-se peste

umăr în timp ce urca râpa și văzând cum focul își întinde limbile portocalii lacome în râpă, pârjolind buruienile uscate și îndreptându-se cu repeziciune spre tabără.

Inimă de Foc a ajuns sus.

— Stați! a strigat către pisicile ce fugeau înspăimântate.

S-au oprit și s-au întors spre el. Îl usturau ochii din cauza fumului, dar scruta cu atenție rândurile de pisici.

— Lipsește cineva? a întrebat el studiindu-le figurile prin fumul sufocant.

— Unde sunt Juma de Coadă și Zdreanță? s-a ridicat vocea înspăimântată a lui Labă de Nor.

Inimă de Foc a văzut cum pisicile se uită în jur întrebătoare, iar Urechiușă a răspuns:

— Nu sunt cu mine.

— Trebuie să fie încă în tabără! a mieunat Vifor Alb.

— Unde-i Mărăciniș? a plâns și vocea lui Floare Aurie, strigătul ei disperat ridicându-se printre copaci, deasupra sunetului focului. Era chiar în spatele meu când urcam râpa.

Mintea lui Inimă de Foc vuia. Însemna că trei membri ai clanului erau dispăruți.

— Îi găsesc eu, a promis. E prea periculos să mai rămâneți aici. Vifor Alb și Dungă Neagră, aveți grijă ca toată lumea să ajungă la râu.

— Nu poți să te întorci acolo, a protestat Furtună de Nisip, făcându-și loc printre pisici până lângă el.

Ochii ei verzi îi căutau privirea cu disperare.

— Trebuie să mă întorc.

— Atunci vin și eu, i-a răspuns ea.

— Nu! a strigat Vifor Alb. Și așa avem puțini războinici. Avem nevoie de ajutorul tău ca să ducem clanul la râu.

Inimă de Foc a încuviințat din cap.

— Atunci vin eu!

Secundul a văzut uluit că Blană Fumurie șchiopătează până în față.

— Eu nu-s războinică, a mieunat ea. Oricum n-aș fi bună de nimic, dacă ne-am întâlni cu o patrulă inamică.

— Nici nu mă gândesc, a scuipat Inimă de Foc.

N-o putea lăsa pe Blană Fumurie să-și riște viața. Apoi a văzut blana mată a lui Colț Galben, care-și croia drum prin mulțime.

— Oi fi eu bătrână, i-a spus ea lui Blană Fumurie, dar mă țin mai bine pe labe decât tine. Pisicile vor avea nevoie de priceperea ta de vindecătoare. Mă duc eu cu Inimă de Foc, tu rămâi cu clanul.

Ucenica a deschis botul, dar Inimă de Foc s-a răstit imediat:

— N-avem timp să negociem. Colț Galben, tu vii cu mine. Ceilalți mergeți la râu.

S-a întors înainte ca Blană Fumurie să poată spune ceva și a început să coboare în râpă, îndreptându-se spre fumul și căldura insuportabile de jos.

Era înspăimântat, dar s-a forțat să continue să alerge când a ajuns la poale. O auzea pe Colț Galben gâfâind în spatele lui. Focul făcea ca fiecare gură de aer trasă în piept să îl doară, chiar și cu plămânii lui tineri. Flăcări luminoase sclipeau dincolo de zidul taberei, înfruptându-se cu lăcomie din ferigile împletite cu grijă, dar încă nu ajunseseră în luminiș. Bârlogul bătrânilor era cel mai apropiat de intrare și Inimă de Foc a înaintat orbește spre el. Auzea pocnetul flăcărilor în partea cealaltă a stejarului prăbușit. Căldura era atât de intensă, încât avea senzația că focul poate năvăli în tabără în orice clipă.

Inimă de Foc a văzut silueta lui Juma de Coadă căzută sub o ramură. Zdreanță zăcea lângă el, cu botul îngropat în blana de pe ceafa lui Juma de Coadă, ca și cum încerca să-și târască prietenul spre adăpost atunci când se prăbușise și el.

Inimă de Foc s-a oprit îngrozit, dar Colț Galben a trecut grăbită pe lângă el și a început să

tragă de trupul lui Juma de Coadă spre ieșirea din tabără.

— Nu sta acolo degeaba, a mormăit ea cu gura plină de blană. Ajută-mă să-i scot de aici.

Inimă de Foc l-a apucat cu fălcile pe Zdreanță și l-a tras prin luminișul plin de fum, iar apoi prin tunel. Se străduia să nu tușească în timp ce trăgea de Zdreanță, iar spinii ascuțiți ai orzului sălbatic se prindeau de blana ternă a bătrânului motan. Inimă de Foc a ajuns la poalele râpei și a început să urce cu greu. Zdreanță i se agita între fălci, iar Inimă de Foc simțea convulsiile din trupul motanului, cuprins de spasme violente. A continuat să urce râpa abruptă, cu toate că îl durea gâtul din cauza greutății corpului motanului ce-și pierduse cunoștința.

Când a ajuns sus, l-a târât pe Zdreanță până pe niște pietre netede, iar bătrânul motan a rămas întins acolo, neajutorat și cu respirația șuierătoare.

Apoi secundul s-a întors s-o caute pe Colț Galben. Pisica-vraci de-abia se lupta să iasă din tunelul de orz sălbatic, umflându-i-se pieptul în timp ce se străduia să se lupte cu fumul ucigător. Copacii care până atunci serviseră drept adăpost clanului erau înghițiți de foc, iar trunchiurile le erau învăluite în flăcări. Inimă de Foc a văzut-o pe Colț Galben ridicându-și privirea spre el: avea ochii măriți de frică și botul încleștat pe Juma de Coadă.

Secundul și-a încordat labele din spate, gata să coboare după ea, dar un mieunat terifiat l-a făcut să ridice privirea. Văzând cu greu prin fumul gros, a zărit puiul lui Floare Aurie, agățat de creanga unui copac scund crescut pe o latură a râpei. Scoarța începuse deja să fumege și, în timp ce Mărăciniș plângea disperat, trunchiul a izbucnit în flăcări.

Fără să stea pe gânduri, Inimă de Foc a sărit spre copacul ce ardea. Și-a înfipt ghearele în trunchi deasupra flăcărilor și s-a îndreptat spre pui. Focul urca în spatele lui, arzând scoarța în timp ce Inimă de Foc se întindea spre puiul de pisică. Motănelul atârna de o creangă, cu ochii închiși și cu botul deschis, într-un țipăt fără glas. Inimă de Foc l-a apucat în bot și aproape că și-a pierdut echilibrul când Mărăciniș a dat drumul crengii, bălăngănindu-se în aer. Cu dinții bine înfipți în ceafa lui, motanul a reușit să se țină în continuare de scoarța groasă a copacului. Nu mai avea cum să coboare. Vâlvătăile puseseră stăpânire pe trunchi. Trebuia să meargă cât de departe putea pe creangă și apoi să sară direct la pământ. Strângând din fălci și ignorând mieunăturile speriate ale lui Mărăciniș, Inimă de Foc s-a îndepărtat de trunchiul cuprins de flăcări.

Creanga se lăsa în jos și se legăna sub greutatea lui, dar Inimă de Foc s-a forțat să meargă mai departe. Încă un pas și apoi s-a încordat, pregătindu-se de săritură. În spatele lui, flăcările îi înfierbântau blana, umplându-i nările cu mirosul amar de blană arsă. Ramura s-a aplecat din nou, de data asta cu un pârâit groaznic. „Clanul Stelelor să mă ajute!“ s-a rugat în gând Inimă de Foc. A închis ochii, și-a încordat picioarele din spate și a sărit pe pământ.

În spatele lui, un pârâit teribil a răsunat printre flăcări. Inimă de Foc a aterizat cu un bufnet ce aproape că i-a tăiat răsuflarea. Chinuindu-se să găsească un punct de sprijin pe povârniș, a întors capul. Îngrozit, a văzut că focul cuprinsese cu totul copacul și îl prăvălise în râpă. Învăluit în flăcări, trunchiul se rostogolea în josul povârnișului, ascunzând intrarea în tabără în spatele unui zid de ramuri incandescente.

Nu mai avea cum să ajungă la Colț Galben.

CAPITOLUL 24

— Colț Galben!

Inimă de Foc l-a lăsat jos pe Mărăciniș și a strigat-o pe bătrâna pisică-vraci. Îi vuia sângele în urechi în timp ce aștepta răspunsul ei, însă nu auzea nimic în afara pocnetului sumbru al flăcărilor.

Mărăciniș s-a ghemuit la pământ, lipindu-și trupul micuț de picioarele lui Inimă de Foc. Animat de teamă și de frustrare, vag conștient de durerea din șoldurile rănite, secundul l-a înșfăcat și a urcat în grabă înapoi spre Zdreanță.

Bătrânul motan nu se mișcase. Inimă de Foc i-a văzut pieptul urcând și coborând încet și a știut imediat că Zdreanță nu poate alerga până la râu. L-a lăsat pe Mărăciniș la pământ.

— Vino după mine! a strigat și l-a prins pe Zdreanță între fălcile-i obosite.

Aruncând o ultimă privire în josul povârnișului cuprins de flăcări, Inimă de Foc a tras motanul printre copaci. Mărăciniș s-a împleticit după ei, prea șocat ca să mai miaune, cu ochii mari și cu privirea pierdută. Inimă de Foc ar fi vrut să-i poată căra pe amândoi, dar nu-l putea lăsa pe Zdreanță să moară. Cumva, Mărăciniș trebuia să găsească puterea de a supraviețui pe propriile-i labe pe acel drum terifiant.

Inimă de Foc a mers orbește pe urma celorlalte pisici, nici nu-și mai dădea seama pe unde trece, cu toate că se întorcea foarte des să verifice dacă Mărăciniș ține pasul. Ultima imagine a râpei îl bântuia, flăcările și fumul înconjuraseră cu totul tabăra, casa lui. Nu văzuse nici urmă de Colț Galben și de Juma de Coadă.

I-au ajuns din urmă pe ceilalți la Pietrele Însorite. Inimă de Foc l-a așezat cu grijă pe Zdreanță pe suprafața netedă a pietrei. Mărăciniș a dat fuga la Floare Aurie, care l-a apucat de ceafă și l-a scuturat zdravăn, înecată de torsul puternic ce ieșea din pieptul ei. Apoi l-a lăsat jos și a început să-i spele îndârjită blana pătată de fum. Regina a ridicat privirea spre Inimă de Foc, cu o recunoștință pe care nu ar fi putut s-o exprime prin mieunături.

Inimă de Foc a clipit și și-a îndepărtat privirea. În acel moment își dădea seama că bătrâna pisică-vraci poate fi pierdută pentru că el se oprise să salveze puiul lui Gheară de Tigru. A clătinat violent din cap. Nu se putea gândi la asta. Clanul avea nevoie de el. S-a uitat în jur, la pisicile paralizate de frică, ghemuite pe pietrele netede. Credeau că sunt în siguranță acolo? Trebuia să continue drumul până la râu. Inimă de Foc a mijit ochii, încercând s-o găsească pe Furtună de Nisip printre siluetele îngrămădite acolo, dar o oboseală înfiorătoare i-a făcut picioarele parcă mai grele decât piatra și nu a găsit puterea să se ridice și să o caute.

A simțit că Zdreanță se mișcă lângă el. Motanul bătrân a ridicat capul, căutând aer curat, și apoi s-a prăbușit într-o criză de tuse. Blană Fumurie a apărut imediat, șchiopătând printre pisici. Inimă de Foc a privit-o cum apasă cu disperare cu lăbuțele pe pieptul bătrânului, încercând să-i elibereze plămânii.

Zdreanță s-a oprit din tușit. A rămas nemișcat, straniu de tăcut, nici măcar nu mai șuiera, iar Blană Fumurie și-a ridicat privirea îndurerată.

— A murit, a murmurat ea.

Mieunături șocate au răsunat din jurul lor. Inimă de Foc o privea uluit. Cum putuse să îl aducă pe bătrân până acolo, ca apoi să moară? Și chiar în același loc în care Pârâu Argintiu

trecuse în labele Clanului Stelelor. A privit-o neliniștit pe Blană Fumurie, știind că probabil se gândește la același lucru. Chipul îi era umbrit de suferință și îi tremurau mustățile când s-a aplecat și a închis cu blândețe ochii bătrânului motan. Inimă de Foc se temea că nu avea să facă față durerii, dar, în timp ce bătrânii ceilalți se apropiau să-și ia rămas-bun de la Zdreanță, pisica-vraci s-a ridicat și l-a privit pe Inimă de Foc.

— Am mai pierdut o pisică, a șoptit ea, cu vocea sugrumată de uluire. Dar suferința mea nu i-ar fi de niciun ajutor clanului.

— Începi să pari la fel de puternică precum Colț Galben, i-a mieunat el blând.

Blană Fumurie a căscat ochii.

— Colț Galben! Dar unde e?

Inimă de Foc a simțit o durere greu de descris în piept, ascuțită de parcă i s-ar fi înfipt în inimă o așchie fierbinte din copacul ce se prăvălise în râpă.

— Nu știu, a recunoscut el. Am pierdut-o în fum în timp ce-l salva pe Juma de Coadă. Voiam să mă întorc după ea, dar puiul…

Vocea i s-a stins și nu a mai putut decât să privească mica pisică-vraci, ai cărei ochi s-au umplut de o durere inimaginabilă. Ce se întâmpla cu clanul lor? Chiar voiau cei din Clanul Stelelor să-i ucidă pe toți?

Mărăciniș a început să tușească, iar Blană Fumurie s-a ridicat repede, scuturând capul ca și cum ar fi ieșit dintr-o apă rece. Inimă de Foc a văzut-o șchiopătând până lângă pui și începând să-i lingă cu putere pieptul, ca să stimuleze respirația. Tusea a dispărut, lăsând loc unui șuierat ce s-a stins și el pe măsură ce Blană Fumurie își făcea treaba.

Inimă de Foc a rămas nemișcat, ascultând pădurea. Își simțea blana înfiorată de aerul fierbinte. A trecut un vânticel printre copaci, bătând din direcția taberei. Inimă de Foc a deschis botul, încercând să simtă diferența dintre mirosul propriei blăni și cel al fumului proaspăt. Oare mai ardea focul? Apoi și-a dat seama că se vede cum cerul e acoperit treptat de nori de fum, în timp ce vântul conducea flăcările spre Pietrele Însorite. Auzind răgetul focului cum se ridică deasupra murmurului blând al frunzelor, și-a lăsat urechile pe spate.

— Vine spre noi, a strigat el, cu vocea aspră după ce inhalase atâta fum. Trebuie să tot mergem spre râu. O să fim în siguranță doar dacă trecem pe malul celălalt. Flăcările n-o să ne ajungă până acolo.

Pisicile au ridicat privirile speriate, ochii le străluceau în noapte. Lumina focului se zărea deja printre copaci, nori de fum ajungeau până aproape de Pietrele Însorite, iar sunetul flăcărilor era tot mai puternic, întețit de vânt.

Fără vreo avertizare, pietrele și pădurea au fost luminate dintr-odată de o scăpărare orbitoare. Un pocnet tunător a explodat peste capetele pisicilor, făcându-le să se lipească de piatră. Inimă de Foc a ridicat privirea spre cer. Dincolo de fumul din pădure, vedea că deasupra lor se adună nori de ploaie. Groaza se amesteca cu ușurarea, își dădeau seama că, în sfârșit, sosește furtuna.

— Vine ploaia! a strigat el, încurajându-și tovarășii de clan înspăimântați. O să stingă focul! Dar trebuie să plecăm acum, altfel ne ajung din urmă flăcările.

Blană de Ferigă a fost primul care s-a ridicat. Pe măsură ce începeau să înțeleagă ce se întâmplă, se ridicau și celelalte pisici. Spaima provocată de foc depășea frica instinctivă de mânia cerului. Se foiau neliniștite pe pietre, neștiind în ce direcție să fugă și, spre ușurarea lui, Inimă de Foc a văzut-o printre ele pe Furtună de Nisip, cu coada înfoiată și urechile date pe spate. Când pisicile au început să se îndepărteze unele de altele, Inimă de Foc a zărit-o pe Stea Albastră, nemișcată, cu fața ridicată spre stele. Un trident orbitor de fulger a spintecat cerul, dar ea a rămas neclintită. Se ruga la Clanul Stelelor? s-a întrebat Inimă de Foc nedumerit.

— Pe aici! a ordonat el.

Le-a făcut semn din coadă, în timp ce alt tunet îi acoperea mieunăturile.

Clanul a început să coboare pe cărarea ce ducea la râu. Secundul vedea flăcările ce

sclipeau printre copaci. Un iepure înspăimântat a trecut vijelios pe lângă el. Nici măcar n-a observat pisicile, a trecut printre ele gonit de foc și de furtună, strecurându-se sub piatră, căutând acolo adăpost. Dar Inimă de Foc știa că flăcările aveau să devoreze în curând și partea aceea de pădure și nu avea de gând să riște pierderea altor pisici în ghearele unei morți atât de oribile.

— Mai repede! a strigat el, iar pisicile au luat-o la fugă.

Blană de Șoarece și Coadă Lungă cărau din nou puii lui Blană Albastră, în timp ce Labă de Nor și Blană Pământie purtau între ei trupul neînsuflețit al lui Zdreanță, care se unduia nefiresc în timp ce-l târau. Vifor Alb și Față Dungată o flancau pe Stea Albastră, încurajând-o cu mișcări blânde să meargă în continuare.

Inimă de Foc tocmai se întorcea să se uite după Furtună de Nisip când a zărit-o pe Coadă Pestriță, care se chinuia cu puiul pe care îl căra în bot. Era măricel, iar Coadă Pestriță nu era la fel de tânără ca celelalte regine. Inimă de Foc a dat fuga lângă ea și a preluat puiul. Coadă Pestriță i-a aruncat o privire recunoscătoare și a început să alerge.

În momentul acela focul era paralel cu ei, după ce porniseră pe drumul spre râu. Inimă de Foc stătea cu ochii pe zidul de flăcări ce înainta, iar în același timp își îndemna clanul să se grăbească. În jurul lor, copacii începeau să se legene, vântul de furtună se pornise și agita pădurea în flăcări, întețind focul. Se vedea râul, dar tot îl mai aveau de traversat, și foarte puține pisici din Clanul Tunetului înotaseră vreodată. Nu aveau timp să meargă în aval, spre pietrele unde trecerea era mai ușoară.

În timp ce treceau peste marcajul de miros al Clanului Râului, secundul a simțit văpaia focului pe blana sa și un răget groaznic, mai puternic chiar decât cel al Căii Tunetului. S-a grăbit să coboare povârnișul spre mal și s-a oprit în punctul în care pământul pădurii se transforma pe mal în pietriș.

Pietrele netede sclipeau argintii în timp ce fulgerul a mai lovit o dată, dar tunetul ce-a urmat de-abia s-a auzit peste răgetul focului. Clanul s-a grăbit în urma lui Inimă de Foc, pisicile fiind cuprinse de o nouă spaimă la vederea râului ce curgea cu repeziciune. Inimă de Foc a ezitat la gândul că trebuie să-și convingă tovarășii de clan să intre în râu. Dar în spatele lor, focul devora copacii într-o fugă neobosită, iar motanul și-a dat seama că nu are de ales.

CAPITOLUL 25

Inimă de Foc a lăsat puiul lui Coadă Pestriță lângă picioarele lui Vifor Alb și s-a întors spre restul clanului.

— Nu e foarte adâncă, putem călca apa cea mai mare parte din drum. E mult mai puțin adâncă decât de obicei. Doar în mijloc e o bucată pe care trebuie s-o înotăm, dar o să reușiți.

Pisicile l-au privit cu ochi înspăimântați.

— Trebuie să aveți încredere în mine.

Vifor Alb l-a privit intens preț de o clipă, apoi a încuviințat încet din cap. A ridicat puiul lui Coadă Pestriță și a intrat în apa râului, înaintând până ce apa întunecată i-a ajuns la burtă. Apoi s-a întors și a făcut semn din coadă ca celelalte pisici să îl urmeze.

Inimă de Foc a simțit un miros familiar, apoi atingerea unei blăni moi portocalii. A întâlnit privirea verzuie a lui Furtună de Nisip.

— Crezi că putem ajunge? a murmurat ea, făcând semn cu botul spre apa ce curgea grăbită.

— Da, îți promit c-o să reușim, i-a răspuns Inimă de Foc.

Își dorea din toată inima să se fi aflat altundeva, departe de malul acela amenințat de flăcări. A clipit încet spre războinica neînfricată de lângă el, încercând s-o încurajeze cu privirea, când de fapt nu voia decât să-și îngroape nasul în blănița ei și să se ascundă acolo până ce avea să se termine acel coșmar.

Furtună de Nisip a dat din cap ca și cum i-ar fi citit gândul. Apoi a pornit grăbită prin apa mică și s-a avântat în vârtejul adânc din mijloc chiar când un fulger a lovit apa. Inima secundului a stat în loc, văzând că pisica și-a pierdut echilibrul pe pietricele și a dispărut sub valuri. A simțit că se sufocă și în urechi avea un bubuit ca de tunet, așteptând ca ea să apară.

Apoi Furtună de Nisip a ieșit la suprafață, tușind și dând din labe, dar înotând într-un ritm constant spre malul opus. A ieșit pe partea cealaltă, cu blana udă leoarcă și lipită de trup, și a strigat către tovarășii ei de clan:

— Dați întruna din labe și ajungeți fără probleme!

Inima motanului s-a umplut de mândrie. A privit lung silueta suplă ce se contura pe fundalul copacilor de pe malul celălalt și de-abia se abținea să sară în apă și să înoate până la ea. Dar trebuia să aibă grijă mai întâi ca restul clanului să treacă în siguranță, așa că s-a forțat să privească pisicile, pe măsură ce se pregăteau să sară în apă.

Blană Pământie și Labă de Nor au tras trupul lui Zdreanță până la marginea apei. Blană Pământie a privit în jos, spre corpul neînsuflețit al motanului, apoi s-a uitat peste râu, cu figura întunecată de gândul că era imposibil să transporte motanul mort, era suficient de dificil să traverseze și singuri.

Inimă de Foc s-a dus lângă războinic.

— Lăsați-l aici, a șoptit el, cu toate că ideea de a lăsa în urmă o pisică îi sfâșia sufletul. Ne întoarcem să-l îngropăm după ce se stinge focul.

Blană Pământie a dat din cap și a intrat în râu împreună cu Labă de Nor. Ucenicul era aproape de nerecunoscut, cu blana plină de pete de funingine, iar Inimă de Foc și-a lipit nasul de șoldul lui când a trecut pe lângă el, sperând că tânărul motan avea să simtă cât de mândru

e mentorul lui de curajul de care dădea dovadă cu atâta modestie.

Când Inimă de Foc a ridicat privirea, l-a văzut pe Urechiușă ezitând la marginea apei. Pe partea cealaltă, Furtună de Nisip stătea cu apa până la burtă, ajutând pisicile să iasă pe țărm. L-a strigat pe bătrânul motan cenușiu, încurajându-l, dar Urechiușă s-a dat în spate când încă un trăsnet a luminat cerul. Inimă de Foc s-a repezit spre bătrânul ce tremura, l-a înșfăcat de ceafă și s-a aruncat în râu. Urechiușă țipa și se zbătea în timp ce secundul se străduia să rămână cu capul deasupra apei. După căldura flăcărilor, râul părea ca de gheață, iar lui Inimă de Foc i s-a tăiat răsuflarea, dar a continuat gândindu-se cu câtă ușurință înotase Dungă Cenușie prin același loc. Pe neașteptate, un curent iute i-a scos de pe traseu. Inimă de Foc a dat disperat din labe, intrând în panică atunci când a văzut că malul ușor vălurit dispare și locul îi este luat de un perete abrupt de pământ. Cum ar fi putut să se cațere pe el, mai ales cărându-l pe Urechiușă? Bătrânul încetase să se mai zbată și atârna greu în fălcile lui Inimă de Foc. Doar respirația lui greoaie îi mai spunea că motanul trăiește și că poate supraviețui traversării râului. Inimă de Foc a început să dea din labe, încercând să se opună curentului și să țină botul bătrânului deasupra apei.

Dintr-odată, un cap pestriț s-a aplecat de pe malul celălalt și i l-a luat pe Urechiușă. Era Blană de Leopard, secundul Clanului Râului! Chinuindu-se să găsească un punct de echilibru în nămol, ea l-a tras pe Urechiușă afară din apă, l-a lăsat pe pământ și s-a mai aplecat o dată după Inimă de Foc. Acesta i-a simțit dinții ascuțiți în ceafă în timp ce-l ridica spre mal. A simțit un val de ușurare când labele i s-au afundat în pământ.

— E toată lumea? l-a întrebat Blană de Leopard.

Inimă de Foc s-a uitat în jur. Câteva pisici din Clanul Râului mergeau printre membrii Clanului Tunetului, care stăteau ghemuiți pe pietriș, uzi leoarcă și în stare de șoc. Era și Dungă Cenușie acolo.

— Așa… așa cred, s-a bâlbâit Inimă de Foc.

O vedea pe Stea Albastră zăcând sub crengile unei sălcii. Părea mică și fragilă, cu blana udă lipită de șoldurile slăbuțe.

— Și ăla?

Blană de Leopard a arătat cu botul spre silueta alb-neagră nemișcată de pe malul celălalt.

Inimă de Foc s-a întors să se uite. Ferigile de pe cealaltă parte ardeau, trimițând scântei în apa râului și luminând intermitent copacii.

— E mort, a șoptit Inimă de Foc.

Fără o vorbă, Blană de Leopard a intrat în râu și într-o clipită a înotat până pe partea cealaltă. Cu blana-i aurie strălucind în lumina flăcărilor, a înșfăcat trupul lui Zdreanță și a înotat înapoi. Labele ei din față se mișcau sprinten și cu putere prin apa întunecată. Deasupra a izbucnit huruitul unui tunet, făcându-l pe Inimă de Foc să tresară, dar secundul Clanului Râului nu s-a oprit din înotat.

— Inimă de Foc!

Dungă Cenușie a venit într-un suflet la el și s-a lipit de prietenul său, blana lui fiind caldă și moale în comparație cu trupul ud al lui Inimă de Foc.

— Ești bine?

Inimă de Foc a dat din cap ametit, în timp ce Blană de Leopard trăgea trupul lui Zdreanță pe mal. L-a așezat la picioarele lui și a mieunat:

— Haide. Îl îngropăm în tabără.

— În… în tabăra Clanului Râului?

— Asta dacă nu preferi să te întorci în a ta, i-a răspuns ea rece.

Pisica s-a întors și i-a condus în susul povârnișului, îndepărtându-se de râu și de flăcări. Când pisicile din Clanul Tunetului s-au ridicat în picioare și au pornit după ea, stropi mari de ploaie au început să cadă prin frunzișul de deasupra. Inimă de Foc a dat din urechi. Oare venise ploaia în timp util pentru pădurea ce ardea? Simțindu-se mai obosit decât fusese

vreodată în viața lui, a văzut cum Dungă Cenușie ridică trupul lui Zdreanță cu ușurință în fălcile-i puternice. Ploaia a început să cadă și mai puternic, potopind pădurea. Inimă de Foc a rămas în urma pisicilor, labele lui obosite împleticindu-se printre pietricele.

Secundul Clanului Râului a condus grupul de pisici obosite, înnegrite de fum, prin stufărișul de lângă mal, până ce în fața lor a apărut o insulă. În orice alt anotimp ar fi fost înconjurată de apă, însă acum cărarea era udă doar datorită ploii.

Inimă de Foc recunoștea locul acela. Prima oară când fusese acolo era acoperit de gheață. Stuful se ițea prin apa înghețată, pe când în momentul acela se unduia în vânt, iar sălciile argintii creșteau prin stufăriș. Ploaia cădea în cascadă printre crengile lor lungi și elegante.

Blană de Leopard a luat-o pe o cărare îngustă printre tufișuri. Se simțea și aici miros de fum, dar răgetul flăcărilor era estompat, iar Inimă de Foc auzea sunetul binecuvântat al picăturilor de ploaie ce cădeau în apa de dincolo de stuf.

Stea Încovoiată stătea în picioare în mijlocul unui luminiș din centrul insulei, cu blana înfoiată pe umeri. Inimă de Foc observase că liderul Clanului Râului l-a privit cu suspiciune pe Dungă Cenușie la vederea pisicilor din Clanul Tunetului, care intrau în tabără șchiopătând, însă Blană de Leopard, îndreptându-se spre el, i-a spus:

— Fugeau din calea focului.

— Clanul Râului este în siguranță? a întrebat-o imediat Stea Încovoiată.

— Focul nu o să treacă peste râu, i-a răspuns Blană de Leopard. Mai ales că vântul și-a schimbat acum direcția.

Inimă de Foc a adulmecat aerul. Blană de Leopard avea dreptate; se schimbase direcția vântului. Furtuna fusese adusă de un val de aer proaspăt, cum nu mai simțise de multă vreme. Îl simțea pe blana murdară, iar Inimă de Foc avea senzația că mintea i se limpezește. Când a întors capul în jur, ca să vadă unde e Stea Albastră, din mustață i-au căzut picuri mari de apă. Știa că lidera trebuie să-l salute în mod formal pe Stea Încovoiată, dar Stea Albastră era printre pisicile ei, cu capul lăsat în jos și ochii pe jumătate închiși.

Inimă de Foc a simțit că i se strânge stomacul de neliniște. Nu putea lăsa Clanul Râului să afle cât de slabă e lidera lor. A făcut repede un pas în față.

— Blană de Leopard și patrula ei au făcut un gest de mare bunătate și curaj ajutându-ne să fugim din calea focului, a mieunat el către Stea Încovoiată, plecând capul respectuos.

Deasupra lui, fulgerul încă mai scânteia pe cerul înnorat, iar tunetul bubuia în depărtare, pierzându-se în pădure.

— Blană de Leopard a făcut bine că v-a ajutat. Toate clanurile se tem de foc, i-a răspuns liderul Clanului Râului.

— Tabăra noastră a ars și pe teritoriul nostru încă domnește focul, a continuat Inimă de Foc, clipind ca să înlăture stropii de ploaie ce-i intrau în ochi. Nu avem unde să ne ducem.

Știa că tot ce poate face e să se lase la mila conducătorului Clanului Râului.

Stea Încovoiată a mijit ochii, fără să-i răspundă. Inimă de Foc a simțit că i se încing labele de frustrare. Doar nu credea că pisicile alea amărâte reprezintă o amenințare? Apoi Stea Încovoiată i-a răspuns:

— Puteți rămâne aici până vă veți putea întoarce acasă în siguranță.

Motanul portocaliu era copleșit de ușurare.

— Îți mulțumim, a mieunat el clipind recunoscător.

— Ați vrea să vă îngropăm bătrânul? s-a oferit Blană de Leopard.

— Sunteți foarte generoși, dar Zdreanță ar trebui îngropat de propriul clan.

Era destul de trist că bătrânul războinic nu avea să fie așezat la odihna veșnică pe teritoriul său; Inimă de Foc știa că tovarășii lui de vizuină își doresc să-l conducă ei pe ultimul drum spre Clanul Stelelor.

— Prea bine, a mieunat Blană de Leopard. Mă voi îngriji ca trupul lui să fie mutat în afara

taberei, așa încât bătrânii să poată sta de veghe în pace.

Inimă de Foc a încuviințat mulțumindu-i, iar ea a continuat:

— Am să-l rog pe Blană de Nămol să vă ajute pisica-vraci.

Pisica pestriță a scrutat cu privirea adunătura de pisici ude și înfrigurate. A mijit ochii atunci când a văzut silueta ghemuită a liderei Clanului Tunetului.

— Stea Albastră e rănită?

— A fost foarte mult fum, a răspuns secundul precaut. Ea a fost printre ultimele pisici care au plecat din tabără. Scuză-mă, dar trebuie să merg să am grijă de clanul meu.

S-a ridicat în labe și a mers spre Labă de Nor și Urechiușă, care stăteau unul lângă altul.

— Sunteți în stare să-l îngropați pe Zdreanță?

— Eu sunt, a mieunat Labă de Nor. Dar cred că Urechiușă e…

— Pot să-mi îngrop tovarășul de vizuină, a răspuns Urechiușă cu vocea îngroșată de fum.

— Am să-l rog pe Blană Pământie să vă ajute, le-a spus Inimă de Foc.

Un motan maroniu o urmărea pe Blană Fumurie în timp ce aceasta trecea pe la fiecare dintre pisicile din Clanul Tunetului. Purta în bot o legătură de ierburi, pe care a lăsat-o la pământ când Blană Fumurie s-a oprit lângă Blană Albastră și puii ei. Pisicuțele plângeau cu vocea ascuțită, dar refuzau să bea lapte atunci când mama le lipea de burta ei.

Inimă de Foc s-a grăbit spre ele.

— Sunt bine?

Blană Fumurie a dat din cap.

— Blană de Nămol a sugerat să le dăm niște miere ca să le mai ostoiască gâtul. O să fie bine, dar nu le-a prea priit să inhaleze atâta fum.

Motanul maroniu de lângă ea a mieunat spre Blană Albastră:

— Crezi că pot înghiți un pic de miere?

Regina cenușie a încuviințat din cap și a privit cu recunoștință când pisica-vraci a Clanului Râului întindea o bucată de mușchi din care picura lichidul auriu lipicios. A început să toarcă când puii ei au lins-o, întâi încet, apoi cu lăcomie, pe măsură ce dulceața vindecătoare le intra în botic.

Inimă de Foc s-a îndepărtat. Blană Fumurie avea situația sub control. A găsit un colț adăpostit la marginea luminișului și s-a așezat să se spele. Blana mizerabilă avea un gust oribil. Îl durea tot corpul de oboseală, dar a continuat să se lingă. Voia să spele orice urmă a fumului înainte de a se culca.

Când a terminat, a privit în jurul lui. Pisicile din Clanul Râului se refugiaseră de ploaie în vizuini, lăsându-le pe cele din Clanul Tunetului să se adune în grupuri la marginea poienii, sub zidul de stuf, căutând orice fel de pavăză împotriva ploii șfichiuitoare. Inimă de Foc vedea silueta întunecată a lui Dungă Cenușie mișcându-se printre foștii lui colegi de clan, consolându-i cu mieunatul lui blând. Blană Fumurie terminase de îngrijit pisicile și se întinsese, epuizată, lângă Labă de Cenușă. Inimă de Foc de-abia distingea pântecul portocaliu al lui Furtună de Nisip, ridicându-se și coborând în mod constant, lângă spatele argintiu-tărcat al lui Coadă Lungă.

Stea Albastră adormise lângă Vifor Alb.

Inimă de Foc s-a așezat cu botul pe labele din față, ascultând căderea ploii în luminișul noroios. În timp ce i se închideau ochii, imaginea dureroasă a figurii speriate a lui Colț Galben i s-a înfățișat. A început să îi bată inima cu putere, dar în cele din urmă epuizarea a învins și el s-a retras în refugiul somnului.

CAPITOLUL 26

Inimă de Foc se simțea ca și cum ar fi dormit numai o clipă, atunci când s-a trezit. Un vânticel rece îi răscolea blana și ploaia se oprise. Deasupra, cerul era acoperit de nori alburii. Preț de o clipă a fost neliniștit de împrejurimile necunoscute. Apoi a auzit vocile ce mieunau în apropiere, recunoscând tonul tremurător al lui Urechiușă.

— V-am spus eu că o să simțim mânia Clanului Stelelor! a spus bătrânul motan răgușit. Casa noastră a dispărut, pădurea nu mai există.

— Stea Albastră ar fi trebuit să numească secundul înainte de răsăritul lunii, s-a agitat și Coadă Pestriță. Așa e obiceiul!

Inimă de Foc a sărit în labe, cu urechile arzându-i, dar înainte să apuce să spună ceva, a auzit miorlăitul lui Blană Fumurie: — Cum puteți fi atât de nerecunoscători!? Inimă de Foc te-a purtat înot peste râu, Urechiușă!

— Numai ce nu m-a înecat, s-a plâns bătrânul.

— Dacă te-ar fi lăsat în voia sorții, ai fi murit demult, a scuipat Blană Fumurie. Și dacă Inimă de Foc n-ar fi simțit mirosul de ars, am fi fost cu toții morți.

— Sunt sigur că Zdreanță, Juma de Coadă și Colț Galben îi sunt profund recunoscători.

Blana lui Inimă de Foc s-a înfiorat de mânie când a auzit intervenția sarcastică a lui Dungă Neagră.

— Colț Galben o să-i mulțumească în persoană când o s-o găsim! a șuierat Blană Fumurie.

— Când o s-o găsim? a îngânat-o Dungă Neagră. Nu avea nicio șansă să scape din flăcări. Inimă de Foc nu ar fi trebuit s-o lase să se întoarcă în tabără.

Blană Fumurie a mârâit adânc, din gât. Dungă Neagră mersese prea departe. Inimă de Foc a ieșit grăbit din umbră și a văzut-o pe Labă de Frunză șezând lângă mentorul ei și privindu-l îngrozită. Secundul a deschis botul, dar cel care a vorbit mai întâi a fost Blană Pământie.

— Dungă Neagră! Ar trebui să ai mai mult respect pentru tovarășii de clan care au pierit și – a rostit el privind cu blândețe spre înspăimântata ucenică – să ai mai multă grijă ce vorbești. Pisicile din clanul ăsta au suferit deja destul!

Inimă de Foc a fost uluit să-l audă pe tânărul războinic provocându-și astfel fostul mentor.

Dungă Neagră l-a privit la fel de surprins, apoi și-a mijit ochii amenințător.

— Blană Pământie are dreptate, a intervenit grăbit Inimă de Foc, pășind în față. Nu ar trebui să ne certăm.

Dungă Neagră, Urechiușă și ceilalți s-au întors brusc, cu urechile și cozile tresărind a stinghereală, dându-și seama că secundul le auzise conversația.

— Inimă de Foc!

Mieunatul lui Dungă Cenușie i-a întrerupt, iar Inimă de Foc și-a văzut prietenul traversând luminișul cu blana udă.

— Ai fost în patrulă? l-a întrebat el, îndepărtându-se de pisicile din Clanul Tunetului și ieșindu-i în întâmpinare lui Dungă Cenușie.

— Da. Și la vânătoare, a mieunat motanul gri. Știi, nu putem să dormim cu toții dimineața întreagă.

I-a făcut semn cu umărul lui Inimă de Foc și a continuat:

— Probabil vă e foame. Hai cu mine.

L-a dus pe Inimă de Foc spre un morman de hrană proaspătă aflat la marginea luminișului.

— Blană de Leopard spune că asta e pentru clanul vostru, i-a explicat Dungă Cenușie.

Stomacul lui Inimă de Foc a chiorăit de foame.

— Mulțumesc, a mieunat el. Mă duc să le spun și celorlalți.

S-a întors spre locul în care erau adunate pisicile din Clanul Tunetului.

— Dungă Cenușie mi-a zis că grămada aia de mâncare e pentru noi, le-a anunțat el.

— Slavă Clanului Stelelor, a mieunat recunoscătoare Floare Aurie.

— N-avem nevoie să ne hrănească alte clanuri, a mârâit Dungă Neagră.

— Presupun că poți să mergi la vânătoare dacă vrei, a mieunat Inimă de Foc, mijind ochii la războinicul tărcat. Dar mai întâi trebuie să-i ceri permisiunea lui Stea Încovoiată. În fond, acesta-i teritoriul lui.

Dungă Neagră a pufnit nemulțumit și a pornit spre grămada de mâncare. Inimă de Foc a privit-o pe Stea Albastră. Nu reacționase în niciun fel la vestea că aveau ce să mănânce.

Vifor Alb a dat din urechi.

— Am eu grijă să primească toată lumea câte o porție, i-a promis el privind-o pe conducătoare.

— Mulțumesc, a miorlăit Inimă de Foc.

Dungă Cenușie a venit spre el și i-a lăsat la picioare un șoarece.

— Uite, poți să-l iei pe ăsta și să-l mănânci în vizuina puilor, a mieunat el. Sunt acolo doi tineri pe care vreau să-i vezi.

Inimă de Foc a luat șoarecele în bot și și-a urmat prietenul spre un desiș de stuf. Când se apropiau, două gheomotoace argintii au ieșit printr-o gaură minusculă din împletitura de tulpini și au luat-o la fugă spre Dungă Cenușie. S-au aruncat asupra lui, iar motanul s-a întins fericit cu burta în sus, dând ușor din labe cu ghearele bine ascunse în teacă, în timp ce puii se urcau pe el. Inimă de Foc a știut imediat ai cui sunt.

Dungă Cenușie a tors tare.

— De unde ați știut că vin?

— Te-am mirosit! a răspuns puiul mai mare.

— Bravo, foarte bine, l-a lăudat Dungă Cenușie.

Când Inimă de Foc termina ultima gură de șoarece, războinicul cenușiu s-a ridicat în picioare, iar puii s-au prăvălit ușor de pe el.

— Acum vreau să vă prezint un vechi prieten al meu, le-a spus el. Ne-am antrenat împreună.

Puii și-au întors ochii de chihlimbar către Inimă de Foc, privindu-l cu boticul căscat.

— E chiar Inimă de Foc? a mieunat puiul mai mic.

Dungă Cenușie a încuviințat din cap, iar prietenul său s-a topit de plăcere dându-și seama că le povestise deja despre el.

— Ia întoarceți-vă imediat voi doi!

În pragul vizuinii puilor a apărut fața dungată a unei regine.

— O să plouă iarăși.

Inimă de Foc a văzut că puii mijesc ochii supărați, dar s-au întors și au pornit cuminți spre vizuină.

— Sunt grozavi, a tors el.

— Da, a aprobat Dungă Cenușie, cu o privire înduioșată. Mai mult datorită lui Blană de Mușchi decât mie, trebuie să recunosc. Ea e cea care are grijă de ei.

Inimă de Foc a simțit o doză de nostalgie în vocea prietenului său și s-a întrebat cât de dor îi e lui Dungă Cenușie de vechea lui casă.

Niciunul dintre ei nu a vorbit cât timp Dungă Cenușie l-a condus pe Inimă de Foc în afara taberei. S-au așezat pe un petic de pământ gol de lângă stufăriș. Deasupra lor se arcuia o salcie, ale cărei ramuri fremătau în vântul proaspăt. Inimă de Foc a simțit vântul prin blană în timp ce privea prin perdeaua de sălcii spre copacii ce se zăreau în depărtare. Părea că Clanul Stelelor avea să mai trimită o ploaie asupra pădurii.

— Unde e Colț Galben? l-a întrebat Dungă Cenușie.

Inima motanului s-a umplut de durere. I-a răspuns:

— Colț Galben s-a întors în tabără cu mine, ca să-i căutăm pe Zdreanță și pe Juma de Coadă. Am pierdut-o în fum... A căzut... a căzut un copac în râpă când ea se pregătea să urce.

Oare exista vreo șansă ca pisica să fi supraviețuit flăcărilor? În pieptul lui a izbucnit speranța, ca un porumbel captiv ce dă întruna din aripi.

— Nu cumva ai găsit vreo urmă de miros, când ai fost în patrulă?

Dungă Cenușie a clătinat din cap.

— Îmi pare rău.

— Crezi că focul mai arde, după furtuna asta? a mieunat Inimă de Foc.

— Nu sunt sigur. Am văzut câțiva vălătuci de fum când am ieșit mai devreme să patrulăm.

Inimă de Foc a oftat.

— Crezi c-a mai rămas ceva din tabără?

— O să aflați curând.

Dungă Cenușie a ridicat capul și a privit printre frunze spre cerul tot mai întunecat.

— Blană de Mușchi avea dreptate, iar o să plouă.

În timp ce rostea cuvintele acestea, o picătură mare a căzut pe pământ lângă ei.

— Acum ar trebui ca ploaia să stingă și ultimele flăcări.

Inimă de Foc era cuprins de o suferință greu de descris, în timp ce picăturile de ploaie cădeau tot mai dese printre copaci și stropeau lăstărișul uscat. În câteva minute ploua cu găleata pentru a doua oară și părea că în clipa aceea Clanul Stelelor plânge pentru tot ceea ce pierise.

CAPITOLUL 27

Până în după-amiaza aceea mirosul de fum a fost înlocuit de cel al cenușii ude, dar Inimă de Foc s-a bucurat de acel miros amar.

— Probabil focul s-a stins deja, a mieunat el către Dungă Cenușie, care se adăpostea alături de el, lângă un pâlc de stuf.

— Ne-am putea întoarce să vedem dacă întreg clanul poate merge înapoi acasă.

— Și să-i căutăm pe Colț Galben și pe Juma de Coadă, a murmurat Dungă Cenușie.

Inimă de Foc știuse că vechiul său prieten avea să-și dea seama de ce vrea de fapt să se întoarcă în tabără. A clipit încet spre războinicul cenușiu, mulțumindu-i pentru înțelegere.

— O să trebuiască să-l întreb pe Stea Încovoiată dacă pot să merg cu tine, a adăugat Dungă Cenușie.

Cuvintele lui l-au uimit pe Inimă de Foc. Aproape că uitase că prietenul său face parte din alt clan.

— Mă întorc repede, a strigat Dungă Cenușie, îndepărtându-se deja.

Inimă de Foc a privit de-a curmezișul luminișului, spre locul în care Stea Albastră stătea cuibărită lângă Vifor Alb, ca și cum războinicul ar fi fost singura barieră dintre mintea ei tulbure și soarta neîndurătoare ce îi lovise clanul. Inimă de Foc se întreba dacă ar fi fost bine să-i spună unde se duce. A decis să nu o facă. Deocamdată avea să acționeze singur și se baza pe pisicile din clan să-și păzească lidera și să ascundă de pisicile curioase din Clanul Râului starea ei deplorabilă.

— Inimă de Foc, l-a strigat Labă de Nor îndreptându-se spre el. Crezi că s-a stins focul?

— Dungă Cenușie și cu mine mergem să vedem.

— Pot să vin și eu?

A clătinat din cap. Nu știa ce aveau să găsească în tabăra Clanului Tunetului. Tulburat de acest gând, și-a dat seama și că se teme că, dacă ar fi aruncat o singură privire asupra casei lui distruse, Labă de Nor ar fi fost tentat să se întoarcă la viața confortabilă de pisoi de casă.

— O să fac orice îmi spui tu, a promis Labă de Nor cuminte.

— Atunci stai aici și ai grijă de clan, a mieunat Inimă de Foc. Vifor Alb are nevoie de ajutorul tău.

Labă de Nor și-a ascuns dezamăgirea, lăsând capul în jos.

— Da, Inimă de Foc, a mieunat el.

— Spune-i lui Vifor Alb unde mă duc, a mai adăugat Inimă de Foc. Mă întorc până la răsăritul lunii.

— Bine.

L-a privit pe ucenicul alb întorcându-se la celelalte pisici și s-a rugat ca măcar de data aceasta Labă de Nor să-i asculte ordinul și să rămână în tabăra Clanului Râului.

Dungă Cenușie s-a întors însoțit de Stea Încovoiată. Ochii de ambră ai motanului erau mijiți întrebător.

— Mi-a spus Dungă Cenușie că vrea să meargă cu tine până în tabăra Clanului Tunetului, a mieunat el. Nu poți să iei unul dintre războinicii tăi?

— Am pierdut în foc doi tovarăși de clan, i-a răspuns motanul ridicându-se în picioare. Nu

vreau să-i găsesc singur.

Liderul Clanului Râului a părut să înțeleagă.

— Dacă nu au supraviețuit, vei avea nevoie de alinarea unui vechi prieten, a mieunat el cu blândețe. Dungă Cenușie poate să meargă cu tine.

— Mulțumesc, Stea Încovoiată, i-a răspuns Inimă de Foc plecând capul.

Dungă Cenușie a pornit primul spre râu. Pe partea cealaltă a șuvoiului care curgea repede, pădurea era neagră ca tăciunele și arsă. Copacii cei mai înalți își păstraseră câteva frunze, care fluturau curajoase la marginea celor mai înalte crengi. Dar era o victorie insignifiantă, când restul crengilor erau negre și goale. Poate că spiritele din Clanul Stelelor trimiseseră furtuna ca să oprească focul, dar venise prea târziu pentru a salva pădurea.

Dungă Cenușie a intrat în râu fără să vorbească și a înotat până pe partea cealaltă. Inimă de Foc l-a urmat, chinuindu-se să țină pasul cu prietenul său, care devenise un înotător puternic. În timp ce urcau pe malul de pe partea cealaltă, cele două pisici priveau îngrozite rămășițele iubitei lor păduri.

— Singura alinare pe care o aveam era să mă uit încoace de peste râu, a mormăit Dungă Cenușie.

Inimă de Foc și-a privit prietenul cu compasiune. Se părea că lui Dungă Cenușie îi fusese și mai dor de casă decât crezuse el. Dar nu a apucat să-l întrebe nimic, pentru că motanul a luat-o la fugă pe mal spre granița Clanului Tunetului. Războinicul cenușiu a trecut-o în grabă, oprindu-se doar cât să își lase propriul miros. Inimă de Foc s-a întrebat dacă o face cu gândul la Clanul Râului sau la Clanul Tunetului. În ciuda ravagiilor suferite de pădure, Dungă Cenușie părea să se bucure că se află pe vechiul lui teritoriu. În timp ce Inimă de Foc se grăbea spre tabără, Dungă Cenușie o lua ba înainte, ba înapoi, adulmecând plin de interes tot ce întâlnea. Inimă de Foc era uimit că mai reușește să recunoască ceva. Pădurea se schimbase incredibil de mult, tufișurile arseseră cu totul, în aer nu se mai simțea mirosul și nici nu se auzea vreun zgomot făcut de vânat. Sub labe pământul era lipicios, ploaia și cenușa se amestecaseră creând un nămol cu miros înțepător ce li se lipea de blană. Cântecul unei singure păsări, foarte curajoasă, a răsunat undeva departe, iar pe secund îl durea inima pentru tot ce fusese pierdut.

În cele din urmă au ajuns deasupra râpei. Tabăra se vedea clar, văduvită de pavăza crengilor de copaci, iar pământul strălucea ca o piatră neagră în ploaie. Doar Piatra Mare era neschimbată, cu excepția unei pete de cenușă neagră lipicioasă.

Inimă de Foc s-a grăbit în josul povârnișului, desprinzând praf și cenușă pe unde trecea. Copacul unde salvase puiul lui Floare Aurie nu mai era decât un vraf de bețe carbonizate. A sărit peste ele cu ușurință. A căutat tunelul de orz sălbatic ce ducea spre luminiș, însă în locul lui mai rămăsese doar o încrengătură de tulpini negre. Și-a croit drum printre ele și a intrat în luminiș.

Uitându-se în jur, cu inima bătând tare în piept, a simțit că Dungă Cenușie îi face semn. A urmărit privirea războinicului cenușiu până la trupul ars al lui Juma de Coadă, aflat pe locul unde odinioară se afla intrarea tunelului din ferigi al lui Colț Galben. Probabil că pisica-vraci încercase să târască bătrânul leșinat înapoi în tabără, sperând că piatra crăpată în care avea ea vizuina îi poate proteja de flăcări.

Inimă de Foc a pornit spre silueta carbonizată, dar Dungă Cenușie a mieunat:

— Îl îngrop eu pe Juma de Coadă. Tu caut-o pe Colț Galben.

A ridicat trupul maroniu și a început să îl târască în afara taberei, spre locul de îngropăciune.

Inimă de Foc l-a privit îndepărtându-se, împietrit de spaimă. Știa că pentru asta se întorsese în tabără, dar își simțea dintr-odată picioarele prea slăbite ca să mai continue. S-a forțat să meargă până la butucii arși ce împrejmuiau cărarea spre poienița lui Colț Galben. Nu

mai exista tunelul verde. Casa pisicii-vraci era în momentul acela sub cerul liber, iar singurul sunet care se auzea era cel al picăturilor de ploaie ce cădeau întruna pe pământul murdar.

— Colț Galben! a strigat el cu vocea răgușită, intrând în poieniță.

Stânca unde își făcuse vizuina pisica-vraci era înnegrită de cenușă. Dar, amestecat cu mirosul de cenușă, Inimă de Foc a simțit și urma mirosului cunoscut al bătrânei pisici.

— Colț Galben? a strigat din nou.

Un mieunat slab, răgușit s-a auzit dinăuntrul stâncii. Trăia! Tremurând de ușurare, Inimă de Foc s-a strecurat în peșteră.

Nu era suficientă lumină ca să vadă bine. Nu mai intrase niciodată până acolo și s-a oprit, preț de o clipă, clipind pentru ca ochii să i se obișnuiască în întuneric. Lângă unul dintre ziduri se aflau înșirate ierburi și fructe, pătate de fum, dar nearse. Apoi a zărit doi ochi ce străluceau spre el din capătul opus al peșterii înguste.

— Colț Galben!

S-a repezit spre pisica-vraci. Ședea cu labele trase sub ea, era plină de cenușă și șuiera, fiind prea slăbită să se miște. De-abia îi putea susține privirea, iar când a vorbit vocea îi era slabă și întretăiată.

— Inimă de Foc, a scârțâit ea. Mă bucur că ai venit tu.

— Nu ar fi trebuit să te las aici, i-a răspuns el lipindu-și botul de blana ei. Îmi pare așa de rău.

— L-ai salvat de Zdreanță?

Inimă de Foc a clătinat din cap deznădăjduit.

— Inhalase prea mult fum.

— Și Juma de Coadă la fel, a mormăit Colț Galben.

Motanul a văzut cum pleoapele îi tremură și încep să se închidă, așa că a mieunat disperat:

— Dar am salvat puiul lui Floare Aurie!

— Pe care dintre ei? a murmurat bătrâna.

— Pe Mărăciniș.

A văzut că pisica-vraci închide ochii și l-a trecut un fior groaznic. În clipa aceea Colț Galben știa că el îi riscase viața pentru a salva puiul lui Gheară de Tigru. Oare Clanul Stelelor îi dăruise vreo viziune, ceva de care pisica să se fi temut atât de rău, încât să spere ca puiul să nu fi supraviețuit?

— Ești un războinic viteaz, Inimă de Foc.

Colț Galben a deschis dintr-odată ochii larg și l-a privit fix.

— N-aș fi așa mândră de tine nici dacă ai fi băiatul meu. Și numai Clanul Stelelor știe de câte ori m-am rugat să-mi fi fost tu fiu, în locul lui… – a tras puțin aer în piept chinuită, iar Inimă de Foc știa că fiecare cuvânt o durea ca un spin înfipt în gât – Coadă Ruptă.

Motanul a tresărit când bătrâna pisică-vraci i-a dezvăluit teribilul ei secret: că liderul crud al Clanului Umbrelor fusese fiul ei, la care renunțase după ce născuse, pentru că pisicile-vraci nu aveau voie să aibă pui. Cine știa prin ce agonie trecuse Colț Galben, văzând că fiul ei își omoară tatăl pentru a deveni lider, iar apoi își distruge clanul cu ambițiile sale însetate de sânge?

Și cum ar fi putut Inimă de Foc să-i spună că știe deja lucrurile acestea? Că înțelesese foarte bine că motivul pentru care voise să fie adăpostit Coadă Ruptă de clanul ei adoptiv era că voise să mai aibă o ultimă șansă de a-și îngriji fiul la care renunțase? S-a aplecat și i-a lins afectuos urechile, sperând să o aline, însă ea a continuat.

— L-am ucis. L-am otrăvit. Am vrut să moară.

Mărturisirea ei răgușită s-a transformat într-o criză dureroasă de tuse.

— Șșșt, păstrează-ți puterea, a rugat-o Inimă de Foc.

Știa și asta. Privise, ascuns, cum pisica îi dăduse lui Coadă Ruptă să mănânce fructe

otrăvitoare, după ce motanul trădător îi ajutase pe Gheară de Tigru și pe aliații săi vagabonzi să atace Clanul Tunetului. Fusese martor nevăzut al clipei în care sângerosul războinic murise în labele mamei lui. O auzise pe Colț Galben dezvăluind adevărata legătură dintre ea și motanul fără inimă.

— Lasă-mă să-ți aduc un pic de apă.

Dar Colț Galben a clătinat ușor din cap.

— Apa nu mă mai poate ajuta cu nimic, a mieunat ea răgușită. Vreau să-ți spun totul înainte să…

— Nu o să mori! a izbucnit Inimă de Foc, simțind că în suflet îi fusese înfipt un ciob de gheață. Spune-mi ce pot să fac să te ajut.

— Nu-ți pierde timpul, a răspuns ea tușind. O să mor orice ai face, dar nu mi-e teamă. Vreau doar să mă asculți.

Inimă de Foc ar fi vrut să o implore să nu mai spună nimic, să-și economisească puterile ca să mai poată trăi câteva momente, dar o respecta atât de mult, încât s-a supus dorinței ei chiar și în acele momente.

— Mi-ar fi plăcut să fii tu fiul meu, dar nu aș fi putut naște o pisică asemenea ție. Clanul Stelelor mi l-a dat pe Coadă Ruptă ca să-mi învăț lecția.

— Ce-ai fi putut avea nevoie să înveți? a protestat el. Ești înțeleaptă ca însăși Stea Albastră.

— Mi-am ucis propriul fiu.

— A meritat-o!

— Dar eram mama lui, a șoptit Colț Galben. Clanul Stelelor mă poate judeca oricum vrea. Sunt gata.

Inimă de Foc nu se simțea în stare să răspundă, așa că a plecat din nou capul și a început să-i lingă disperat blana, ca și cum iubirea pe care o purta bătrânei pisici-vraci ar fi fost suficientă pentru a o mai ține în viață o vreme.

— Inimă de Foc, a murmurat bătrâna.

Motanul s-a oprit.

— Da.

— Îți mulțumesc că m-ai adus în Clanul Tunetului. Spune-i lui Stea Albastră că i-am fost mereu recunoscătoare că m-a primit în mijlocul vostru. Sunt bucuroasă să mor aici. Nu regret decât că nu o să te pot vedea ajungând ceea ce ți-a scris Clanul Stelelor.

Vocea bătrânei pisici-vraci s-a stins, iar pieptul a tresăltat din cauza efortului de a trage aer în plămânii arși de fum.

— Colț Galben, a implorat-o Inimă de Foc, nu muri!

Răsuflarea ei chinuită îi frângea sufletul, își dădea seama că nu are cu ce să o ajute.

— Să nu te temi de Clanul Stelelor. O să înțeleagă ce a trebuit să îi faci lui Coadă Ruptă, a spus el. Ai să fii onorată de strămoșii noștri războinici pentru loialitatea față de tovarășii tăi de clan și pentru curajul tău nesfârșit. Atâtea pisici îți datorează ție viața! Blană Fumurie ar fi murit după accident, dacă n-ai fi îngrijit-o tu. Și când a apărut tusea verde, ai luptat zi și noapte…

Inimă de Foc nu mai putea opri cuvintele ce i se prăvăleau din bot, cu toate că știa că răsuflarea bătrânei pisici se transformase într-o tăcere eternă.

Colț Galben murise.

CAPITOLUL 28

Cu o mișcare afectuoasă, Inimă de Foc a lins fruntea pisicii-vraci, închizându-i ochii. Apoi și-a lipit capul de umărul ei și a simțit cum căldura îi dispare din trup.

Nu știa cât a stat acolo, ascultând cum inima îi bate singură în peștera întunecoasă. S-a gândit preț de o clipă că a simțit mirosul cunoscut al lui Frunză Ruginie, intrând în vizuină odată cu aerul răcorit de ploaie. Oare venise să o conducă pe Colț Galben spre Clanul Stelelor? Inimă de Foc a lăsat gândul acela duios să-i învăluie întreaga ființă și a simțit cum mintea îi este cuprinsă de un somn cotropitor.

— O să fie în siguranță cu noi.

Mieunatul blând al lui Frunză Ruginie i-a ciufulit blana din ureche, iar Inimă de Foc a ridicat capul și a privit în jur.

— Inimă de Foc? l-a strigat Dungă Cenușie de la intrare.

Inimă de Foc s-a chinuit să se ridice.

— L-am îngropat pe Juma de Coadă, a mieunat războinicul cenușiu.

— Colț Galben a murit, a șoptit Inimă de Foc.

Mieunatul lui sec a reverberat între pereții de piatră.

— Mai trăia când am găsit-o, dar a murit.

— A zis ceva?

Inimă de Foc a închis ochii. Nu avea să spună nimănui secretul tragic al lui Colț Galben, nici măcar celui mai bun prieten al lui.

— Doar că… îi era recunoscătoare lui Stea Albastră pentru că a lăsat-o să trăiască alături de Clanul Tunetului.

Dungă Cenușie a intrat în peșteră și a plecat capul, lingând ușor obrazul bătrânei.

— Când am plecat, nu mi-ar fi trecut prin cap că nu o să mai stau de vorbă cu ea niciodată, a murmurat el cu vocea îndurerată. S-o îngropăm?

— Nu, a mieunat ferm secundul, cu gândurile dintr-odată limpezi.

Cuvintele lui Frunză Ruginie îi răsunau în urechi: „O să fie în siguranță cu noi.“

— A fost și războinică, dar și pisică-vraci. O să-i ținem priveghiul și o înmormântăm la răsărit.

— Dar trebuie să ne întoarcem în tabăra Clanului Râului și să le povestim tuturor ce s-a întâmplat, i-a amintit Dungă Cenușie.

— Atunci o să mă întorc eu la noapte și stau de veghe.

Cei doi prieteni au trecut iarăși prin pădurea devastată de foc. Nu și-au vorbit. Lumina după-amiezii se stingea deja când au intrat în tabăra Clanului Râului. Grupuri de pisici ședeau la marginea luminișului, spălându-se după masa de seară. Pisicile din Clanul Tunetului ședeau înghesuite laolaltă într-un grup izolat. Imediat ce-au apărut Inimă de Foc și Dungă Cenușie, Blană Fumurie s-a ridicat cu greu în picioare și a pornit spre ei șchiopătând.

S-a ridicat și Stea Albastră de unde stătea întinsă lângă Vifor Alb. A depășit-o pe Blană Fumurie și a ajuns prima la cei doi războinici, cu ochii plini de o speranță disperată.

— I-ați găsit pe Colț Galben și Juma de Coadă?

Inimă de Foc a văzut-o pe Blană Fumurie în spate, cu urechile ciulite, la fel de disperată să primească vești ca și lidera lor.

— Au murit amândoi, le-a spus el.

Un val nou de durere l-a copleșit când a văzut-o pe Blană Fumurie clătinându-se pe picioare. Pisica micuță a început să se îndepărteze cu spatele, nesigură, cu ochii împăienjeniți. Inimă de Foc voia să meargă la ea, dar Stea Albastră îi era în cale. Ochii albaștri ai liderei clanului nu exprimau nicio durere. Se înăspriseră și deveniseră reci; Inimă de Foc a simțit un fior pe șira spinării.

— Frunză Ruginie mi-a spus că focul avea să salveze clanul! a șuierat ea. Dar ne-a distrus.

— Nu, a început Inimă de Foc, dar nu găsea cuvintele potrivite pentru a-și încuraja lidera.

O urmărea cu privirea pe Blană Fumurie, care se împleticea către ceilalți. Spre ușurarea lui Inimă de Foc, Furtună de Nisip s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare, lipindu-se de ea și sprijinindu-i trupul slăbuț. Și-a îndreptat privirea spre Stea Albastră, cutremurat de expresia ei împietrită.

— Clanul Tunetului se va întoarce acasă în seara asta, a decis ea pe un ton rece ca gheața.

— Dar pădurea e goală. Tabăra e distrusă! a protestat Dungă Cenușie.

— Nu contează. Aici suntem străini. Trebuie să ne întoarcem pe teritoriul nostru, a scuipat Stea Albastră.

— Atunci o să vă însoțesc, s-a oferit Dungă Cenușie.

Inimă de Foc l-a privit lung și și-a dat dintr-odată seama ce însemna dorul din privirea lui. Dungă Cenușie dorea să se întoarcă acasă.

Revelația aceasta a lămurit gândurile lui Inimă de Foc ca o stea căzătoare ce luminează cerul nopții. A privit-o nerăbdător pe Stea Albastră, așteptând răspunsul ei. Cu siguranță înțelegea dorința lui Dungă Cenușie de a se întoarce în Clanul Tunetului, nu?

— De ce am avea nevoie de însoțitor? l-a întrebat Stea Albastră mijind ochii.

— Păi v-aș putea ajuta să reconstruiți tabăra, a sugerat nesigur Dungă Cenușie. Poate să și rămân o vreme…

S-a poticnit când a văzut privirea furioasă a pisicii.

— Încerci să spui că vrei să te întorci în Clanul Tunetului? a scuipat ea. Ei bine, nu se poate!

Inimă de Foc a privit-o înmărmurit.

— Ai hotărât să rămâi cu puii tăi, în loc să-i fii loial clanului, a mârâit lidera. Acum trebuie să suporți consecințele.

Dungă Cenușie a tresărit. Inimă de Foc a privit-o uluit când s-a întors și a strigat spre clanul ei: — Pregătiți-vă de plecare. Ne întoarcem acasă!

Pisicile din Clanul Tunetului au sărit imediat în patru labe, dar Inimă de Foc a simțit doar dezamăgire și mânie văzând-o cum adună clanul în jurul ei.

Privirea conducătoarei era fixată undeva dincolo de pisici, la marginea luminișului. Labă de Ceață și Blană de Piatră ședeau acolo, privind pisicile din Clanul Tunetului. Inimă de Foc a zărit o strălfulgerare de suferință trecând prin ochii lui Stea Albastră când își privea puii. Ea știa mai bine decât oricine cum e să fii prins la mijloc între dragostea de clan și dragostea de familie. Odinioară, ea alesese clanul în locul puilor și din cauza aceasta suferise cum nu i-ar fi dorit nici celui mai mare dușman.

Inimă de Foc a înțeles dintr-odată reacția ei față de dorința lui Dungă Cenușie. Nu pe războinicul gri era ea mânioasă, ci pe ea însăși. Încă mai regreta că își părăsise puii cu atâția ani în urmă. Încerca să se asigure că Dungă Cenușie nu va face aceeași greșeală.

Pisicile din Clanul Tunetului se adunaseră nerăbdătoare în întunericul tot mai greu, așa că Stea Albastră a pornit spre Stea Încovoiată.

Inimă de Foc s-a întors și a lins ușor umărul lui Dungă Cenușie.

— Are motivele ei să reacționeze așa, i-a șoptit el. Suferă mult în momentul ăsta, dar o să-

și revină. Și poate atunci te vei întoarce acasă.

Dungă Cenușie a ridicat ochii, privindu-l plin de speranță.

— Crezi?

— Da, a răspuns Inimă de Foc rugându-se la Clanul Stelelor să fie adevărat.

S-a grăbit după Stea Albastră și a ajuns-o din urmă la timp ca să o audă mulțumindu-i în mod formal lui Stea Încovoiată pentru ospitalitatea Clanului Râului. Lângă el se afla Blană de Leopard, care privea rece spre pisicile din Clanul Tunetului.

— Clanul Tunetului vă este îndatorat, a mieunat Stea Albastră, plecând capul.

Inimă de Foc a văzut-o pe Blană de Leopard mijind ochii la auzul cuvintelor liderei lui. Labele i-au furnicat de îngrijorare. Oare ce recompensă avea să ceară Clanul Râului pentru bunătatea de care dăduse dovadă? O cunoștea pe Blană de Leopard suficient de bine ca să presupună că avea să ceară ceva la schimb.

A urmat-o pe Stea Albastră, care a pășit mândră până în fruntea pisicilor din clanul ei și le-a condus afară din tabăra Clanului Râului. Inimă de Foc a privit în urmă și l-a văzut pe Dungă Cenușie rămas singur în umbre, cu ochii plini de suferința de a-și vedea foștii tovarăși de clan plecând.

Inimă de Foc a oftat în tăcere când l-a văzut pe Urechiușă ezitând din nou la marginea apei. Râul se umflase după ploaie, dar Dungă Neagră și Vifor Alb traversaseră deja și așteptau în apa mică de pe malul celălalt. Blană Pământie a înotat împreună cu Labă de Frunză, având grijă de micuța ucenică ce se străduia să țină capul deasupra apei. Furtună de Nisip traversase împreună cu Blană Fumurie. Războinica portocalie nu se mai despărțise de pisica-vraci de când se întorsese Inimă de Foc cu vestea despre Colț Galben.

— Hai mai repede! a ordonat Stea Albastră, rățoindu-se la Urechiușă.

Motanul cenușiu s-a uitat peste umăr, surprins de tonul ei aspru, apoi s-a aruncat în apa întunecată. Inimă de Foc s-a încordat, gata să sară să-l salveze, dar nu a fost nevoie. Coadă Lungă și Blană de Șoarece au apărut de o parte și de alta a bătrânului ce dădea haotic din labe, susținându-l cu umerii lor puternici. Stea Albastră a plonjat în râu și a înotat cu ușurință până pe malul celălalt; din trupul ei dispăruse orice urmă de fragilitate, ca și cum focul o purificase de slăbiciune, făcând-o din nou puternică. Inimă de Foc a intrat în apă după ea. Norii de deasupra copacilor începuseră să se împuțineze, iar motanul a simțit un fior prin blana udă, atinsă de vântul răcoritor. Ajuns pe malul celălalt, s-a dus lângă Blană Fumurie, aplecându-se să o lingă pe cap. Furtună de Nisip l-a privit lung, în ochii ei citindu-se aceeași durere, în timp ce restul pisicilor din clan s-au oprit pe mal, privind îngrozite, în tăcere, spre pădure. Chiar și în lumina slabă a lunii, prăpădul se vedea cu ochiul liber: copacii erau goi, mirosul frunzelor și al ferigilor fiind înlocuit de duhoarea amară a lemnului ars și a pământului pârjolit. Stea Albastră părea să nu vadă nimic. A trecut pe lângă celelalte pisici fără să se oprească și a pornit spre Pietrele Însorite, spre casă. Clanul ei nu putea decât să o urmeze.

— Parcă am ajuns în cu totul alt loc, a șoptit Furtună de Nisip.

Inimă de Foc a încuviințat din cap.

— Labă de Nor.

Secundul s-a strecurat printre pisicile din fața lui până a ajuns lângă ucenic.

— Mulțumesc că ai rămas în tabăra Clanului Râului atunci când te-am rugat.

— Nicio problemă, a ridicat Labă de Nor din umeri.

— Cum se simt bătrânii?

— O să dureze ceva timp să se obișnuiască cu gândul că au murit Juma de Coadă și Zdreanță, a răsunat vocea ucenicului. Dar am reușit să-i conving să mănânce un pic cât eram plecați. Trebuie să fie în putere, chiar dacă suferă.

— Bravo. Ai făcut foarte bine, i-a răspuns Inimă de Foc, mândru de neașteptata compasiune și de înțelepciunea ucenicului.

Râpa se deschidea asemenea unei răni nevindecate. Furtună de Nisip s-a oprit și a privit peste marginea povârnișului, iar Inimă de Foc vedea că tremură. Și el era înfiorat, cu toate că blana i se uscase după traversarea râului. Clanul s-a încolonat într-un șir lung în josul povârnișului și a intrat în tabără după Stea Albastră. În luminiș au privit tăcuți spațiul gol și înnegrit care le fusese casă.

— Du-mă la trupul lui Colț Galben! a mieunat Stea Albastră la el, rupând tăcerea.

Motanul a simțit furnicături prin blană. Aceasta nu era lidera neputincioasă pe care se străduise să o protejeze în ultimele luni; dar nu era nici conducătoarea blândă și înțeleaptă care îl primise în sânul clanului și îi fusese mentoră. A pornit spre poienița lui Colț Galben, iar Stea Albastră l-a urmat. Inimă de Foc a privit peste umăr și a văzut-o pe Blană Fumurie șchiopătând în spatele liderei Clanului Tunetului.

— E în bârlogul ei, a mieunat el oprindu-se la intrare.

Stea Albastră a pășit în întunericul din stâncă.

Blană Fumurie s-a așezat în fund, așteptând.

— Nu intri?

— Am să o jelesc mai târziu, i-a răspuns pisica-vraci. Cred că Stea Albastră are nevoie de noi acum.

Surprins de calmul din vocea lui Blană Fumurie, Inimă de Foc a privit-o în ochi. Erau luminoși, plini de o durere nesfârșită, dar păreau calmi. Pisica a clipit blând spre el. I-a răspuns la fel, recunoscător pentru faptul că dădea dovadă de putere într-un moment atât de dificil.

Un urlet înfiorător a răsunat din vizuina lui Colț Galben. Stea Albastră a ieșit clătinându-se pe picioare, răsucindu-și capul într-un mod straniu și privind cu dușmănie la trunchiurile înnegrite ale copacilor.

— Cum a putut Clanul Stelelor să facă una ca asta? Nu au milă? a scuipat ea. Nu am să mai merg niciodată la Piatra Lunii! De acum visele mele îmi aparțin doar mie. Clanul Stelelor a declarat război clanului meu și nu-i voi ierta niciodată.

Inimă de Foc și-a privit lidera înlemnit de spaimă. A observat că Blană Fumurie s-a strecurat tăcută în vizuina lui Colț Galben și se întreba dacă merge să-și jelească prietena, însă pisica a apărut câteva clipe mai târziu, ținând în bot ceva ce a lăsat apoi în fața lui Stea albastră.

— Mănâncă astea, Stea Albastră. O să-ți ușureze durerea.

— E rănită?

Pisica-vraci s-a întors spre Inimă de Foc și a răspuns în șoaptă:

— Într-un fel. Dar rănile ei nu pot fi văzute. Semințele astea de mac o vor liniști, dându-i timp minții ei să se vindece.

S-a întors din nou spre Stea Albastră și a murmurat:

— Mănâncă-le, te rog.

Stea Albastră a plecat capul și a lins ascultătoare semințele micuțe.

— Haide, a mieunat blând Blană Fumurie, conducând-o pe lidera clanului.

Inimă de Foc a simțit cum îi furnică labele, fiind martor al priceperii subtile a lui Blană Fumurie. Colț Galben ar fi fost atât de mândră de ucenica ei.

A intrat în vizuină și a apucat de ceafă trupul uscățiv, pătat de fum, al bătrânei pisici-vraci. L-a tras până în poienița scăldată în lumina lunii și l-a așezat în așa fel încât Colț Galben să se odihnească cu aceeași demnitate cu care trăise. Când a terminat, s-a aplecat și a lins pentru ultima dată blana bunei sale prietene.

— În seara asta o să dormi sub stele pentru ultima oară, a șoptit el și s-a așezat lângă ea, veghind-o așa cum promisese.

Blană Fumurie i s-a alăturat când luna începea să coboare de pe cer, iar orizontul sclipea

alburiu și roz deasupra copacilor arși. Inimă de Foc s-a ridicat în picioare și și-a întins labele obosite. A privit în jur, la poienița distrusă.

— Să nu jelești prea mult pădurea, i-a șoptit pisica. O să crească repede la loc, mai puternică datorită rănilor suferite, ca un os rupt care se lipește de două ori mai solid.

Vorbele ei îl alinau. A plecat capul recunoscător și a mers să găsească restul clanului.

Blană de Șoarece stătea de pază în fața vizuinii lui Stea Albastră.

— Din ordinul lui Blană Fumurie, i-a explicat Vifor Alb, ieșind la iveală din umbră. Blana războinicului era încă pătată de fum, iar ochii i se înroșiseră din cauza focului și a oboselii.

— A spus că Stea Albastră e bolnavă și că trebuie să fie vegheată.

— Bun, a mieunat Inimă de Foc. Restul clanului cum se descurcă?

— Cei mai mulți au apucat să doarmă un pic, după ce au găsit câte un loc suficient de uscat ca să se poată întinde.

— Ar trebui să trimitem o patrulă la răsărit, a gândit secundul cu voce tare. Gheară de Tigru ar putea să profite de ce s-a întâmplat.

— Pe cine vrei să trimiți? l-a întrebat Vifor Alb.

— Dungă Neagră pare cel mai în forță dintre războinici, dar o să avem nevoie de puterea lui ca să începem reconstruirea taberei.

Chiar în timp ce vorbea, Inimă de Foc își dădea seama că nu e cu totul sincer. Voia să țină motanul vărgat undeva unde să-l poată supraveghea.

— Aș vrea să rămâi și tu aici, dacă ești de acord.

Vifor Alb a aprobat din cap, în timp ce secundul continua:

— Trebuie să le spunem celorlalte pisici ce se întâmplă.

— Stea Albastră doarme. Crezi că e bine s-o deranjăm?

Pe figura lui Vifor Alb se citea îngrijorarea.

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Nu. O lăsăm să se odihnească. O să vorbesc eu clanului.

S-a urcat pe Piatra Mare dintr-o singură săritură și a lansat familiara chemare. La poalele pietrei, pisicile din clan se adunau somnoroase, ieșind dintre ruinele vizuinilor lor. Au scuturat surprinse din coadă și urechi când l-au văzut pe Inimă de Foc acolo unde se așteptau s-o găsească pe lidera lor.

— Trebuie să ne reconstruim tabăra! a început el odată ce pisicile s-au așezat în jurul lui. Știu că acum arată rău, dar este toiul verii. Pădurea va crește la loc mai repede și mai puternică, datorită rănilor pe care le-a suferit.

A clipit în timp ce repeta cuvintele lui Blană Fumurie.

— De ce nu ne spune asta Stea Albastră?

Inimă de Foc s-a încordat auzind cum Dungă Neagră îl provoacă în fața întregului clan.

— Stea Albastră e epuizată. Blană Fumurie i-a dat semințe de mac, ca să se poată odihni și să-și revină.

În rândul pisicilor de sub el s-au auzit murmure neliniștite.

— Cu cât se odihnește mai mult, cu atât mai repede își va reveni, i-a liniștit Inimă de Foc. Ca și pădurea.

— Pădurea e goală, s-a agitat Față Dungată. Prada a fugit sau a murit în foc. Ce o să mâncăm?

S-a uitat îngrijorată spre Labă de Cenușă și Labă de Frunză, cu fața umbrită de o îngrijorare maternă, chiar dacă puii ei părăsiseră deja cuibul.

— Prada se va întoarce, a asigurat-o Inimă de Foc. Trebuie să mergem la vânătoare ca de obicei, iar dacă va fi nevoie să mergem un pic mai departe după pradă, atunci o vom face.

Șoapte aprobatoare au răsunat în poieniță, iar Inimă de Foc s-a simțit mai încrezător.

— Coadă Lungă, Blană de Șoarece, Labă Ascuțită și Blană Pământie, voi vă ocupați de patrula de la răsărit.

Cele patru pisici au ridicat privirea spre Inimă de Foc și au aprobat din cap, fără să ridice vreo întrebare.

— Labă Iute, tu îi iei locul lui Blană de Șoarece și ai grijă ca Stea Albastră să nu fie deranjată. Noi, ceilalți, începem să refacem tabăra. Vifor Alb va organiza grupul care să caute materiale. Dungă Neagră, tu vei supraveghea reconstruirea zidului taberei.

— Și cum să fac asta? Ferigile au ars cu totul.

— Folosești ce găsești la îndemână. Dar ai grijă să fie zdravăn. Nu trebuie să uităm de amenințarea lui Gheară de Tigru. Să fim alerți. Toți puii rămân în tabără, iar ucenicii au voie să iasă doar împreună cu războinicii.

Inimă de Foc a privit în jos la pisicile tăcute.

— Ne-am înțeles?

Mieunături puternice s-au ridicat dinspre mulțime.

— Da! au strigat pisicile.

— Bun, a mieunat Inimă de Foc. Să ne punem pe treabă.

Pisicile au început să se îndepărteze de Piatra Mare, mișcându-se rapid și formând grupuri în jurul lui Vifor Alb și al lui Dungă Neagră, așteptându-le instrucțiunile.

Inimă de Foc a sărit de pe stâncă și a mers lângă Furtună de Nisip.

— Trebuie să organizăm o ceremonie de îngropare pentru Colț Galben.

— N-ai pomenit nimic despre moartea ei, a subliniat pisica cu o privire uimită.

— Sau despre a lui Juma de Coadă!

Inimă de Foc a privit în jos, observând că apăruse lângă el Labă de Nor. Tonul ucenicului era de reproș.

— Clanul știe că au murit, le-a răspuns el, simțind furnicături neplăcute prin blană. Îi va onora Stea Albastră cu vorbele potrivite. O poate face când se simte mai bine.

— Și dacă nu-și revine? s-a aventurat Furtună de Nisip să întrebe.

— O să-și revină! s-a răstit motanul.

Furtună de Nisip a tresărit vizibil, iar secundul s-a înjurat în gând. Pisica nu făcea decât să dea glas temerilor întregului clan. Dacă Stea Albastră se întorsese într-adevăr împotriva ritualurilor dictate de Clanul Stelelor, atunci pentru Colț Galben și Juma de Coadă nu aveau să mai fie rostite niciodată cuvintele menite să-i trimită în călătoria spre Blana Argintie.

Inimă de Foc a simțit că își pierde siguranța. Dacă pădurea nu se refăcea până la venirea iernii? Dacă nu găseau suficient vânat ca să hrănească tot clanul? Dacă îi ataca Gheară de Tigru?

— Dacă Stea Albastră nu își revine, nu știu ce o să se întâmple, a mormăit el.

Ochii lui Furtună de Nisip au scăpărat de mânie.

— Stea Albastră te-a numit secundul ei. S-ar aștepta să știi ce să faci!

Vorbele ei l-au lovit pe motan ca niște bucăți reci de grindină.

— Bagă ghearele în teacă, Furtună de Nisip! a scuipat el. Nu vezi că fac tot ce-mi stă în putință? În loc să mă tot critici, mergi și organizează ucenicii să pregătească înmormântarea pentru Colț Galben.

S-a uitat și la Labă de Nor.

— Du-te și tu. Și vezi ca măcar acum să nu faci vreo prostie.

S-a întors cu spatele la cele două pisici speriate și a traversat hotărât luminișul. Știa că fusese nedrept, dar îi puseseră o întrebare la care nu era pregătit să răspundă, o întrebare atât de înfricoșătoare, încât nici nu îndrăznea să se gândească ce înseamnă.

Dacă Stea Albastră nu-și mai revenea niciodată?

CAPITOLUL 29

Cerul a rămas plumburiu și înnorat în următoarele câteva zile, dar ploicelele nu au îngreunat reconstruirea taberei. De fapt, Inimă de Foc a primit cu bucurie ploaia purificatoare ce spăla cenușa, făcând-o una cu pământul, și ajuta pădurea să crească.

Dar în dimineața aceea soarele strălucea puternic, iar norii pluteau deasupra orizontului. Cerul avea să fie senin pentru Adunarea din seara aceea, se gândea Inimă de Foc dezamăgit, sperând ca măcar de data aceea luna să rămână ascunsă, astfel încât Adunarea să nu mai aibă loc. Stea Albastră era departe de a-și fi revenit, părăsindu-și vizuina doar când o convingea Vifor Alb să iasă și să se uite la progresele făcute pentru reconstruirea taberei. Conducătoarea Clanului Tunetului dădea din cap absentă spre pisicile care lucrau, înainte de a porni împleticindu-se spre siguranța bârlogului ei. Inimă de Foc se întreba dacă își mai amintește măcar că în seara aceea trebuia să aibă loc Adunarea. Poate că trebuia să se ducă și să afle.

A pornit pe marginea luminișului, mândru de munca de până atunci a clanului. Tabăra începea deja să semene cu ceea ce fusese înainte. Trunchiul bătrânului stejar era înnegrit, dar întreg, cu toate că nu mai rămăsese nimic din labirintul său de crengi. Cuibul puilor, care își pierduse frunzele protectoare și rămăsese doar cu o mulțime de tulpini, fusese cârpit cu grijă, folosindu-se crengi înfrunzite aduse dintr-o parte mai puțin afectată a pădurii. Zidul taberei fusese întărit cu cele mai zdravene crengi pe care le găsiseră, cu toate că era imposibil să înlocuiască bariera groasă de ferigi care înconjura tabăra. Ca să o aibă și pe aceea, trebuia să aștepte ca pădurea să crească la loc.

Inimă de Foc a auzit niște foșnete în spatele cuibului puilor. Prin pereții neterminați, a văzut blana albă a nepotului său.

— Labă de Nor!

Ucenicul a apărut din spatele tufișului de mărăcini, cu fălcile pline de rămurele, cu care țesea pereții cuibului. Inimă de Foc a clipit spre el, afectuos. Nu fusese singurul care observase cât de mult muncise ucenicul în ultimele zile la repararea taberei. Nimeni nu se mai îndoia de seriozitatea angajamentului ucenicului alb față de clan. Inimă de Foc se întreba dacă nu cumva fusese nevoie de un eveniment atât de grav ca un foc pentru ca Labă de Nor să descopere adevărata semnificație a loialității. Tânărul motan stătea în fața lui în clipa aceea, fără să vorbească, cu blana turtită și murdară de pământ, cu o privire epuizată.

— Du-te și odihnește-te, i-a poruncit cu blândețe Inimă de Foc. O meriți.

Labă de Nor a lăsat la pământ mănunchiul de rămurele.

— Stai să termin întâi cu astea.

— Le termini mai târziu.

— Dar mai am doar câteva de făcut, a insistat Labă de Nor.

— O să cazi din picioare. Du-te.

— Da, Inimă de Foc.

S-a întors să plece și a aruncat o privire nostalgică spre stejarul căzut, lângă care ședeau Urechiușă, Coadă Tărcată și Chioara.

— Bârlogul bătrânilor pare atât de gol, a mieunat el.

— Zdreanță și Juma de Coadă sunt acum alături de Clanul Stelelor, i-a amintit Inimă de

Foc. O să vegheze asupra ta în seara asta din Blana Argintie.

Un val de regret a făcut să i se strângă inima, amintindu-și că Stea Albastră refuzase să țină ritualul cuvenit pentru tovarășii ei de clan care pieriseră.

„Nu o să le pun sufletele în laba Clanului Stelelor“, rostise ea cu ranchiună. „Strămoșii noștri războinici nu merită să se bucure de compania pisicilor din Clanul Tunetului.“ Așa că Vifor Alb fusese cel care calmase clanul, rostind cuvintele care aveau să-i trimită pe Colț Galben și Juma de Coadă cu bine către vechii lor prieteni din Blana Argintie, așa cum tot el o făcuse pentru Zdreanță pe teritoriul Clanului Râului.

Labă de Nor a dat din cap, dar părea încă neconvins. Inimă de Foc știa că ucenicului încă îi vine greu să creadă că luminile din Blana Argintie sunt spirite ale străbunilor războinici, care vegheau asupra vechilor lor terenuri de vânătoare.

— Mergi la odihnă, a repetat el.

Tânărul motan și-a târât labele cu greu spre butucul ars unde se adunau ucenicii să mănânce și să se spele. Labă Luminoasă a venit într-un suflet din partea cealaltă a luminișului ca să-și întâmpine prietenul, iar Labă de Nor și-a lipit prietenos botul de blana ei. Dar ochii ucenicului alb se închideau deja, iar salutul lui a fost întrerupt de un căscat. S-a așezat exact unde era, lăsându-și capul pe pământ și închizând ochii obosiți. Labă Luminoasă s-a ghemuit lângă el și a început să-i spele blana murdară. Privindu-i, Inimă de Foc s-a simțit și mai singur, amintindu-și că pe vremuri el și Dungă Cenușie fuseseră uniți de aceeași camaraderie duioasă. A pornit din nou spre vizuina lui Stea Albastră. Coadă Lungă stătea de pază afară și a înclinat din cap când a trecut pe lângă el secundul. Inimă de Foc s-a oprit la intrare. Lichenii arseseră, iar piatra era neagră și plină de cenușă. A mieunat un salut și a pășit înăuntru. În absența lichenilor, în vizuină intrau vântul și lumina zilei, iar Stea Albastră își târâse cuibul până în umbrele din fundul peșterii reci.

Blană Fumurie ședea lângă silueta ghemuită a conducătoarei, împingând spre ea un morman de ierburi.

— O să te ajute să te simți mai bine, o ruga ea.

— Mă simt forte bine, s-a răstit Stea Albastră, cu ochii fixați asupra dușumelei pline de nisip.

— Atunci o să le las aici. Poate le iei mai târziu.

Pisica-vraci s-a ridicat și a mers clătinându-se spre ieșirea din vizuină.

— Cum e? a întrebat-o Inimă de Foc în șoaptă.

— Încăpățânată, i-a răspuns Blană Fumurie trecând pe lângă el.

Inimă de Foc s-a apropiat precaut de lideră. Stea Albastră îi părea în acel moment și mai străină, închisă într-o lume a spaimei și a suspiciunii nu numai în ceea ce-l privea pe Gheară de Tigru, ci față de toți războinicii strămoși din Clanul Stelelor.

— Stea Albastră, a început el temător, cu capul plecat. În seara asta e Adunarea. Ai decis cine va merge?

— Adunarea? a scuipat ea cu dezgust. Hotărăște tu pe cine să iei. Eu nu merg. Nu mai am niciun motiv să onorez Clanul Stelelor.

În timp ce vorbea, un nor de cenușă a pătruns în vizuină, întrerupându-i vorbele cu o criză de tuse.

Inimă de Foc privea siderat cum spasmele îi chinuie trupul micuț, fragil. Stea Albastră era conducătoarea clanului! Ea îl învățase despre Clanul Stelelor și faptul că spiritele luptătorilor veghează asupra pădurii. Inimă de Foc nu putea să creadă că ea respinge toate credințele pe care își bazase viața întreagă.

— N-nu trebuie să onorezi Clanul Stelelor, s-a bâlbâit el în cele din urmă. Trebuie doar să fii acolo ca să-ți reprezinți clanul. Pisicile au nevoie să fii puternică acum.

Stea Albastră l-a privit lung.

— Și puii mei au avut nevoie de mine odată, demult, dar i-am dat altui clan să-i crească, a

șoptit ea. Și de ce? Pentru că mi-a spus Clanul Stelelor că am un alt destin. Ăsta e? Să fiu atacată de trădători? Să văd cum îmi mor în jur pisicile din clan? Clanul Stelelor s-a înșelat. Nu a meritat sacrificiul.

Inimă de Foc a simțit că-i îngheață sângele în vine. S-a întors și a ieșit orbește din vizuină. Furtună de Nisip îi luase locul lui Coadă Lungă la intrare. Inimă de Foc a privit-o plin de speranță, dar era clar că nu-l iertase pentru vorbele aspre, fiindcă și-a fixat privirea pe labe și l-a lăsat să treacă pe lângă ea fără să-i vorbească.

Neliniștit, Inimă de Foc l-a zărit pe Vifor Alb întorcându-se în tabără împreună cu patrula de la prânz. I-a făcut semn cu coada, iar războinicul alb a venit spre el, în timp ce restul războinicilor s-au despărțit, pornind după mâncare și odihnă.

— Stea Albastră nu se simte destul de bine ca să meargă la Adunare, a mieunat secundul când Vifor Alb a ajuns lângă el.

Bătrânul războinic a clătinat din cap ca și cum s-ar fi așteptat la vestea asta.

— A fost o vreme când nimic nu ar fi putut s-o împiedice pe Stea Albastră să meargă la Adunare, a remarcat el cu tristețe.

— Ar trebui să mergem oricum, i-a spus el. Celelalte clanuri trebuie avertizate în legătură cu Gheară de Tigru. Banda lui de pisici vagaboande reprezintă o amenințare pentru toate clanurile.

Vifor Alb a încuviințat din cap.

— Presupun că le putem spune că Stea Albastră e bolnavă. Dar am putea căuta necazul cu lumânarea, dacă dăm tuturor de veste că lidera noastră e vulnerabilă.

— Ar fi mai rău să nu mergem deloc. Celelalte clanuri o să afle despre foc. Trebuie să arătăm cât mai puternici cu putință.

— Clanul Vântului ne este încă ostil, nu încape îndoială.

— Probabil că n-a ajutat nici faptul că Furtună de Nisip, Labă de Nor și cu mine i-am învins pe teritoriul lor, a recunoscut Inimă de Foc. Și trebuie să ne mai gândim și la Clanul Râului.

Vifor Alb l-a privit curios.

— Dar ne-a oferit un adăpost după foc.

— Știu, i-a răspuns Inimă de Foc. Dar mă întreb dacă Blană de Leopard o să ne ceară ceva în schimb.

— N-avem ce să le dăm.

— Avem Pietrele Însorite. Clanul Râului n-a făcut un secret din faptul că e interesat de partea aceea a pădurii, iar în momentul de față avem nevoie de fiecare petic de teritoriu pentru vânătoare.

— Măcar Clanul Umbrelor este slăbit de boală, a mieunat Vifor Alb. Ei n-o să ne atace o vreme.

— Da, a răspuns Inimă de Foc simțindu-se vinovat fiindcă erau ușurați de suferința altui clan. De fapt, vestea despre Gheară de Tigru ar putea funcționa în favoarea noastră.

Războinicul alb îl privea nedumerit, așa că a continuat:

— Dacă reușesc să conving celelalte clanuri că el este o amenințare și pentru ele, și-ar putea concentra toată energia asupra apărării propriilor granițe.

Vifor Alb a încuviințat încet din cap.

— Ar putea fi cea mai bună șansă de a-i ține departe de teritoriul nostru, în timp ce ne recăpătăm puterea. Ai dreptate, Inimă de Foc. Trebuie să mergem la Adunare, chiar dacă Stea Albastră nu poate veni cu noi.

Ochii lui albaștri i-au întâlnit pe cei ai lui Inimă de Foc și și-a dat seama că se gândesc la același lucru. Stea Albastră putea merge cu ei, dacă voia, dar alesese să nu o facă.

În timp ce soarele apunea, pisicile au început să ia vânat din mormanul micuț ce se

adunase. Inimă de Foc a ales un șoarece de câmp mic de tot, pe care l-a dus lângă tufișul de urzici și l-a înfulecat din câteva îmbucături flămânde. Pisicile nu mai avuseseră burta plină de zile întregi. Prada se întorcea, dar încet, iar Inimă de Foc știa că trebuie să fie atenți cât de mult vânează. Pădurea trebuia să aibă timp să se umple din nou de animale, înainte ca ei să își umple burta.

Odată ce pisicile și-au terminat masa modestă, Inimă de Foc s-a ridicat în patru labe și a pornit de-a curmezișul luminișului. Se simțea urmărit de ochii tuturor pisicilor în timp ce sărea pe Piatra Mare. Nu mai era nevoie să-i strige, toate pisicile erau adunate la poalele stâncii cu ochi întrebători, în lumina tot mai slabă a înserării.

— Stea Albastră nu va participa la această Adunare, a anunțat el.

Mulțimea de pisici a fost străbătută de un val de mieunături alarmate, iar Inimă de Foc l-a văzut pe Vifor Alb trecând printre ele, calmându-le și încurajându-le. Oare cât de mult ghiciseră pisicile din clan despre starea de spirit a conducătoarei lor? Când se aflau în tabăra Clanului Râului se uniseră pentru a o proteja de privirile curioase. Dar în propria tabără, slăbiciunea ei îi făcea să se simtă vulnerabili și temători.

Puiul tărcat a lui Gheară de Tigru ședea în fața vizuinii puilor, privind fix spre Piatra Mare cu ochii rotunzi și curioși. Preț de-o clipă, Inimă de Foc s-a lăsat hipnotizat de privirea lui gălbuie, iar mintea i-a fost copleșită de imaginea lui Gheară de Tigru dând târcoale.

— Asta înseamnă că nici Clanul Tunetului nu participă?

A fost trezit din amorțeală de întrebarea ridicată de Dungă Neagră, care își croia drum printre pisici până în față.

— Până la urmă, ce e un clan fără liderul lui?

Oare își imagina el sclipirea amenințătoare din ochii lui Dungă Neagră?

— Clanul Tunetului va merge la Patru Stejari în seara aceasta, a mieunat el adresându-se întregului clan. Trebuie să le arătăm celorlalte clanuri că suntem puternici, în ciuda focului.

A văzut că pisicile dau din cap a aprobare. Ucenicii treceau nerăbdători de pe o labă pe alta, privindu-se entuziaști, fără să înțeleagă ce înseamnă ca un clan să meargă la Adunare fără lider, atrași de speranța că pot fi aleși chiar ei să participe.

— Nu trebuie să trădăm niciun fel de slăbiciune, de dragul lui Stea Albastră și de dragul întregului clan, a continuat el. Nu uitați că suntem Clanul Tunetului!

A strigat ultimele cuvinte, surprins de convingerea pătimașă ce izvora din sufletul său, iar pisicile din clan au răspuns îndreptându-și spinarea, lingându-și blana plină de cenușă și netezindu-și mustățile murdare.

— Am să-i iau pe Dungă Neagră, Blană de Șoarece, Furtună de Nisip, Vifor Alb, Labă de Cenușă și Labă de Nor.

— Ceilalți vor fi de ajuns ca să apere tabăra? a întrebat Dungă Neagră.

— Gheară de Tigru o să știe că e o Adunare în seara asta, a adăugat Coadă Lungă. Dacă profită de ocazie ca să ne atace?

— Nu putem lăsa în tabără mai multe pisici decât de obicei. Dacă părem slabi la adunare, putem atrage atacuri din partea tuturor clanurilor, a insistat Inimă de Foc.

— Are dreptate, a încuviințat Blană de Șoarece. Nu-i putem lăsa pe ceilalți să ne vadă vulnerabili!

— Clanul Râului știe deja că focul ne-a distrus tabăra, a intervenit și Blană Albastră. Trebuie să le arătăm că suntem la fel de puternici ca întotdeauna.

— Deci ne-am înțeles? a întrebat Inimă de Foc. Coadă Lungă, Blană Pământie, Blană de Zăpadă, Față Dungată și Labă de Frunză vor păzi tabăra. Bătrânii și reginele vor fi în siguranță cu ei, iar noi ne vom întoarce cât de repede putem.

A ascultat murmurele și a scrutat ochii ce-l priveau. Ușurat, a observat că pisicile încep să aprobe din cap.

— Bun, a mieunat el și a sărit de pe stâncă.

Războinicii și ucenicii pe care îi alesese să meargă cu el se plimbau deja în jurul ieșirii din tabără, dând nerăbdători din coadă. Printre ei a văzut și blana albă, lungă, ce-i era atât de familiară. Aceasta avea să fie prima Adunare la care participa Labă de Nor. Inimă de Foc aștepta cu nerăbdare acest moment încă din ziua în care își adusese nepotul în clan. Își amintea prima lui Adunare, cum coborâse în fugă povârnișul spre Patru Stejari, înconjurat de războinici măreți. Era dezamăgit că Labă de Nor merge pe urmele unor pisici flămânde, cu blana pătată de cenușă. Cu toate acestea, secundul îi simțea la fel de entuziasmați și de energici ca de obicei. Furtună de Nisip frământa pământul cu labele din față, iar ochii lui Blană de Șoarece sclipeau în întuneric în timp ce Inimă de Foc se apropia de ei.

— Coadă Lungă, a mieunat el, oprindu-se pentru o clipă lângă războinicul maroniu. Tu vei fi războinicul cu cea mai mare experiență rămas în tabără. Păzește bine clanul!

Coadă Lungă a plecat capul în fața lui Inimă de Foc.

— Vor fi în siguranță, promit.

Inimă de Foc s-a simțit tare satisfăcut de gestul respectuos al lui Coadă Lungă, dar încântarea i s-a stins sub privirea batjocoritoare pe care i-a aruncat-o Dungă Neagră la intrarea în tabără. Era ca și cum războinicul vedea dincolo de încrederea sa exterioară, până la nesiguranța din sufletul său. Inimă de Foc a surprins privirea lui Furtună de Nisip când a trecut pe lângă ea. Pisica l-a privit concentrată. „Stea Albastră te-a numit secundul ei. Se așteaptă ca tu să știi ce să faci!“ – vorbele ei provocatoare, care mai devreme îl duruseră ca mușcătura unei vipere, în clipa aceea i-au dat putere. Când a pornit în fruntea grupului de pisici, i-a aruncat lui Dungă Neagră o privire sfidătoare.

Pisicile au pornit în grabă prin pădure, copacii arși întinzându-se spre cerul întunecat ca niște gheare răsucite. Inimă de Foc a simțit cum labele i se înfundă în cenușă, umede și lipicioase, dar în aer se simțea mirosul dătător de speranță al mlădițelor ce se ridicau din cenușă.

S-a uitat în urmă. Labă de Nor ținea pasul bine, iar Furtună de Nisip se grăbea, venind tot mai aproape de el, până ce l-a ajuns din urmă, potrivindu-și pasul cu al lui.

— Ai vorbit bine pe Piatra Mare, a mieunat ea gâfâind.

— Mulțumesc, a răspuns Inimă de Foc.

S-a îndepărtat de ea cât au traversat o movilă abruptă, dar Furtună de Nisip l-a prins din nou din urmă, când au ajuns sus.

— Îmi… îmi pare rău pentru ce-am spus despre Stea Albastră, a mieunat ea încet. Eram îngrijorată.

Urechile lui Inimă de Foc au tresărit.

— Stea Albastră trebuie să fie tare mândră de tine, a continuat ea.

Inimă de Foc se îndoia că Stea Albastră observase eforturile lui, dar era recunoscător pentru cuvintele lui Furtună de Nisip.

— Mulțumesc, a mieunat el din nou.

A întors capul spre ea când coborau pe latura cealaltă a movilei și a privit adânc în ochii blânzi, ca de smarald, ai pisicii.

— Mi-a fost dor de tine, Furtună de Nisip… a început el.

A fost întrerupt de zgomotul unor labe puternice ce veneau duduind din spate. Au auzit vocea mârâită a lui Dungă Neagră:

— Deci ce-ai de gând să le spui celorlalte clanuri?

Înainte ca Inimă de Foc să apuce să răspundă, s-au apropiat de un copac căzut. A sărit pe deasupra lui, dar și-a prins laba într-o creangă și a aterizat împiedicându-se neîndemânatic. Celelalte pisici au trecut pe lângă el, dar au încetinit instinctiv când Inimă de Foc a rămas în urmă.

— Ești bine? l-a întrebat Dungă Neagră când l-a ajuns din urmă.

Ochii războinicului dungat sclipeau în întuneric.

— N-am nimic, a răspuns Inimă de Foc tăios, încercând să nu trădeze durerea din labă.

Încă îi mai pulsa de durere când au ajuns în vârful povârnișului ce cobora spre Patru Stejari. Inimă de Foc s-a oprit să-și tragă sufletul și să-și adune un pic gândurile înainte de a se alătura celorlalte clanuri. Valea de sub ei nu fusese atinsă de foc, iar cei Patru Stejari se avântau nestingheriți spre cerul înstelat.

Inimă de Foc a privit spre pisicile care așteptau lângă el, cu coada agitată și urechile ciulite. Era clar că au încredere în el să-i țină locul lui Stea Albastră la Adunare și să convingă celelalte clanuri că pisicile din Clanul Tunetului nu sunt vulnerabile după tragedia prin care trecuseră. Trebuia să le demonstreze că merită încrederea lor. A dat din coadă, făcându-le semn așa cum o văzuse pe Stea Albastră făcând de multe ori înainte și a început să coboare în fugă spre Piatra Înaltă.

CAPITOLUL 30

Aerul din luminiș era plin de mirosul Clanului Vântului și al Clanului Râului. Inimă de Foc a simțit un fior de neliniște. În doar câteva momente trebuia să se urce pe Piatra Înaltă și să li se adreseze tuturor acelor pisici. Nu era nici urmă de Clanul Umbrelor. Oare boala pusese asemenea stăpânire pe tabăra lor într-o asemenea măsură încât să nu poată ajunge la Adunare? Mila față de Gât Alb l-a adus apoi cu gândul la Gheară de Tigru și la groaza din ochii tânărului războinic atunci când îl văzuse pe acesta la marginea Căii Tunetului. Dintr-odată, labele i-au fremătat de nerăbdare, de-abia aștepta să se urce pe Piatra Înaltă și să avertizeze clanurile despre prezența periculoasă în pădure a fostului războinic.

— Inimă de Foc!

Mustăcioară a venit grăbit până lângă el. A fost surprins de torsul prietenos al motanului. Ultima oară când văzuse o pisică din Clanul Vântului fusese vorba de Gheară de Nămol, care fugea înfuriat înapoi pe teritoriul lui. Dar nu încăpea îndoială că Mustăcioară mai ținea minte că Inimă de Foc îi adusese clanul înapoi din exil. Cei doi războinici se apropiaseră în timpul acelei călătorii și amândoi prețuiau încă prietenia legată atunci.

— Salut, Mustăcioară, l-a întâmpinat Inimă de Foc. Ai grijă să nu te vadă Gheară de Nămol stând de vorbă cu mine; nu contează că e armistițiu, ultima oară când ne-am întâlnit, nu ne-am înțeles prea bine.

— Gheară de Nămol se mândrește cu felul în care își apără teritoriul, i-a răspuns Mustăcioară, trecând stânjenit de pe o labă pe alta.

Era clar că auzise de cele două atacuri asupra pisicilor din Clanul Tunetului ce avuseseră loc pe teritoriul lui.

— Poate, a recunoscut Inimă de Foc. Dar asta nu e o scuză pentru a o întoarce pe Stea Albastră din drumul spre Pietrele Înalte.

Și-a data seama c-ar fi fost foarte bine ca Stea Albastră să fi reușit în ziua aceea să împărtășească visele cu Clanul Stelelor. Lucrurile ar fi stat foarte diferit în momentul acela dacă ea s-ar fi încredințat încă de pe atunci că strămoșii ei războinici nu se întorseseră împotriva ei.

— Stea Înaltă n-a fost deloc încântat când a auzit ce s-a întâmplat. Chiar dacă îl adăposteați pe Coadă Ruptă, asta nu era motiv…

— Coadă Ruptă murise deja, l-a întrerupt Inimă de Foc și a regretat imediat tonul când a văzut că Mustăcioară dă stânjenit din urechi. Iartă-mă, Mustăcioară, a mieunat el mai blând. Mă bucur să te văd. Ce mai faci tu?

— Bine, i-a răspuns ușurat motanul. Mi-a părut rău să aud de foc. Știu cât de greu este pentru un clan să fie gonit din propria casă.

Ochii lui plini de compasiune au întâlnit privirea lui Inimă de Foc.

— Ne-am întors în tabără și am reconstruit-o cât de bine am putut. Nu mai e mult până se reface și pădurea, a mieunat secundul, încercând să pară încrezător.

— Mă bucur să aud asta. Știi, acum e ca și cum nici n-am fi lipsit din tabără. În vara asta s-au născut mulți pui, iar fiul lui Floarea Zorilor e ucenic, a venit și el aici – e prima lui Adunare.

Inimă de Foc și-a amintit micul ghemotoc de blană udă pe care îl cărase prin ploaie, de pe

teritoriul Două-Picioare până în tabăra Clanului Vântului. A urmărit privirea lui Mustăcioară până la un tânăr motan maroniu. Deși era mic de statură, ca toate pisicile din clanul său, mușchii ucenicului se conturau deja puternici și bine dezvoltați sub blana lui scurtă și groasă.

Inimă de Foc a văzut că Mustăcioară pleacă brusc capul. Când s-a întors să se uite, l-a văzut pe Stea Înaltă apropiindu-se de ei. Liderul Clanului Vântului l-a privit cu ochii mijiți.

— Te vedem foarte des în ultima vreme, Inimă de Foc, a remarcat el. Faptul că ne-ai adus acasă nu-ți dă dreptul să te plimbi în voie pe teritoriul nostru.

— Da, am mai fost avertizat, i-a răspuns motanul.

S-a forțat să rămână calm, alungând din tonul vocii resentimentul față de felul în care fusese tratată Stea Albastră; în fond, Adunarea era ținută sub armistițiu, iar acesta era un războinic pe care ajunsese să-l respecte în timpul călătoriei lor prin teritoriul Două-Picioare. Dar a susținut privirea liderului și a mieunat ferm:

— Dar trebuie să pun pe primul loc nevoile clanului meu.

Ochii lui Stea Înaltă au clipit, apoi motanul a dat din cap.

— Ai vorbit ca un adevărat războinic. După călătoria pe care am făcut-o împreună, nu am fost surprins când am aflat că Stea Albastră te-a numit secundul ei. Au fost pisici care au crezut că un motan atât de tânăr nu poate face față unei asemenea responsabilități. Eu nu m-am numărat printre ele.

Inimă de Foc era uluit. Nu se așteptase la un compliment atât de măgulitor din partea liderului Clanului Vântului. A înăbușit un tors încântat și a dat din cap recunoscător.

— Unde e Stea Albastră? l-a întrebat Stea Înaltă. Nu o văd printre pisicile voastre.

Vocea lui avea un ton obișnuit, dar ochii îi trădau curiozitatea.

— Încă nu se simte atât de bine încât să poată porni la drum, a răspuns liniștit Inimă de Foc.

— A fost rănită în timpul focului?

— Nimic din care să nu-și poată reveni, a mieunat secundul, sperând din totul sufletul că spune adevărul.

Aflat lângă el, Mustăcioară a ridicat brusc capul. Inimă de Foc s-a uitat și el pe povârnișul de pe latura cealaltă a văii. Coborau spre luminiș trei pisici din Clanul Umbrelor, cu Mucea în frunte. Inimă de Foc s-a simțit ușurat recunoscând unul dintre cei doi războinici din spatele pisicii vraci. Era Nouraș, complet vindecat, grație lui Labă Fumurie.

Celelalte pisici s-au dat la o parte din calea lor când s-au oprit în fața Pietrei Înalte. Vestea despre boala lor se răspândise în toată pădurea.

— Stați liniștiți, a rostit Mucea gâfâind, de parcă le-ar fi citit gândurile. Clanul Umbrelor este vindecat. Am fost trimis în față ca să vă spun să așteptați cu începerea adunării. Liderul Clanului Umbrelor este pe drum.

— De ce întârzie atât de mult Blană Întunecată? l-a întrebat Stea Înaltă.

— Blană Întunecată a murit, a răspuns brutal Mucea.

Mieunături uluite au răsunat în rândul pisicilor adunate, iar Inimă de Foc a clipit. Cum putea să fi murit conducătorul Clanului Umbrelor? De-abia își primise cele nouă vieți. Ce boală oribilă! Nici nu era de mirare că Nouraș și Gât Alb se temuseră atât de tare să se întoarcă în tabăra lor.

— Înseamnă că vine în locul lui Blană Plumburie? a întrebat Vifor Alb, referindu-se la secundul Clanului Umbrelor.

Mucea și-a privit labele.

— Blană Plumburie a fost una dintre primele pisici care au murit din cauza bolii.

— Atunci cine e noul vostru lider? a întrebat Stea Încovoiată, ieșind din umbrele de pe partea cealaltă a Pietrei Înalte.

Mucea i-a aruncat o privire liderului Clanului Râului.

— O să vedeți chiar voi în curând, le-a promis el. Ajunge imediat.

— Scuzați-mă, a șoptit Inimă de Foc către Stea Înaltă și Mustăcioară. Trebuie să-i spun ceva lui Mucea.

S-a îndreptat spre locul în care se afla vraciul Clanului Umbrelor, înconjurat de războinici și ucenici ce de-abia așteptau să afle care e noul conducător al Clanului Umbrelor. Se întreba cum avea să reacționeze bătrânul la vestea despre moartea lui Colț Galben. Mucea văzuse atât de multă moarte în ultima vreme, încât era posibil să nu mai fi însemnat mare lucru pentru el, dar Inimă de Foc simțea că e mai bine să-i dea vestea între patru ochi, înainte de a face anunțul de pe Piatra Înaltă. În fond, Colț Galben îl antrenase pe Mucea pe vremea când era pisică-vraci a Clanului Umbrelor. Legătura dintre cele două pisici trebuie să fi fost puternică, chiar dacă durase puțin, înainte ca fostul lider, Coadă Ruptă, să o gonească pe Colț Galben din clan.

Inimă de Foc i-a făcut semn cu coada. Mucea a părut ușurat să plece din mijlocul pisicilor curioase și l-a urmat pe Inimă de Foc spre un loc mai liniștit, de sub unul dintre stejari.

— Ce este?

— A murit Colț Galben, a mieunat el cu blândețe, simțind un nou pumnal dureros înfipt în piept.

Ochii lui Mucea s-au împăienjenit de suferință. Motanul gri-alb a plecat capul în timp ce Inimă de Foc continua:

— A pierit încercând să salveze un tovarăș de clan din flăcări. Clanul Stelelor îi va onora curajul.

Mucea nu a răspuns, doar a dat ușor din cap dintr-o parte în alta. Motanul portocaliu a simțit că i se strânge inima, dar nu-și putea permite să se lase copleșit de durere acolo. Și-a lipit nasul de capul motanului și apoi s-a îndepărtat.

Celelalte pisici începuseră să se plimbe nerăbdătoare, mieunând tot mai tare.

— Nu mai putem aștepta!

Inimă de Foc a auzit un războinic din Clanul Râului mormăind către vecinul lui:

— Mai e puțin și apune luna.

— Dacă liderul ăsta nou are de gând să întârzie, e problema lui, a aprobat Blană de Șoarece.

Secundul știa adevăratul motiv pentru care pisica voia să înceapă mai repede Adunarea și apoi să se întoarcă în tabără. Cu Gheară de Tigru umblând liber prin pădure, niciunul dintre clanuri nu era în siguranță.

A văzut un fulger de blană albă în mijlocul luminișului: Stea Înaltă sărise pe stâncă. Era clar că hotărâse să înceapă Adunarea fără conducătorul Clanului Umbrelor. Stea Încovoiată a pornit și el spre Piatra Înaltă. Inimă de Foc și-a făcut curaj, gata pentru prima lui Adunare în calitate de șef al clanului și disperat să anunțe cât mai repede celelalte pisici despre amenințarea ce pândea în pădure.

— Succes!

Inimă de Foc a simțit că răsuflarea lui Furtună de Nisip îi ciufulește blana din ureche.

S-a întors și i-a atins cu blândețe obrazul cald, știind că cearta lor fusese dată uitării. Apoi și-a croit drum printre celelalte pisici spre Piatra Înaltă.

S-a oprit auzind un strigăt din spatele lui:

— A sosit!

S-a întors și l-a văzut pe Dungă Neagră lungindu-și gâtul să vadă mai bine, dar vederea îi era blocată de alte pisici care se ridicau cât puteau, pe labele din spate, ca să-l vadă pe noul lider al Clanului Umbrelor în timp ce trecea prin mulțime. Urechile lui Dungă Neagră au tresărit brusc a uluire. Războinicul dungat privea fix la Piatra Înaltă, cu un entuziasm pe care de-abia reușea să și-l înăbușe. Inimă de Foc a întors capul să vadă ce stârnise o asemenea reacție a tovarășului său de clan.

În lumina rece a lunii, Inimă de Foc a văzut umerii puternici și capul lat al pisicii care

sărise pe stâncă lângă Stea Înaltă. Celălalt lider părea pipernicit și fragil pe lângă silueta aceasta masivă. Cu un fior rece de groază, Inimă de Foc și-a dat seama că noul lider al Clanului Umbrelor e Gheară de Tigru.

CINE ESTE ERIN HUNTER?

Scriitoarele britanice Kate Cary, Cherith Baldry, Tui Sutherland, Gillian Philip, Inbali Iserles și Victoria Holmes sunt creatoarele celor mai îndrăgite serii de romane pentru copii și tineri: **Pisicile războinice** (24 de volume), **Supraviețuitorii** (12 volume) și **Exploratorii** (12 volume). Ele semnează cu pseudonimul Erin Hunter și creează împreună poveștile din aceste serii, care sunt favoritele puștilor din SUA, Marea Britanie, Franța, Germania, China, Japonia, Australia, Canada, Noua Zeelandă, Rusia și Coreea de Sud.